

VELIKE NACIJE DANAŠNJICE

ALONZO TREVIER JONES

I. izdanje

2022.

VELIKE NACIJE DANAŠNJICE
ALONZO TREVIER JONES

Naslov izvornika:
THE GREAT NATIONS OF TO-DAY
BY ALONZO TREVIER JONES
1901.

Prijevod sa engleskog:
BOJAN MIRKOVIĆ

Korektura:
DANILO MATOVIĆ

Redaktura i lektura:
MATO TOKIĆ

Grafičko oblikovanje, prijelom i dizajn naslovnice:
MATO TOKIĆ

Urednik:
MATO TOKIĆ

Vlastita naklada
MATO TOKIĆ
Vuka, 2022.

Copyright © Mato Tokić, 2022.

www.dobravijest.com

ISBN 978-953-50281-3-0

SADRŽAJ

POGLAVLJE I.	
UVOD	1
POGLAVLJE II.	
MORALNO STANJE RIMSKOG CARSTVA	5
POGLAVLJE III.	
PRVA TRUBA	11
POGLAVLJE IV.	
DRUGA TRUBA	16
POGLAVLJE V.	
TREĆA TRUBA	22
POGLAVLJE VI.	
ČETVRTA TRUBA	29
POGLAVLJE VII.	
SUVREMENE NACIJE ZAPADNE EUROPE	35
POGLAVLJE VIII.	
PETA TRUBA – PRVI JAO	38
POGLAVLJE IX.	
ŠESTA TRUBA – DRUGI JAO	46
POGLAVLJE X.	
ISTOČNO PITANJE – TRUBLJENJE SEDME TRUBE – TREĆI JAO	56
POGLAVLJE XI.	
PORUKA TREĆEG ANĐELA	69
POGLAVLJE XII.	
VRIJEME TREĆE ANĐEOSKE PORUKE	75

POGLAVLJE XIII.	
TROSTRUKA PORUKA: ŠTO JE ONA U ODNOSU NA BABILON?	88
POGLAVLJE XIV.	
TROSTRUKA PORUKA: ŠTO JE ONA U ODNOSU NA BABILONSKE KĆERKE?	95
POGLAVLJE XV.	
ZVIJER I NJEN LIK.....	104
POGLAVLJE XVI.	
DJELOVANJE ZVIJERI.....	110
POGLAVLJE XVII.	
DJELOVANJE LIKA ZVIJERI.....	120
POGLAVLJE XVIII.	
UZVISIVANJE BEZAKONJA	126
POGLAVLJE XIX.	
VELIKA POTREBA ZA PORUKOM TREĆEG ANĐELA	134
POGLAVLJE XX.	
BOŽJE ZAPOVIJEDI.....	144
POGLAVLJE XXI.	
VJERA ISUSOVA.....	148
POGLAVLJE XXII.	
DRŽANJE BOŽJIH ZAPOVIJEDI I VJERE ISUSOVE.....	155
POGLAVLJE XXIII.	
„DOĐE ČAS SUDA NJEGOVA“	160

POGLAVLJE I.

UVOD

Velike nacije današnjice: odakle su došle? Što je njihova sudbina? O velikim nacijama iz drevnih vremena ove stvari su izrečene; te su tako poznate od strane onih koji mogu razumjeti. Zar ništa nije rečeno, što bi se moglo znati, o velikim nacijama današnjice?

O velikim nacijama drevnih vremena, njihov uspon, tok i sudbina prorečeni su od Gospoda, preko Njegovih proroka. Zar On nije rekao ništa u vezi velikih nacija današnjice? To ne može biti, jer se On nije promijenio. On je „isti jučer, danas i zauvijek“: stoga je Njegova briga za ljude i nacije uvijek ista.

Vječna je istina da Bog „od jedne krvi stvori svaki ljudski narod da prebiva po svem licu zemlje pošto omeđi unaprijed postavljena vremena i međe prebivanja njihova, da traže Gospodina ne bi li ga kako napipali i našli, premda nije daleko ni od jednog od nas. Ta u njemu živimo i mičemo se i jesmo, kao što i neki od vaših pjesnika rekoše; ... ta i rod smo njegov“.

„Ako smo dakle rod Božji, usuđujemo se smatrati“¹ da je Bog nemaran prema svom rodu u jednom dobu više nego u drugom ili da je On općenito nemaran u bilo kojem dobu.

Knjiga Daniela je Biblijska knjiga koja se naročito bavi velikim nacijama *drevnog vremena*. Ona govori o usponu, toku, karakteru i sudbini Babilonskog carstva; o carstvu Medijaca i Perzijanaca; o Makedonskom Carstvu – Aleksandru i njegovim nasljednicima; i o Rimskom Carstvu. Također govori, iako ne toliko puno, o nacijama

1 Pisac se poziva na dio stiha iz Dj 17,29 koji kaže: „Ako smo dakle rod Božji, ne smijemo smatrati...“, koristeći negaciju kako bi naglasio način na koji često ljudi razmišljaju u vezi Božjeg djelovanju. – prim. prev.

koje su nastale padom Rima.

Postoji još jedna knjiga u Bibliji koja zauzima isto gledište u odnosu na moderno vrijeme kao što i knjiga Daniela zauzima u odnosu na drevno vrijeme. Ona se bavi modernim nacijama toliko stvarno koliko se knjiga Daniela bavi drevnim nacijama. Ona zapravo dopunjuje knjigu Daniela. Ta knjiga je Otkrivenje.

Knjiga Daniela i knjiga Otkrivenja su, radi toga, udružene knjige u odnosu na povijest nacija, drevnih i modernih: međutim, sa ovom razlikom, s obzirom na to da je u knjizi Danijela nacionalna povijest glavna tema, usporedno sa crkvenom povijesti: u knjizi Otkrivenja glavna tema je crkvena povijest, usporedno sa nacionalnom povijesti.

Ključ moderne povijesti, za velike nacije današnjice – njihovo porijeklo, tok i sudbina – kao što možemo vidjeti u knjizi Otkrivenja, nalaze se u proročkom nizu o Sedam Truba. Ipak Sedam Truba *same po sebi* imaju osnovu. Proročki niz Sedam Truba je posljedičan. Tu prorečeni događaji su se odigrali zbog određenih stvari koje su učinjene. Ove određene stvari su pokazane u prva tri koraka svakog od dva prethodna proročka niza u knjizi Otkrivenja: Sedam Crkava i Sedam Pečata. Zbog toga da bismo pronašli osnovu Sedam Truba, treba baciti brz pogled na ove stvari koje su njihov uzrok.

Proročki niz Sedam Crkava je sastavljen od sedam pisama oslovljenih od Gospoda Njegovoj Crkvi u sedam faza njenog iskustva, od prvog Kristovog dolaska do drugog Njegovog dolaska. U svakom od tih sedam pisama, ne samo da je dat savjet kako da se postupa ispravno, nego su i naglašene opasnosti i zla koja spopadaju Crkvu, protiv kojih se ona mora posebno čuvati, te koje mora izbjeći, kako bi ostala čista.

Crkvi u njenom *prvobitnom stanju* – „Efeškoj Crkvi“ – On kaže: „Ali imam protiv tebe *što si svoju prvu ljubav ostavio*. Spomeni se dakle odakle si *pao*, i pokaj se i čini prva djela“ Otk 2,4.5. Ovo definitivno ukazuje na „otpad“ koji je spomenut od Pavla starješinama Efeške

crkve (Dj 20,30), a kojim se posebno bavi u 2Solunjanima 2; čije se otpadanje, kada se nastavilo, razvilo „u čovjeka grijeha“, „sina propasti“, „koji se protivi i uzdiže sebe iznad svega što se zove Bog ili svetinja, tako te i u hram Božji kao Bog sjedne praveći se da je Bog“. 2Sol 2,3.4.

Pismo Crkvi u njenoj *drugoј fazі* je puno hvale. Ovo pokazuje da, iako su *pojedinci* nastavili sa otpadom spomenutim u prvom pismu, *sama Crkva* je poslušala savjet koji joj je upućen od Poglavarara Crkve, te se pokajala i vratila „prvim djelima“. *Vrijeme* ove faze iskustva Crkve u riječi definitivno nagovještava da ona treba „imati nevolju deset dana“. Otk 2,10. Ovo se odnosi na deset godina progonstva tokom vladavine Dioklecijana, 303.-313. nove ere; koja se završila Milanskim Ediktom, izdatim od dva imperatora Konstantina i Licinija, u ožujku 313. godine nove ere.

Potom dolazi *treća faza* Crkve, u kojoj se sa pohvalom u Kristovom savjetu spominje činjenica da se ona čvrsto držala Njegovog imena, i da se nije odrekla Njegove vjere, „u one dane u koje je Antipa, moj svjedok vjerni“. Otk 2,13. Ova riječ „Antipa“ nije *ime* osobe, već je to *izraz* karakterističan za ta vremena. Sastavljen je od dvije grčke riječi, – (*anti*) i (*pappas*). *Anti* označava *protiv*, a *pappas* je naša Engleska, te također i univerzalna riječ za „tata“. Riječ „tata“² je jednostavno ponavljanje originalnog korijena riječi, „tatica“.³ A ova riječ „tata“ je izvorna riječ od koje je nastala riječ „papa“.

Tako da ova riječ „Antipas“ – „protiv ‘pas (tatice)’“ ili ‘papas (tate)’“ – pokazuje rast *papstva* u periodu koji je odmah uslijedio nakon 313. godine nove ere. Ovo je bio period Konstantina, i dalje, u kojem je samo *papstvo* jasno nastalo i krenulo otvoreno da utvrđuje svoju vlast. A u to vrijeme povijest bilježi da dok su drugi glavni biskupi crkve nosili titulu „patrijarha“, rimski biskup je

2 Engleska riječ „papa“ na našem jeziku znači „tata“. – prim. prev.

3 Engleska riječ „pa“ na našem jeziku znači „tatica“. – prim. prev.

marljivo izbjegavao titulu patrijarha, „koja bi ga stavila na istu razinu sa drugim ‘patrijarsima‘“. On je uvijek preferirao titulu „*tata*“, ili „*papa*“, a to je, zato što patrijarh nagovještava oligarhijsku crkvenu vladavinu, to jest, vladavinu manjine: dok „*papa*“ nagovještava monarhijsku crkvenu vladavinu, to jest, vladavinu jednog – *Schaff*, „*Povijest kršćanske crkve*“, tom III, odjeljak 55, odlomak 1, bilješka. Tako se *povijest* i *riječ Kristovog savjeta* izrazito ujedinjaju, kao karakteristike te crkvene faze, formiranja *papstva* i objavljivanja papske vlasti.

Ovo nas definitivno dovodi do vremena stvaranja Papstva; te odgovara točno, tom trenutku vremenskog perioda, do povijesnih činjenica koje prate Milanski edikt, koji je okončao „nevolju“ spomenutu u prethodnom pismu Crkvi. Tako je „otpad“, napuštanje „prve ljubavi“, spomenuto u *prvom* pismu, u ovom vremenu *trećeg* pisma kulminiralo *papstvom*.

Sada je ovaj isti tok praćen u prva tri koraka proročkog niza o Sedam Pečata. Tu se, u prvom pečatu, vidi kako istupa *bijeli* konj (Otk 6,2), što odgovara Crkvi u njenoj prvoj fazi, u njenoj čistoći. Međutim Krist svojim savjetom u prvom pismu kaže da je došlo do odvajanja od njene prve ljubavi; a to je naznačeno u *drugom* pečatu, u kojem je „istupio još jedan konj koji je bio *crven*“. A u *trećem* pečatu „gledao sam *crnog* konja“. Otk 6,5. Tako simboli u pečatima, prolazeći od bijelog ka crnom, pokazuju tok otpadništva, kao što je naznačeno u pismima Sedam Crkava od prve ljubavi, u kojima je Krist bio sve u svemu u *prvoj* fazi, do *treće* faze, u kojoj je, „bio Sotonin prijesto“, i gdje Sotona prebiva, *čovjek je postavljen umjesto Boga* u hramu, – Crkvi – Božjoj. (Ef 2,21), pokazujući da je on Bog. Stihovi 20-22.

Sada je *posljedica* ovog otpadništva, iz kojeg se razvilo Papstvo u Rimskom Carstvu, bila *kompletna propast Rimskog Carstva*. A ova *posljedica* otpadništva praćena u ova tri koraka dva proročka niza o Sedam Crkava i Sedam Pečata, prikazana je u proročkom nizu o Sedam Truba

POGLAVLJE II.

MORALNO STANJE RIMSKOG CARSTVA

Truba je simbol rata; kao što je zapisano: „Utrobo moja, utrobo moja! Previjam se! Srce moje! Srce moje lupa u meni, ne mogu šutjeti; ta čula si, dušo moja, glas roga, pokliče bojne“. Jr 4,19. „Jer ako i truba dadne nejasan glas, tko će se spremi za boj“? 1Kor 14,8. “Zatrubiše u trube i spremiše sve, ali nitko ne krenu u boj, jer moj se gnjev izli na sve mnoštvo njihovo.“ Ezr 7:14. „Zatrubite u trubu na Sionu i oglasite poklič na mojoj svetoj gori! Neka dršću svi žitelji zemlje; jer dolazi dan Gospodnji, jer blizu je taj dan.“ Joel 2:1.

Otkrili smo da Sedam Truba proriču posljedice stvaranja Papstva, koje je izniklo od velikog otpadništva iz Kršćanstva. Papstvo je stvoreno u Rimskom Carstvu ujedinjenjem otpale Crkve sa tom republikom koja se izopačila u imperijalni despotizam; a ishod Rimskog Carstva, stvaranjem Papstva, je bila potpuna propast tog carstva. Ova propast je ostvarena od strane moćnih vojski sjevernih naroda, koji su, u uzastopnim moćnim valovima, preplavili zapadno Rimsko Carstvo, u vremenu pokrivenom sa prve četiri od Sedam Truba.

U to vrijeme, te petsto godina ranije, Rimsko Carstvo, je kao cijelo, „ispunilo svijet“. „Ono što je došlo zadnje među takozvanim proročanstvima velikih monarhija, bilo je ono što je savršeno ostvarilo zamisao *monarhije*, budući da je (osim Partije⁴ i velike Indijske bajke koja stoji iza nje) strogo usklađena sa civiliziranim svijetom. Civilizacija i ovo carstvo su pripadali istoj kategoriji; oni su predstavljali međusobno usklađene zamisli i bili su istih opsega.“

4 Partija je naziv pokrajine gdje su se oko 3. stoljeća pr. Kr. naselili Parti. Područje se nalazilo na sjeveroistoku Kaspijskog mora. – prim. prev.

– *De Quincey*. A kada je to carstvo bilo uništeno, onima koji nisu bili prosvijetljeni Božjom riječju se zaista činilo, zbog nasilja u tim vremenima, da je svijet došao svom kraju.

Niti jedan čovjek ne može zamisliti užas tog vremena. Za pad tog carstva je rečeno „nikada ranije postojanje nacije nije bilo tako potpuno zbačeno; nikada pojedinci nisu imali više zla da podnesu i više opasnosti da iščekuju. Odakle dolazi to da je populacija nijema i mrtva? Kako to da su mnogi koji su pustošili gradove, upropastili mnoge položaje, uništili mnoge karijere, protjerali mnoge zemljoposjednike, ostavili toliko malo tragova, ne govorim o njihovom pravom postojanju, već samo o njihovim patnjama“? – *Guizot*.

Iako to nije bio kraj svijeta, ipak je kao i pad drevnog Babilona, pad Rima bio pun lekcija koje točno ukazuju na stvari koje će se desiti na kraju svijeta. Zbog toga je, sa svim svojim užasima, posljedica zala nagomilana na društvo stvaranjem i djelovanjem Papstva. A kada se svijet stvarno bude završio, to će, biti sa užasima koje ga prate, kao posljedica zla koje je nagomilano na svjetsko društvo ovog vremena stvaranjem i djelovanjem Lika Papstva. Otk 13,1-8.11-17; 14,9-19; 19,11-21. A kao što je Zvijer sama po sebi mjerilo usporedbe u svim stvarima koje se odnose na stvaranje i djelovanje Lika Zvijeri, tako su i stanje društva i poslovi carstva i naroda tog vremena Zvijeri, vjerno mjerilo usporedbe kojim se ispravno tumače tok i stanje naroda u ovim vremenima Lika Zvijeri.

Kratak događaj društvenog stanja tog vremena zato upravo ovdje ima dvostruku vrijednost: iste iskvarivosti koje su bile karakteristične za prethodni Rim ponovo su se ispoljile u Rimu iz petog stoljeća. „Jednostavna strogoća discipline i ponašanja je bila potpuno zanemarena i zaboravljena od Rimskih svećenika. Najneumjereniji luksuz, sa svim porocima koji su ga pratili, je bio uveden među njima, uopćeno su se prakticirala sva najskandaloznija i najnekršćanskija lukavstva sticanja bogatstva. Činilo se da se nadmeću u buntovničkom življenju najvećih proždrljivaca

poganskog Rima kada je luksuz tamo bio na najvećem nivou. Jer je Jeronim, koji je bio svjedok onoga što je zapisao, ukorio Rimski kler koji je imao ista pretjerivanja koja je pjesnik Juvenal toliko žestoko kritizirao u vrijeme Rimskog plemstva pod vladavinom Domicijana.“ – *Bower*.

„Sve je bilo odlučivano vraćanjima i predviđanjima; i nije nedostajalo razuzdanih orgija Bahanalijanaca sa svim njihovim bestidnim pjesmama i pijankama.“ – *Merivale*.

„A sada kriminalna i nestašna zadovoljstva istrošene nacije nisu ostavljala prostora za razmišljanje o obuzimajućim svakodnevnim dužnostima, a ni o zastrašujućim nevoljama sutrašnjice. Neobuzdana požuda i besramna nepristojnost nisu priznavali nikakvu svetost u bračnoj vezi. Bogati i moćni su uspostavljali hareme, na tajnim mjestima na kojima su njihove žene bile ostavljene, zaboravljene, zapostavljene i prezrene. Gozba, teatar i cirkus su izvlačili ono malo snage i energije što su ostajali nakon porodične neumjerenosti. Siromašni su oponašali poroke bogatih, a gnusna izopačenost je imala vrhovnu vlast i navukla osvetu neba.“ – *Lea*.

Poganska praznovjerja, poganske zablude, te poganski poroci, koji su uvedeni u Crkvu otpadom, a zaogrnuti formom pobožnosti, doveli su do takve iskvarenosti da društvo kojeg su bili dio više nije moglo postojati. Iz njega više nije bilo moguće da bilo kakvo dobro dođe, i moralo je biti počišćeno. „Nekontrolirani napredak pohlepe, rasipništva, bludništva, kazališni odlasci, neumjerenosti, pohotljivosti; ukratko, svi neznabožački poroci, koje je Kršćanstvo došlo istrijebiti, dalje su nosili Rimsko Carstvo i ljude brzim koracima prema raspadu, a konačno su ga predali u ruke grubih, ali jednostavnih i moralno snažnih, barbara.“ – *Schaff*.

Bilo je nemoguće da bude drugačije. Otpadništvom je to evanđelje izgubilo tu čistoću i svoju silu u mnoštvu koje ga je ispovijedalo. Sada je korišteno samo kao plašt da pokrije istu staru pogansku zlobu. Ovaj *oblik* pobožnosti, ne samo da se prakticirao bez sile

nego se prkoseći joj, proširio na veliko mnoštvo ljudi, te je carstvo zato postalo zagnojena masa pokvarenosti. Kada su zbog toga jedina moguća sredstva koja je sam Gospod primijenio da očisti narod, bila uzeta i korištena samo kao plašt da bi se pod njim još više povećala bezbožnost, nije više bilo niti jednog drugog lijeka; uništenje je moralo doći. I došlo je, od vojske, koja je uistinu divlja, ali čije društvene navike su toliko bile iznad ljudi koje su uništili, da su se oni, takvi divlji kakvi su bili prilično posramili zbog sramnih opačina koje su otkrili u takozvanom Kršćanskom Rimskom društvu.

Pisac koji je živio u vrijeme barbarskih najezdi, te koji je pisao kao Kršćanin, izjavljuje: „Crkva, koja treba svuda da umilostivi Boga, što ona radi osim što Ga izaziva da se razbjesni? Koliko mnogo ljudi netko može sresti, čak i u Crkvi, a da nisu pijanice, ili razvratnici, ili preljubnici, ili bludnici, ili pljačkaši, ili ubice, ili slični tome, ili sve istovremeno, bez kraja“? Čak je na neki način sveto među Kršćanima da budu manje zlobni. Poslije javnog služenja Bogu, a za malo i tokom njega, oni prelaze na sramna djela. Teško da bi samo bogati čovjek počinio samoubistvo i blud. Potpuno smo izgubili svu silu Kršćanstva, te potpuno smo povrijedili Boga, što mi kao Kršćani griješimo. Gori smo od barbara i neznabožaca. Ako je Sas divlji, Franak nevjeran, Got nevjeran, Alan pijanica, Hun razuzdan, oni su, zbog svog neznanja, mnogo manje nego mi zaslužili kaznu, koji, pored toga što znamo Božje zapovijedi, činimo sve ove zločine.

„Vi, Rimljani, Kršćani i Katolici, obmanjujete svoju braću, tretirate loše siromašne, uništavate svoje živote zbog nečistih i poganskih predstava u amfiteatrima, valjate se u raskalašenosti i pijančenju. Barbari, su u međuvremenu, iako su neznabožci ili heretici, koliko god da su žestoki prema nama, pravedni i poštjeni u njihovom međusobnom ophođenju. Ljudi iz istog plemena, koji slijeđe istog kralja, međusobno se vole sa iskrenom ljubavlju. Mnoga

od njihovih plemena su bez mrlje pijančenja, a među njima, osim Alana i Huna, čednost je pravilo.“

„Niti jedno od ovih plemena nije potpuno zlobno. A ako imaju svoje poroke, oni također imaju i svoje vrline, jasne, istaknute, te jako izražene. Dok ste vi, moji voljeni seoski sugrađani, sa žaljenjem mogu reći, osim izuzetka nekolicine svetih ljudi među vama, sveukupno loši. Vaši životi su od kolijevke do groba tkivo truleži i pokvarenosti, a sve to bez obzira što imate svete Spise u svojim rukama.“

„U kojim ćete drugim ljudskim nacijama pronaći takva zla kao ova što se čine među Rimljanima? Gdje još postoji takva nepravda kao što je naša? Franci ne poznaju ovakav zločin. Huni se drže dalje od ovakvih zločina. Ništa od ovakvih iznuđivanja se ne čini među Vandalima i Gotima. Barbarски Goti su toliko daleko od toleriranja prevara kao što su ove, da čak ni Rimljani koji žive pod Gotskom vlašću nisu pozvani da ih podnose, i zato je želja svih Rimljana u tim krajevima da nikada ne bude za njih nužno da padnu pod Rimsku jurisdikciju. Sa jednim usuglašenim glasom niži slojevi Rimljana su uputili molitvu da im bude dozvoljeno da provedu svoje živote, tako kako jest, zajedno sa barbarima. A onda se mi čudimo kako naše vojske nisu pobijedile Gotske vojske, kada bi naši vlastiti zemljaci radije živjeli sa njima nego sa nama.“ – *Salvian*.

Ovi događaji Sedam Truba su također važni u drugom smislu: zbog toga, što su ljudi preko kojih je provedena „pravedna uništavajuća presuda nad ovim nominalnim Kršćanskim, ali suštinski poganskim svijetom“, posebno Zapadnog Rima, su po svom nasljeđu, velike nacije današnjice; a danas su živi predmeti proćanstava koji se odnose na naša vremena.

Prve četiri od Sedam Truba su te koje se odnose na pad Zapadnog Rima. Ipak te četiri trube nisu same po sebi iskaz o postavljanju naroda koji su postali velike nacije današnjice: one su same po sebi proročki opisi najužasnijih i najznačajnijih događaja od

silnih najezdi preko kojih je došlo do potpune propasti Zapadnog Rima; te preko kojih se otvorio put da se postave novi narodi koji su izrasli u velike nacije današnjice. Zaista, ove četiri Trube se odnose na Alarika, Genserika, Atilu, i Odoakara, kao što se Daniel 8,5-8.21 odnosi na Aleksandra Velikog, rađew nego na nacije kao takve; čak i standardna povijest tih vremena i događaja je izdvojila imena Alarika, i Genserika, i Atila, kao zaslužne „da imaju isti udio u uništenju Rimskog Carstva“. – „*Propast i pad Rimskog Carstva*“, pogl. XXXIII, odl. 5.

POGLAVLJE III.

PRVA TRUBA

Oproročanstvima koje govore o Trubama je dobro rečeno da „nitko ne bi mogao svjetlije rasvijetliti tekstove, ili ih potpunije objasniti, od načina na koji je to uradio Gibbon“: da Gibbonova poglavlja „koja se direktno bave ovim pitanjem, trebaju samo dodatni tekst... da oblikuju niz izloženih predavanja o osmoj i devetoj glavi Otkrivenja“. Povijest je jedini pravi komentar na proročanstva; i jedino pravo izlaganje proročanstava jest da se zajedno postave povijest i proročanstvo; zato što povijest takva kakva jest, je samo dopuna proročanstvu onakvom kako je ono napisano. U ovoj brošuri se ne može postaviti cijela povijest; ali se može dovoljno iznijeti da se jasnim učine događaji koji se iznose u proročanstvu, sa referencom koja točno ukazuje gdje se kompletna povijest može pronaći.

„I prvi anđeo zatrubi; i nastadoše tuča i oganj pomiješani s krvlju, i budu bačeni na zemlju. I trećina stabala izgorje i sva zelena trava izgorje.“ Otk 8,7

Vrijeme pokriveno ovim proročanstvom je od 395. do 495. nove ere, a odnosi se na najezde Vizigota, posebno pod vlašću Alarika; i na velike horde barbara pod vlašću Radagaisusa. „Rađanje Alarika, slave njegovih prethodnih podviga, te pouzdanje u njegove buduće planove, neosjetno su ujedinili narod pod njegovu pobjedničku zastavu; i jednoglasnom suglasnošću barbarskih poglavara glavni general Ilira je bio uzdignut, prema drevnom običaju, na štitu, i svečano je proglašen kraljem Vizigota.“ Naoružan dvostrukim ovlaštenjem, sjedeći na granici dva carstva, naizmjenično je prodao svoja varljiva obećanja dvorovima Arkadija i Honorija; dok nije

objavio i sproveo svoju odluku da napadne Zapadna carstva.

„Europske provincije koje su pripadale Istočnom Caru su već bile oslabljene; one u Aziji su bile nedostupne; a Konstantinopolj je svojom snagom odolijevao njegovom napadu. Međutim on je bio kušan slavom, ljepotom, i bogatstvom Italije, koju je dva puta posjetio; te je potajno težio da postavi Gotsku zastavu na zidove Rima, te obogati svoju vojsku sa nakupljenim plijenom od tri stotine pobjeda. . . . Starac, koji je proveo svoj jednostavan i nevin život u četvrtima Verone, nije bio upoznat sa svađama careva i biskupa; njegova zadovoljstva, njegove želje, njegovo znanje, bili su ograničeni na mali krug njegove očinske farme; štap je pridržavao njegove ostarjele korake, na istoj zemlji gdje je trčkarao u svom djetinjstvu. Ipak ova skromna i seljačka sreća je bila izložena neprepoznatljivom gnjevu rata. Njegova stabla, njegovo staro sadašnje drveće, mora gorjeti u plamenu cijele zemlje [obratite pažnju na proročanstvo, „trećina drveća je izgorjela“]; odred Gotske konjice može počistiti njegovu kuću i njegovu porodicu; a Alarikova vlast bi mogla uništiti ovu sreću, koju on nije mogao okusiti niti je dati.“

„Slava’, kaže pjesnik, ‘obogativši užasom svoja sumorna krila, objavila je marš barbarske vojske, te je ispunila Italiju zaprepaštenjem’: shvaćanja svakog pojedinca su se povećala u pravom odnosu na količinu njegovog bogatstva: a najplašljiviji, koji su također utovarili svoje najvrijednije stvari, ugovorili su svoj bijeg na otok Siciliju, ili na Afričku obalu.“ – „*Propast i pad Rimskog Carstva*“, pogl. XXX, odl. 4, 5. Kada je opustošio sjevernu Italiju, skoro do grada Torina, Alarik je pretrpio poraz od Rimskih vojski pod zapovjedništvom Stilihona. Njegovo napredovanje je tako bilo zaustavljeno na kratko vrijeme; ali samo za kratko vrijeme. Ipak, u periodu između Alarikove prve i posljednje najezde, bilo je obilno ispunjeno razdobljem koje je započeo Radagaisus.

405. godine nove ere „ponosni Rodogast ili Radagaisus, marširao je od sjevernih krajeva Njemačke skoro do kapija Rima, te je ostavio

ostatke svoje vojske da ostvare uništenje Zapada. Vandali, Svevi, i Burgundi su činili snagu ove silne vojske... Dvanaest tisuća ratnika, istaknuli su se iznad svoje vulgarnosti svojim plemenitim rođenjem ili svojim hrabrim djelima, blistali su kao izvidnica; a cijelo mnoštvo, kojeg nije bilo manje od dvjesto tisuća ratno sposobnih muškaraca, moglo se povećati, dodavanjem žena, djece i robova, do broja od četiristo tisuća ljudi. Ovo značajno iseljavanje proisteklo je sa iste Baltičke obale koja je izbacila nebrojene Cimbrije i Teutonice, da napadnu Rim i Italiju u najvećoj snazi republike.

Kada je ova velika vojska počistila sve pred sobom toliko daleko sve do grada Firenze, u Italiji, ona je isto tako bila zaustavljena, te na kraju pobijedena. Otkrivši da im je blokiran daljnji put u tom pravcu, više od dvjesto tisuća njih se vratilo nazad svojim marširanjem, a „pribavili su, od kontakta sa nekim Panonskim vojnim bjeguncima, znanje o zemlji i putevima; te je najezda na Galiju koju je Alarik osmislio, bila sprovedena [406. nove ere, 31. listopada] od ostatke velike Radagaisusove vojske“.

„Pobjednički saveznici su nastavili svoj marš, te su posljednjeg dana [406.] godine, u godišnjem dobu kada su vode Rajne bili najvjerojatnije zaleđene, ušli bez otpora, u nezaštićene Galske provincije. Ovaj nezaboravan prodor Sveva, Vandala, Alana, i Burgunda, *koji se nakon toga nikada nisu povukli*, može se smatrati *padom Rimskog Carstva u zemljama izu Alpa*; a prepreke koje su do tada razdvajale divlje i civilizirane narode zemlje, od tog kobnog trenutka su bile srušene sa zemljom.“

„Dok je Njemački mir bio osiguran priključivanjem Franaka i neutralnošću Alemana, podanici Rima, nesvjesni svojih nadolazećih nevolja, uživali su u stanju mira i napretka, koje je rijetko blagoslovljivalo granice Galije. Njihovim stadima i grlima je bilo dozvoljeno da pasu na pašnjacima barbara; njihovi lovci su prodirali bez straha i opasnosti u najmračnija skrivena mjesta Hercinske šume. Obale Rajne, kao i obale Tibra su bile ukrašene, elegantnim

kućama i dobro obrađenim farmama; te ako bi se pjesnik spuštao rijekom, mogao bi izraziti svoju sumnju na kojoj strani se nalazio teritorij Rimljana.

“Ovo mjesto mira i izobilja je iznenada bilo pretvoreno u pustinju; a izgled spaljenih ruševina sam po sebi je razdvajao samoću prirode od pustošenja čovjeka. Napredni grad Mainz je bio iznenađen i uništen; a mnogo tisuća Kršćana su nehumano izmasakrirani u crkvi. Worms je uništen nakon duge i uporne opsade; Strasburg, Spires, Rheims, Tournay, Arras, Amiens, iskusili su okrutni pritisak Njemačkog tereta; a proždirući plamenovi rata su se širili [407. nove ere] sa obale Rajne na veći dio od sedamnaest provincija Galije. Ta bogata zemlja, koja se prostirala do oceana, Alpa i Pirineja, predana je barbarima, koji su vodili pred sobom, u pomiješanoj gomili, biskupa, senatora, i djevicu, natovareni plijenom iz njihovih kuća i sa njihovih oltara.“ – „*Propast i pad Rimskog Carstva*“, pogl. XXX, odl. 14-19.

408. godine Alarik je sa svojim Vizigotima ponovo prodro u Italiju, te je pobjedonosno prošao do zidova Rima. Dok je marširao na svom putu, „Talijanski pustinjač, čija su revnost i posvećenost poštovani od samih barbara, susreo se sa pobjedonosnim vladarem, te je hrabro objavio gnjev Neba protiv tlačitelja zemlje. Međutim sam svetac je bio zbunjen Alarikovom svečanom izjavom, da je osjetio skriveni i *natprirodni nagon*, koji je usmjerio, te prisilio, njegov marš prema kapijama Rima“.

Tri puta u tri uzastopne godine, 408., 409., te 410., grad Rim je bio pod opsadom Alarika, te je bio pogođen glađu, kugom i svim užasima koji prate odlučnu opsadu i tvrdoglavu obranu. Na kraju se, međutim, 410. posljednja opsada završila, a „tisuću sto šezdeset tri godine nakon osnivanja Rima, carski grad, koji je pokorio i civilizirao toliko značajan dio čovječanstva, predat je bezobzirnomo gnjevu Njemačkih i Skitskih plemena“. Šest dana je grad bio predat pljačkanju, paljenju, otimanju, zatočeništvu, i

pokolju. „Nije bilo lako prebrojati mnoštvo onih koji su sa počasnog položaja i prosperitetnog bogatstva, bili iznenada svedeni na jedno stanje zatočenika i izgnanika... Ova užasna katastrofa Rima ispunila je zapanjeno carstvo sa tugom i užasom“ do te mjere da su bili prilično „u iskušenju da pobrkaju uništenje prijestolnice sa raspadom zemaljske kugle“.

Poslije šest dana, „na čelu vojske opterećene bogatim i teškim plijenom, njihov neustrašivi vođa napredovao je duž Apijskog puta u južne Talijanske provincije, uništavajući sve što se usudilo usprotiviti njegovom prolazu, zadovoljavajući se pljačkanjem zemlje koja nije pružala otpor“. On je ovo nastavio do najjužnije točke Italije, te je čak zamislio da to nastavi i na otoku Sicilije. Međutim, u sred priprema da prevede svoju vojsku preko morskog tjesnaca, Alarik je umro, 410. nove ere. Za dvije godine njegov zet Ataulf se ponovo kretao, sa Gotskom vojskom, cijelom dužinom Italije, od juga ka sjeveru, te je naposljetku ušao u jugozapadnu Galiju, gdje se narod nastanio i ostao. – *Ibid., pogl. XXXI, odl. 2, 14-28.*

„Jedinstvo Rimskog Carstva se raspalo; njegova genijalnost se porušila u prašinu; a vojske nepoznatih barbara, krenuvši iz zaleđenih oblasti Sjevera, su uspostavile svoju pobjedonosnu vladavinu nad najljepšim provincijama Europe i Afrike.“ – *Ibid., pogl. XXXIII, posljednja rečenica.*

POGLAVLJE IV.

DRUGA TRUBA

TA posljednja riječ, „Afrika“, ukazuje na događaje iz Druge Trube. Središte dešavanja se sada „premjestilo sa obala Baltičkog mora na južniju obalu Mediterana: sa ledenih regija sjevera do granica užarene Afrike“. Pod ovom Trubom, umjesto oluje s tučom koja pada na *zemlju*, velika goruća planina je bačena u *more*.

„I drugi anđeo zatrubi; i nešto kao gora velika, ognjem zapaljena, bi bačeno u more. I trećina mora posta krv. I izgibe trećina stvorova u moru što imaju život i trećina plovila propade.“ Otk 8,8.9.

Period pokriven ovom trubom je od 428. do 476.; a proročanstvo se ispunilo po strašnom Genseriku, kralju Vandala, te „monarhu mora“; čija su pustošenja zauvijek ugradila u ljudski jezik izraz koji opisuje tvrdoglavo, bezobzirno, te neuko uništenje – „vandalizam“; i koji je „proširio svoje pregovore po svijetu“. – *Gibbon, pogl. XXXXII, odl. 10 od kraja; pogl. XXXIV, odl. 4.*

Nakon što su Vandali, sa Alanima, Ssevima, i Burgundima, opustošili Galiju, oni su sa Alanima i Ssevima pregazili cijeli Španjolski poluotok. Tu su Alani izgubili svog kralja, a umjesto da izaberu drugog kralja odabrali su da se ujedine sa vandalskim narodom. Cijeli vandalski narod se 429. premjestio iz Španjolske u Afriku. Za deset godina su pokorili cijelu mediteransku obalu do Kartage, u koju su ušli i učinili je svojom prijestolnicom, 9. listopada, 439. „Čim je dodirnuo obalu, ili barem čim su pristaništa i luke Hipona i Kartage bili pod njegovom vlašću, on, vođa plemena kopnenih barbara, koji su osjećali zahvalnost prema prijateljskim upravama Bonifacija za prijevoz njegovih plovila preko Gibraltarskog tjesnaca, preusmjerio je svu svoju energiju na brodogradnju; te je uskoro

posjedovao neusporedivo najveću pomorsku silu na Mediteranu.“
– „*Italija i njeni Osvajači*“, knjiga III, pogl. II, odl. 49.

Iz njegove Afričke prijestolnice „otkriće i osvajanje crnih naroda koji su boravili ispod žarkog pojasa, nije moglo iskušati razboritu Genserikovu ambiciju; ali on je bacio svoje oko na more; bio je odlučan da stvori pomorsku silu, a njegova hrabra odluka je sprovedena neprekidnom i djelujućom ustrajnošću. Šume planine Atlas su pružale neiscrpne zalihe drveća; njegovi novi podanici su bili vješti u umijeću pomorske navigacije i brodogradnje; potaknuo je svoje prkosne Vandale na način ratovanja koji bi učinio svaku pomorsku zemlju dostupnom njihovim vojskama; Mauri i Afrikanci su bili privučeni željom za pljačkanjem; a poslije razmaka od 6 stoljeća, flote poslana iz Kartaške luke su ponovo posjedovale Mediteransko carstvo“.

Od 439. do 445. Genserikov poduhvat je bio okrunjen uspjehom „osvajanjem Sicilije, pljačkanjem Palerma, te čestim iznenadnim napadima na obalu Lukanije“. Ovi uspjesi su probudili i uzbudili oslabljene vladare padajućeg Rima. Međutim svi „planovi rimske vlasti su bili neprestano osujećeni njegovim lukavim preprekama, ambicioznim obećanjima, te prividnim ustupcima“. Genserik je imao značajne saveznike na Dunavu, čija kretanja bi mogla osujetiti bilo koji pokušaj rimskih vlasti da napadnu Kartagu; a 455., Genserik se sa svojom flotom, „usidrio na ušću Tibera“. Baš u tom trenutku postojala je kriza u carskoj porodici u Rimu, a Imperator Maksim je napadnut od naroda na ulici, kamenovan je do smrti, te bačen u Tiber. „Trećeg dana nakon meteža, Genserik je hrabro napredovao iz Ostijske luke do kapija nezaštićenog grada.“

Nije bilo vojske da brani grad; a papa Leo Veliki, poglavar svog klera, sreo se sa njim izvan kapija, te ga zamolio da poštedi grad. Međutim, sve što je Genserik uopće i mogao obećati bilo je to da narod neće biti poubijan, da zgrade neće biti spaljene, te da zarobljenici neće biti mučeni. Međutim cijeli grad i njegov narod

„su predati raskalašenosti Vandala i Maura, čije su zaslijepljene strasti osvetile štete nanijete Kartagi“. Pljačkanje je trajalo četrnaest dana i četrnaest noći; a sve što je još ostalo od javnog ili privatnog bogatstva, svetog ili nečistog blaga, je marljivo prebačeno Genserikovim lađama... Sveti predmeti Židovskog obožavanja, zlatni stol, te zlatni svijećnjak sa sedam krakova, izvorno sačinjeni prema specifičnim uputama samog Boga, te koji su stavljeni u svetinju Njegovog hrama, hvalisavo su pokazivani rimskom narodu Titovom pobjedom. Nakon toga su izloženi u Hramu mira; a na kraju četrsto godina, ratni trofeji iz Jeruzalema su prebačeni iz Rima u Kartagu, od barbara koji potiču sa Baltičkih obala...

„Tokom četrdeset pet godina koje su protekle od Gotske invazije, raskoš i luksuz Rima su u doglednoj mjeri obnovljeni; a bilo je teško pobjeći, ili zadovoljiti, pohlepu osvajača koji je bio dovoljno besposlen da prikupi, te brodovima prebaci bogatstvo prijestolnice. Carski ukrasi palače, veličanstveni namještaj i odjeća, vitrine od masivnih ploča, su prikupljeni sa neorganiziranim otimanjem; zlato i srebro su se nakupili do nekoliko tisuća talenata; a također su bronca i bakar mukotrпно uklanjani... Mnogo tisuća Rimljana oba spola, odabranih za neka korisna ili prihvatljiva zanimanja, nevoljko su se ukrcali na Genserikovu flotu; a njihova muka je bila pogoršana bezosjećajnim barbarima, koji su podjelom plijena, odvajali žene od svojih muževa, a djecu od svojih roditelja.“

Dvije godine nakon toga Imperator Majorijan je odlučio napasti Afriku, te slomiti Genserikovu vlast. Tri godine su prošle u sastavljanju flote. „Šume Apenina su posječene; skladišta i pogoni Ravene i Misena su obnovljeni; Italija i Galija su se nadmetali jedni sa drugima u izdašnim doprinosima javnoj službi; a carska mornarica od tristo galija, sa dovoljnom veličinom transportera i manjih brodova, se okupila u sigurnoj i prostranoj luci Cartagene u Španjolskoj.“ Međutim Genserik „je iznenadio nezaštićanu flotu u Cartagenskom zaljevu: mnogi od brodova su bili potopljeni, ili uzeti,

ili spaljeni; te su trogodišnje pripreme uništene u jednom danu“.

Nakon ovog iskustva Rim je oslabio, a Genserik je bio još strašnji nego ikada ranije. „Na proljeće svake godine oni su opremali ogromnu mornaricu u Kartaškoj luci, a Genserik osobno, iako već u poodmaklim godinama, je i dalje osobno zapovijedao najvažnijim pohodima. Njegove zamisli su bile skrivene neprobojnom tajnošću do trenutka kada bi zaplovio. Kada bi ga zapitao njegov kormilar u kojem pravcu treba ploviti, ‘Preпусти odluku vjetrovima’, odgovarao je barbar, sa pobožnom samouvjerenošću; ‘*oni* će nas prebaciti do uzdignute obale čiji stanovnici su izazvali božansku pravdu’. Međutim ako bi se Genserik udostojio da izda preciznija naređenja, prosuđivao je gdje su najbogatiji najveći kriminalci. Vandali su neprestano posjećivali obale Španjolske, Ligurije, Toskane, Kampanije, Lukanije, Brutiuma⁵, Apulije, Kalabrije, Venecije, Dalmacije, Epira, Grčke, te Sicilije; bili su pod iskušenjem da pokore otok Sardiniju, tako povoljno smještenu u središtu Mediterana, a njihove vojske su širile užas pustošenja od Herkulovih stupova do ušća Nila. To što su imali veće ambicije za plijen nego za slavu, rijetko su napadali utvrđene gradove ili ulazili u sukob sa redovnim četama na otvorenom polju. Međutim brzina njihovog kretanja im je omogućila, da skoro istovremeno, ugrožavaju i napadaju najudaljenije ciljeve koji su privlačili njihove želje; i pošto su uvijek sa sobom vodili dovoljan broj konja, čim bi se iskricali počistili bi zastrašeno područje sa četom lake konjice.“

Pošto su njihova sredstva sada bila potpuno istrošena, vladari ostataka Zapadnog Carstva su se obratili Istočnom Carstvu za pomoć protiv Vandala. Ona je konačno pružena. Velika flota se oformila, sa ljudstvom koje je koštalo pet milijuna osamsto pedeset tisuća funti – skoro trideset milijuna dolara. „Sile Istočnog Carstva su se neumorno trudile da oslobode Italiju i Mediteran od Vandala;

5 Današnja Kalabrija – prim. prev.

a Genserik, koji je toliko dugo ugnjetavao zemlju i more, je bio ugrožen sa svih strana ogromnom invazijom.“

„Flota koja je plovila [468. nove ere] iz Carigrada prema Kartagi, sastojala se od tisuću sto trinaest brodova, a broj vojnika i mornara je premašivao sto tisuća ljudi.“ Druga jedinica iz Egipta i Libije se iskrcala u Tripoliju i marširala je da napadne Kartagu kopnom. Dvije sile su se susrele u rtu Bona, četrdeset milja od Kartage; a da je glavni Zapovjednik „iskoristio trenutak zaprepaštenja, te hrabro napredovao ka prijestolnici, Kartaga bi se predala, a kraljevstvo Vandala bi bilo uništeno“.

„Genserik je promatrao opasnost sa nepokolebljivošću, te ju izbjegao sa veteranskom spretnošću.“ Predstavio se kao da je spreman da preda sebe i svoje teritorije Imperatoru; ali je želio ‘petodnevno’ primirje kako bi mogao ugovoriti uslove. Rimski Zapovjednik „je pristao na kobno primirje“.

„Tokom ovog kratkog razmaka vjetrovi su postali povoljni za Genserikove planove. Ukrcao se na svoje najveće ratne brodove sa najhrabrijim Maurima i Vandalima; te su oni vukli za sobom mnoge velike brodice ispunjene zapaljivim tvarima. U tami noći ove uništavajuće brodice su izbačena protiv Rimljana, koji su se osvijestili osjećajem svoje neposredne opasnosti. Njihova uska i prenatrpana naređenja su pomogla širenju vatre, koja se prenosila brзом i neodoljivom silinom, a zvuci vjetrova, pucketanja plameno-ova, neusklađenih vapaja vojnika i mornara, koji nisu mogli niti zapovijedati niti poslušati, uvećali su užas noćnog meteža. Dok su radili na tome da se izvuku iz zapaljenih brodova, te da sačuvaju bar dio mornarice, Genserikove galije su ih napale sa umjerenom i discipliniranom hrabrošću; a mnogi od Rimljana koji su pobjegli bijesu plamena, su ubijeni ili uzeti u zarobljeništvo od pobjedničkih Vandala...“

„Nakon propasti ovog velikog pohoda, Genserik je ponovo postao tiranin mora; obale Italije, Grčke, i Azije su ponovo bile

izložene njegovoj osveti i pohlepi. Tripoli i Sardinija su se vratili da mu budu poslušni; uvrstio je Siciliju u svoj broj provincija; a prije nego što je umro, u zrelim godinama i sa slavom, promatrao je KONAČNO ISTREBLJENJE zapadnog carstva.“ – *Gibbon, pogl. XXXVI, odl. 1-4, 13, 14, 16, 17, 21, 22*

POGLAVLJE V.

TREĆA TRUBA

Ovim proročanstvom smo upućeni na tu drugu užasnu kaznu, na ponosnog Atilu sa njegovim zastrašujućim Hunima, koji je, tokom svoje vladavine, postao „užas svijeta“. Atila je zapravo nazivao sebe „Bič Božji“; „Nimrodovim unukom, odgojen u En Gediju, milošću Božjom, Kralj Huna, Gota, Danaca, te Medijaca, *užas svijeta*“. A „vrijedno je napomenuti za divljeg Atilinog ponosa trava nikada nije rasla na mjestu gdje je njegov konj gazio“. On „je istovremeno uvrijedio i napao istok i zapad, te potakao brzu propast Rimskog Carstva“. – *Gibbon, pogl. XXXIV, odl. 1,8; XXXV, 12; Hodgkin, „Italija i njeni osvajači“, knjiga II, pogl. IV, odl. 7 od kraja.*

„Ako bi se podvukla crta razdvajanja između civiliziranog i divljeg podneblja globusa; između stanovnika gradova, koji obrađuju zemlju, te lovaca i pastira, koji žive u šatorima; Atila bi mogao težiti ka tituli vrhovnog i jedinog barbarskog vladara. Jedino on, među osvajačima drevnih i modernih vremena, je ujedinio dva moćna carstva Njemačke i Skitije; a te neodređene titule, kada se primjene na njegovu vladavinu, mogu se razumjeti u širem opsegu. Tiringija, koja se protezala izvan svojih stvarnih granica čak daleko do Dunava, ubrajala se u njegove provincije; posredovao je, težinom moćnog susjeda, u domaćim aferama Franaka; jedan od njihovih poručnika je potukao, i skoro istrijebio Burgunde na Rajni. Pokorio je oceanske otoke, kraljevstva Skandinavije, obuhvatio je i podijelio vode Baltika; te su Huni mogli izvlačiti porez u krznima sa te sjeverne regije, koja je bila zaštićena od svih drugih osvajača oštrom klimom, i hlabrošću starosjedilaca. Prema Istoku, bilo je teško povući granice Atilinoj vladavini nad Skitijskim pustinjama;

ipak možemo biti uvjereni da je on vladao na obalama Volge; da kralj Huna nije bio samo zastrašujući kao ratnik, nego i kao vrač; da je uvrijedio i pokorio velikoga kana Juan-juana; i da je poslao ambasadore da pregovaraju o jednakom zajedništvu sa Kineskim carstvom.“ – *Gibbon, Ibid., odl. 5.*

Prijestolnica ovog ogromnog „Carstva koje nije sadržalo niti jedan grad u prostoru od nekoliko tisuća milja“, je „bila slučajno mjesto za logorovanje, koje se dugim i čestim boravkom Atila, neosjetno razvilo u ogromno selo“; a činilo se da je bilo blizu, ako ne i točno na mjestu, gdje se sada nalazi Tokaj, malo istočno od rijeke Timiš u Mađarskoj. „Čitavo prostranstvo Europe, kako se protezalo preko petsto milja od Euksine do Jadrana, je odjednom napadnuto, i osvojeno, i opustošeno, od bezbroj barbara koje je Atila vodio na bojište“. – *Ibid., odl. 13, 7.*

U ovom trenutku Atiline karijere se Treća truba oglasila, a njegove pustošće horde su se izlile na Zapadno Carstvo: a ovo je omogućeno preko spletkarenja „vještog Genserika, koji je proširio svoje pregovore po svijetu“. Najstariji Genserikov sin je oženio kćerku Teodorika, kralja Vizigota, koji je vladao u Španjolskoj. Iz nekog razloga, Genserik je razmatrao sumnju da njegova snaha smišlja zavjeru da ga otruje. Sa Genserikom, je njegova vlastita sumnja uvijek bila dovoljan dokaz krivice; a nad nesretnom Teodorikovom kćerkom, je izvršena užasna kazna odsjecanja njenog nosa i ušiju. Tako osakaćena, ona je poslana nazad u kuću svoga oca. Ovim zločinom Teodorik je bio pokrenut da uđe u rat sa kraljem Vandala, u čemu je naširoko bio podržan suosjećanjem svojih susjeda. Da zaštiti sebe i svoja područja od ove opasne invazije, – dvostruko opasne baš u vrijeme kada je Rim odlučio da prekine njegovu vladavinu, – Genserik, je „bogatim darovima i upornim molbama, potpalio Atilinu ambiciju“, koji je, tako uvjeren, marširao, 451. godine nove ere, sa vojskom od sedamsto tisuća ljudi u svom nezaboravnom napadu na Galiju.

Tako da – „I treći anđeo zatrubi; i pade s neba zvijezda velika

— gorjela je kao zublja — i pade na trećinu rijeka i na izvore vodne. A ime te zvijezde je Pelin. I trećina voda pretvori se u pelin te mnogo ljudi umrije od voda, jer bijahu zagorčene“. Otk 8,10.11.

Period koji pokriva ova truba je bio kratak, kao “goruća zvijezda“, 451.-453.. O ovom proročanstvu je Albert Barnes dobro rekao da će u njegovom ispunjenju „biti neki poglavica, ili ratnik, koji se može usporediti sa plamenim meteorom čiji će pravac biti jedinstveno blistav; koji će se iznenada pojaviti, KAO zapaljena zvijezda, a onda nestati kao zvijezda čije svjetlo je ugašeno u vodama: da će pustošeci pravac tog meteora biti uglavnom prema onim dijelovima svijeta koji su bogati izvorima vode i tekućicama: da će se proizvesti efekat *kao* da su ti potoci i izvori učinjeni gorkima; to jest, da će mnogo osoba poginuti, te da će biti učinjena divlja pustošenja u blizini tih rijeka i potoka, *kao da* zlokobna zvijezda pada u vode, a smrt se širi po zemljama koje graniče sa njima i navodnjavaju se od njih“.

A dalje: „Posebno je rečeno da će efekat biti na ‘rijekama’ i ‘izvorima voda’. Ako ovo ima doslovnu primjenu, ili kao, što se pretpostavlja u slučaju Druge Trube, izraz je takav da se odnosi na dijelove carstva koji će biti posebno pogođeni neprijateljskom invazijom, onda možemo pretpostaviti da se ovo odnosi na dijelove carstva koje je bogato rijekama i potocima a posebno na one gdje rijeke i potoci *izviru* – jer je efekat bio trajan na ‘*izvorima voda*‘. U stvari glavna djelovanja Atila *u odnosu na Zapadno Carstvo*, bila su na području *Alpa*, te u dijelovima carstva gdje su rijeke tekle u svim pravcima u veći dio Europe. To je bilo izrazito područje „izvora voda“.

Truba se oglasila; a „kraljevi i narodi Njemačke i Skitije, od Volge moguće do Dunava, poslušali su ratnička pozivanja Atila. Iz carskog sela u ravninama Mađarske, njegov barjak se pomjerao prema zapadu; te nakon marša od sedamsto ili osamsto milja, stigao je do ušća Rajne i Neckara... Neprijateljsko mnoštvo se izlilo

nezaustavljivim nasiljem na provincije Belgice. Zaprepaštenost Galije je bila uobičajna... Od Rajne i Moselle Atila je napredovao u srce Galije; prešao je Senu kod Auxerre; te, nakon dugog i napornog marša, postavio je svoj logor pod zidine Orleansa“.

Aecije, Rimski zapovjednik, okupio je sve narode Zapada, veliku vojsku „da se sukobi sa bezbrojnom Atilinom vojskom“. Dvije velike sile su se suočile u Chalonskoj ravnici, gdje su se upustili u „jednu od najvećih kao i najvažnijih bitki zabilježenih u povijesti“. – *Encyclopedia Britannica*, „Atila“.

„Narodi od Volge do Atlantika su se okupili u Chalonskoj ravnici... Broj pobijenih je iznosio sto šezdeset dvije tisuće, ili, prema drugom zapisu, tri stotine tisuća osoba; a ova nevjerojatna preuveličavanja se smatraju stvarnim ili efektivnim gubitkom, dovoljnim da se opravda primjedba povjesničara da čitavi naraštaji mogu biti počišćeni, ludilom kraljeva, u razmaku od jednog sata.“

Iako niti jedna strana nije ostvarila nadmoćnu pobjedu, „Huni su bez sumnje bili poraženi, s obzirom da je Atila bio primoran da se povuče“. „Ipak ni duh, ni snage, ni reputacija Atila nisu bili umanjeni porazom u osvajanju Galije.“ „Tok užarenog meteora je bio promijenjen, ne zaustavljen; te, dodirnuvši Italiju prvi put, velika zvijezda, nakon što je gorila kao da je svjetiljka, pala je na ‘trećinu rijeka’, i na izvore voda.“

„Sljedećeg proljeća [452.] ... otišao je na bojište, prešao je Alpe, napao je Italiju, te je opsjedao Akvijelu sa nebrojenom vojskom barbara... Zidovi Akvileje su napadnuti sa teškim nizom prodirućih ovnova, pokretnih kupola, naprava, koje su bacali kamenje, strijele, i vatru; ... Huni su izveli napad sa nezaustavljivim gnjevom; a budući naraštaj je jedva mogao otkriti ruševine Akvileje. Nakon ovog zastrašujućeg kažnjavanja, Atila je nastavio svoj marš; a kako je prolazio, gradovi Altinum, Concordia, te Padova su bili svedeni na hrpu kamenja i pepela. Kopneni gradovi, Vićenca, Verona i Bergamo, su bili izloženi grabljivoj okrutnosti Huna. Milano i Pavia

su bez otpora predali svoje bogatstvo; te su aplaudirali neuobičajenoj milosti koja je poštedjela od plamena javne kao i privatne zgrade, i poštedjela je živote zarobljenog mnoštva... [A] Atila je širio svoja pustošenja preko bogatih ravnica moderne Lombardije, koje su bile podijeljena Poom, te ograničene Alpama i Apeninima.“ – *Gibbon, Ibid., XXXV, odlomci 7-12.*

„Osvajači su sada do mile volje pustošili dolinu Poa. Da li da prijeđu Apenine i izbrisu Rim kao što su izbrisali Akvileju među gradovima svijeta? To je bilo veliko pitanje o kojem se sada raspravljalo u logoru Huna; a čudno je reći, da se nisu svi usuglasili za rat... Dok je ova rasprava trajala u barbarskom logoru, glasovi su se utišali, a pažnja svih je bila privučena na vijesti o dolasku diplomate iz Rima.“ – *Hodgkin, „Italija i njeni osvajači“, knjiga II, pogl. IV, odl. 11.*

Prije Atilinog napada Galije, on je zahtijevao ruku princeze Honorie, sestre cara Valentinijana III; ali njegov prijedlog je odbačen. Sljedeće godine nakon bitke u Chalonu ponovio je svoj zahtjev; a pošto je ponovo odbačen, osvetio se ovim napadom na Italiju. Kada se Atila približio, car Valentinijan III je pobjegao u Rim iz svoje prijestolnice Ravene, a u Rimu je odlučeno od cara, senata, i naroda da pošalju „diplomatu sa svečanom molbom“, predvođenog Papom Leom Velikim, da otkloni Atilin gnjev. „Barbarski monarh je slušao sa naklonošću, pa čak i poštovanom pažnjom, a oslobođenje Italije je kupljeno ogromnom cijenom, ili mirazom, princeze Honorie.“

„Prije nego što je kralj Huna napustio Italiju, zaprijetio je da će se vratiti još strašniji i neumoljiviji, ako njegova nevjesta princeza Honoria, ne bude predana njegovim ambasadorima pod uslovima koji su ugovoreni sporazumom. Ipak, u međuvremenu, Atila je olakšao svoju blagu tjeskobu dodavajući prelijepu djevicu, čije ime je bilo Ildiko, spisku svojih nebrojenih žena. Njihov brak je proslavljen u barbarskoj raskoši i slavlju u njegovoj drvenoj palači pored Dunava; a vladar, pritisnut vinom i snom, povukao se u

kasni sat sa gozbe u bračni krevet. Njegove sluge su nastavile da poštuju njegove želje, ili njegov počinak, veći dio sljedećeg dana, dok neobična tišina nije probudila njihove strahove i sumnje; a nakon što su pokušali da probude Atilu glasnim i neprestanim povicima, na kraju su provalili u carski apartman. Otkrili su drhteću nevjestu kako sjedi pored kreveta, krijući svoje lice sa svojim velom, te jadikujući nad vlastitom opasnošću kao i nad smrću kralja [453. nove ere], koji je preminuo tokom noći. Žila kucavica je iznenada pukla; a dok je Atila ležao u ležećem položaju, ugušio se potokom krvi koja umjesto da nađe put kroz nozdrve, povratila se u pluća otvrdlog stomaka.“ – Gibbon „*Propast i pad*“, pogl. XXXV, odl. 15.

„Oglašavanje truba je jasno označavalo redosljed *započnjanja*, ne perioda trajanja ratova, ili događaja koje one predstavljaju. Kada se drugi anđeo oglosio, vidjela se, kao što se i desilo, velika *planina zapaljena vatrom*. Kada se treći anđeo oglosio, pala je velika zvijezda sa neba, *goreći* kao da je *svjetiljka*. Simbol, u oba slučaja, označava sličnost; a jedan je za drugog, u usporedbi i individualnoj sličnosti, bio kao goruća planina sa padajućom zvijezdom; svaki od njih je bio ‘veliki’. Prethodni je bačen u *more*, a kasniji je prvo viđen kako pada, a pao je na *izvore i rijeke*. Postoji nejednakost u *sličnosti*, u *opisu*, i *lokalitetu*, što očigledno nagovještava odgovarajuću razliku u predstavljenom predmetu.“ – Keith. Prema Drugoj Trubi – Genserikova karijera na moru, 439-477. – je počela *prva* i nastavila je *duže* od Treće Trube – Atiline karijere od rijeka i vodenih izvora, 451-453.: kao što je prirodno da *goruća planina* traje dulje od *padajuće zvijezde*; a *planina* koja gori *vatrom* će prirodno sijati duže nego padajuća zvijezda koja gori samo kao *svjetiljka*.

Ista *lampa* koja gori padajući u vodu, brže bi se ugasila nego goruća planina pa čak bačena i u *more*. Na početku ovog poglavlja zabilježeno je od Barnes a da Treća Truba označava karijeru koja „će biti jedinstveno blistava“ „kao sjajna zvijezda, a zatim *nestati* kao zvijezda čije je svjetlo *uglašeno u vodama*“. Čak i povijest izjavljuje: „Sa

dramatičnom neočekivanošću pozornica je nakon Atiline smrti očišćena od svih glavnih glumaca“. Povijest je jednoglasno usuglašena da je „Atilina smrt praćena *raspadom* njegovog carstva, još potpunijim, i još *kobnijim* nego što je zadesilo Makedonsku monarhiju Aleksandrovom smrću“. – *Hodgkin*, „*Italija i njeni osvajači*“, knjiga III, pogl. I, odlomci 1, 2. Odlomak 12 od pogl. XXXV iz „Propast i pad Rimskog Carstva“, ima naslov, „Invazija Italije od Atila, 452. nove ere“; odlomak četrnaest, „Atila pruža mir Rimu“; odlomak petnaest, „Atilina smrt, 453. nove ere“; te odlomak šesnaesti, „*Uništenje njegovog carstva*“.

Ovo uništenje Atilinog carstva je izvedeno u borbi na rijeci Netad ili Nedao, u Panoniji, nekoliko mjeseci nakon njegove smrti. „Trideset tisuća Huna i njihovih saveznika ležali su mrtvi na polju, među njima i Elak, Atilin prvorodenac... Ostatak njegove nacije je pobjegao preko Dacijskih ravnica i preko Karpata do onih širokih stepa južne Rusije... Ernak, Atilin miljenik, vladao je mirno pod Rimskom zaštitom na području između donjeg Dunava i Crnog mora, koju mi sada zovemo Dobrudža, a koja je tada bila ‘mala Skitija’ ... Nema ništa čime bi se netko trebao baviti u daljoj povijesti o ostacima ove nacije. Hunsko carstvo je od tog vremena samo plovilo svom putu do *neizbježnog zaborava*.“ – *Hodgkin*, *Ibid.*, odl. 3. „Ogromno carstvo koje je osnovao kralj Atila, osuđeno je da kratko traje nakon smrti svog osnivača. Njegovi sinovi Aladar i Csaba, u svom sporu oko nasljedstva, pribjegli su oružju. Rat je završen sa *potpunim uništenjem nacije*.“ – *Arminius Vambery*, „*Priča o Mađarskoj*“, iii, odl. 5. Za dodatne reference, vidi „Velika carstva iz proročanstava“, str. 686-693

POGLAVLJE VI.

ČETVRTA TRUBA

Događaji iz Prve, Druge i Treće Trube doveli su Zapadno Carstvo do ruba uništenja; a Četvrta truba je ostvarila njegovo potpuno izumiranje.

„I četvrti anđeo zatrubi; i bi udarena trećina sunca i trećina mjeseca i trećina zvijezda, tako da trećina njih potamni; i dan izgubi trećinu svojega sjaja, a tako i noć.“ Stih 12.

Ova truba prikazuje uklanjanje Rimske vlasti. Sunce, mjesec i zvijezde su očigledno simboli koji označavaju vladajuće sile u vlasti – imperatore, konzule i senatore.

Zadnji odlomak (devetnaesti) od poglavlja u „Propast i pad Rimskog Carstva“, koji nam pruža povijest o Atilinim osvajanjima, i povijest o Trećoj Trubi, je naslovljen, „Uzroci Raspadanja i Propasti“ Zapadnog Carstva; a o povijesti Genserika, „Vladara mora“, o povijesti velike goruće planine bačene u more, koja je nastavila dulje od padajuće zvijezde koja svijetli kao svjetiljka, – iz te povijesti same Genserikove riječi su „promatrajte *posljednje izumiranje Zapadnog Carstva*“.

Tako smo samim riječima standardne povijesti upoznati sa velikom mišlju Četvrte Trube; a na taj način smo upoznati i sa tim drugim imenom – Odoakar – koje u uništenju Rimskog Carstva mora uvijek stajati sa imenima Alarika, Genserika i Atila.

„U razmaku od dvadeset godina od smrti Valentinijana [16. ožujaka, 455. nove ere], ‘devet imperatora su zaredom nestali’; a sin od Oresta [Odoakar], mladić preporučan samo zbog svoje ljepote, najmanje bi imao prava da obraća pažnju na potomstvo, ako njegova vladavina, ne ostavi *doba vrijedno pamćenja* u povijesti čovječanstva,

koja je obilježena IZUMIRANJEM *Rimskog Carstva na zapadu*.“

„Sunce bi udareno.“ „Izumiranje Zapadnog Carstva od 476. do 478. nove ere“, je naslov trideset prvog odlomka od pogl. XXXVI, o „Propasti i padu Rimskog Carstva“. A zapisano je: „Carska vlast je bila upoznata sa barbarima, a pokorni ljudi iz Italije su bili spremni da poslušaju bez gundanja autoritet koji bi se on [Odoakar] udostojio da sprovodi kao *zamjenik Zapadnog Imperatora*“. Međutim Odoakar je odlučio da ukine taj beskoristan i skup položaj; a takav je teret predrasude iz prošlosti da se zahtijevalo nešto smjelosti i probojnosti kako bi se otkrila ekstremna vještina poduhvata. Nesretni August je učinjen oruđem svog vlastitog srama; te je obavijestio senat o svojoj ostavci; a to vijeće, je svojim posljednjim aktom poslušnosti Rimskom princu, i dalje utjecalo na duh slobode i forme ustava.

„Pismo je naslovljeno, njihovim jednoglasnim dekretom, na Imperatora Zena, zeta i nasljednika Lea, koji je nedavno, nakon kratke pobune, vraćen na Bizantski prijesto. *Svečano su se odrekli čak i želje da se dalje nastavi imperatorsko naslijeđe u Italiji*; pošto po njihovom mišljenju veličanstvo samog monarha je dovoljno da prožme i zaštitu, istovremeno i Istok i Zapad. *U svoje vlastito ime, te u ime naroda*, onu su pristali da središte univerzalnog carstva bude prebačeno *iz Rima u Kontantinopolj*; a oni su se jednostavno odrekli prava da biraju svog gospodara, što je bio jedini znak koji je još ostao od autoriteta koji je dao zakone svijetu...“

Zenoina „sujeta je bila zadovoljena titulom jedinog Imperatora, a statuama podignutim u njegovu čast u nekoliko Rimskih četvrti; održavao je prijateljsku, jaku dvosmislenu, prepisku sa *aristokracijom* Odoakarom; te je zahvalno prihvatio Imperatorske ambleme, svete ukrase na prijestolju i palači, za koje je barbar bio voljan da ih ukloni iz vidokruga naroda“.

„Vlast i slava Rima, kao nositelja vladavine nad svakim narodom, je izumrla. Ostalo je samo ime kraljici naroda. Svaki znak kraljevske

vlasti je nestao iz carskog grada. Ona koja je vladala nad narodima sjedila je u prašini, kao drugi Babilon, i nije bilo prijestolja tamo gdje su Cezari vladali. Posljednji čin poslušnosti Rimskom princu koji je jednog kolovoza sprovedo vijeće, bilo je prihvaćanje ostavke posljednjeg Zapadnog imperatora, te ukidanje imperatorskog naslijeđa u Italiji. Sunce Rima je bilo udareno.“

„Dugo je to ime bilo strah narodima, te je poistovjećivano sa vrhovnim autoritetom u svijetu. Dugo je Rimski imperator sijao i vladao zemljom, kao sunce na svodu. Njegovo carstvo i nadmoć su bili, veliki i užasni, a izrazito snažni, kojima su svi drugi bili pokorni ili podređeni. Njegov vrhovni ili carski autoritet, je padom carstva, bio vrlo *nejasan*, ali do tada nikad nije bio *ugašen*. Bio je zamračen i izobličen velikom *olujom*; pomračen, kao što je bilo, *planinom koja gori vatrom*; te nadmašen sjajem, kao što je bilo, od *padajuće zvijezde*, poput gorućeg meteora. Preživio je napade Gota, Vandala i Huna. Iako oblačan i zasjenjen, nikad nije bio *udaren*; a ako je njegovo svjetlo dosezalo malo u daljinu, dok je prije toga obasjavalo sve, ono nikad nije bilo ugašeno.

„Niti, je na kraju, cijelo sunce bilo *udareno* već samo ‘trećina’. Prijestolje Cezara je stoljećima bilo sunce svijeta, dok su drugi kraljevi bili određeni da budu zvijezde. Međutim carska vlast je prvo bila prebačena u Konstantinopolj od Konstantina; a nakon toga je bila podijeljena između Istoka i Zapada. A Istočno Carstvo još nije bilo osuđeno na uništenje. Čak je i Zapadno carstvo nakon toga oživljeno; a modernija dinastija se podigla da traži i održava titulu imperatora Rimljana. Međutim, po prvi put, nakon iznenadnih, nasilnih, i jasno izraženih, a povezanih trzaja, *carska sila* U RIMU, gdje je dug period pobjedonosno vladala, *je zauvijek posječena*; a trećina sunca je udarena.“

„Međutim iako je Rim sam po sebi, kao carski grad, prestao da sprovodi vrhovnu vlast nad bilo kojim narodom, ipak su carski amblemi, sa svetim ukrasima sa prijestolja iz palače, bili preneseni

u Konstantinopolj, gdje je vladao Zeno titulom jedinog imperatora. Vojska je jednoglasnim odobravanjem saveznika Italije pozdravljala Odoakara sa titulom kralja.“

„Novi osvajač Italije, Teodorik Ostrogot, brzo je uzrastao, primivši na sebe purpur, te je vladao osvajačkim pravom. ‘Carska vlast Teodorika je bila proglašena od Gota (5. ožujka 493. nove ere), sa zakašnjelim, nevoljnim, dvosmislenim pristankom imperatora Istoka’. Carska Rimska sila, čije su sjedište bilo zajedno ili pojedinačno u Rimu ili u Konstantinopolju, bilo na Zapadu ili na Istoku, nije više bila prepoznata u Italiji, a trećina sunca je bila udarena, dok nije više davala ni najslabije zrake. Moć Cezara je bila nepoznata u Italiji, a Gotski kralj je vladao nad Rimom.“

„Međutim iako je trećina sunca bila udarena, a Rimska carska sila je bila pri kraju u Cezarevom gradu, ipak su još uvijek mjesec i zvijezde sijali, ili svjetlucali, još neko vrijeme na zapadnoj hemisferi, čak i usred Gotske tame.“ *Konzulat i senat* [‘mjesec i zvijezde’] nisu još uvijek bili ukinuti od Teodorika. ‘Gotski povjesničar odobrava konzulstvo od Teodorika kao vrhunac sve zemaljske moći i veličine’: – kao što mjesec vlada noću, nakon zalaska sunca. A, umjesto da ukine taj položaj, Teodorik je osobno ‘čestitao tim godišnjim ljubiteljima bogatstva, koji su, bez ikakvih briga, uživali u raskoši prijestolja’.

„Međutim u svom proročkom poretku, Rimski konzulat i senat su dočekali svoju sudbinu, iako nisu pali od ruku Vandala ili Gota. Sljedeća rezolucija u Italiji ju je pokorila Belizaru, generalu Justinijana, imperatora Istoka. On nije poštedio ono čemu su barbari dali blagoslov. ‘Rimski konzulat ugašen od Justinijana, 541. nove ere’, je naslov zadnjeg odlomka četvrtog poglavlja Gibbonove povijesti o propasti i padu Rima. ‘Nasljeđivanje konzula je konačno prekinuto u trinaestoj godini Justinijana, čija despotska narav se mogla zadovoljiti tihim izumiranjem titule koja je podsjećala Rimljane na njihovu drevnu slobodu’.“

„Sunce je bilo udareno.“ Odoakar je učinio da je titula imperatora prestala postojati. Međutim to je imalo utjecaja samo na trećinu – nadležnost Rima se tada protezala samo nad središnjom podjelom carstva, kako je dana od Konstantina njegovoj trojici sinova. Trećina mjeseca je udarena; posljedica ove političke nesreće imala je iste razmjere kao i prijašnja nesreća. Kada je konzulat oduzet, Rim je predao svu svoju teritoriju u granicama Alpa.

„Trećina sunca je bila udarena, i trećina mjeseca, i trećina zvijezda.“ Na političkom svodu drevnog svijeta, dok je bio pod vlašću carskog Rima, imperatorstvo, konzulat, i senat, su sijali kao sunce, mjesec, i zvijezde. Zadesila ih je povijest njihove propasti i pada dok to dvoje ranije navedenih nisu bili ‘ugašeni’, odnoseći se na Rim i Italiju, koji su se toliko dugo rangirali kao prvi među gradovima i državama; te konačno, kako Četvrta Truba prolazi, vidimo ‘izumiranje tog čuvenog vijeća’, Rimskog senata. Grad koji je vladao svijetom, kao da se netko ruga ljudskoj veličini, osvojen je od eunuha Narzesa, nasljednika Belizara. On je porazio Gote (552. nove ere), ostvario je ‘osvajanje Rima’, a sudbina senata je bila zapečaćena.

„Nesreće carskog Rima, u njegovoj propasti, su izrečene sve do posljednje od njih, dok Rim nije ostao bez imperatora, konzula, ili senata. ‘Pod egzarsima Ravene, Rim je bio degradiran na drugi nivo’. Trećina sunca je bila udarena, trećina mjeseca, i trećina zvijezda. Potomstvo Cezara nije izumrlo sa imperatorima Zapada. Rim, je prije svog pada, posjedovao samo djelić carske sile. Konstantinopolj je s njim podijelio carstvo svijeta. Ni Goti ni Vandali nisu gospodarili nad tim carskim gradom, čiji je imperator, nakon prvog prenošenja sjedišta carstva od Konstantina, često gledao na imperatora Rima kao na svog kandidata i zamjenika. A sudbina Konstantinopolja je bila određena za druga vremena, te je najavljena drugim trubama. Od sunca, mjeseca, i zvijezda, je tek trećina bila udarena.

„Završne riječi Četvrte Trube nagovještavaju buduću obnovu

Zapadnog Carstva: 'I dan izgubi trećinu svojega sjaja, a tako i noć'. Poštujući građansku vlast, Rim je bio pokoren Raveni, a Italija je bila osvojena provincija Istočnog Carstva. Međutim, pošto se prikladnije odnosi na druga proročanstva, branjenje obožavanja idola je prvo dovelo do nasilnog sukoba duhovnih i zemaljskih vlasti pape i imperatora; a predajom papi potpunog autoriteta nad crkvama, Justinijan je pomogao promociji papske nadmoći, koja je na kraju preuzela na sebe moć da stvara vladare. 800. godine našeg Gospoda, papa je predao Karlu Velikom titulu Imperatora Rimljana.“ – *Keith*. Ta titula je ponovo prebačena sa kralja Francuske na kralja Njemačke. A od strane Imperatora Franje Drugog ova izmišljotina je konačno i zauvijek odbačena, 6. kolovoza, 1806

POGLAVLJE VII.

SUVREMENE NACIJE ZAPADNE EUROPE

NIJE bilo manje od osamnaest izrazitih plemena barbara koji, wsu svojim aktivnim prisustvom, bili od utjecaja na propast Zapadnog Rima.⁶ Od tih, su neki, nakon što je njihovo djelo uništenja bilo završeno, napustili teritorije Zapada, i utvrdili su se drugdje, ili su se izgubili među drugim divljim narodima sjeverne ili istočne Europe ili Azije. Drugi su se sjedinili i *imena* manjih plemena su se izgubila pod utjecajem dominantnijih. I tako, kada je posljednji simbol Zapadnog Rimskog Carstva nestao, teritorija se našla podijeljena na deset dijelova, okupirana od točno deset nezavisnih naroda; niti manje, niti više.

Nazvani redom od sjevernih do južnih granica Zapadnog Carstva, ovih deset, onako kako su stajali 476. kod izumiranja carstva, su sljedeći: –

1. Angli i Sasi u Britaniji.
2. Franci u cijeloj Galiji sjeverno i zapadno od rijeke Moselle.
3. Alemanni u Sjevernoj Švicarskoj, Švapskoj, Elzasu , i Loreni.
4. Burgundi u zapadnoj Švicarskoj i dolinama Rhone i Saone u jugoistočnoj Galiji.
5. Vizigoti u jugozapadnoj Galiji i Španjolskoj.
6. Svevi u djelu Španjolske koji je sada Portugal.
7. Ostrogoti u Panoniji – što je danas Austrija.
8. Lombardi u Noriku, između Ostrogota i Alemana.
9. Heruli u Italiji.

6 Po abecednom redu glavnih osamnaest od tih plemena su sljedeća: Alemanni, Alani, Angli, Burgundi, Franci, Gepidi, Heruli, Huni, Juti, Lombardi, Ostrogoti, Rugi, Sasi, Skiri, Svevi, Turingi, Vandali, Vizigoti.

10. Vandali u Sjevernoj Africi, sa prijestolnicom u Kartagi.

Detalje ovoga svatko može pronaći, bilo kada, na bilo kojoj mapi koju bi držao pred sobom, te obilježiti dok čita povijest o padu Rimskog Carstva.

Ovih deset kraljevstava su prvi puta spomenuti u Danielovom proročanstvu, posebno u tome gdje je „četvrta zvijer, koja predstavlja Rim, viđena da ima deset rogova“: a za ovih deset rogova, „iz [četvrtog] kraljevstva“, ađeo jasno kaže da su „deset kraljeva [kraljevstava] koji će se podići“. Daniel 7,7.24. Upućeni smo na njih kasnije, u knjizi Otkrivenja, opisom aždaje, a također i Zvijeri koja ima „sedam glava i *deset rogova*“.

Također, u Danielovom proročanstvu, ispričano je da će među tih deset rogova doći jedan drugi; a da će od njega tri od deset biti „iščupani iz korijena“. Daniel 7,8.20.24. Tri koja su iščupana, su Heruli, koji su okupirali Italiju, 493.; Vandali, koji su okupirali sjevernu Afriku, 534.; te Ostrogoti, koji su bili utjecajni u iskorjenjivanju Herula, a koji su okupirali Italiju umjesto njih, 538.. Taj „drugi“, pred kojim su ta tri iščupana, je opisan kao da ima „oči kao oči čovječje, i usta koja govore velike stvari“; a bio je, i jest, *papstvo*.

Tri iščupana od deset ostavlja *sedam*. A *tih sedam* od izvornih deset kraljevstava koji su podijelili Zapadni Rim su danas na toj teritoriji, te su oni danas Sile Zapadne Europe. Sasi, Franci, Alemeni, Burgundi, Vizigoti, Svevi, i Lombardi su sile današnjice redom od Britanije, Francuske, Njemačke (na francuskom jeziku, i kod Francuskog naroda danas, Nijemci su samo *Aleman*, i Njemačka je *samo Alemanija*), Švicarske, Španjolske, Portugala, i Italije. Jer nakon iskorjenjivanja trećine od tri kraljevstva, Lombardi su uklonjeni sa svog mjesta na Dunavu, te su utvrdili svoje kraljevstvo u Italiji; a o značajnom dijelu te zemlje „se govorilo da ima stalan naziv *Lombardija*“. U srednjem vijeku, Lombardija „je bila, zaista, neko vrijeme, naziv same Italije“. Tako su današnje Sile Zapadne Europe u proročanstvu onoliko jasno istaknute koliko bi mogle biti bez posebnog imenovanja.

Od tih sedam, neki su vrlo moćni, kao što su Britanija, Francuska, i Njemačka; dok su drugi slabi, kao što su Švicarska, Španjolska, i Portugal; dok Italija stoji, kao uvijek, između jakih i slabih. Tako ovih sedam od izvornih deset stoje upravo tamo gdje je Daniel, iz sna koji je dat Nabukodonosoru, rekao da će stajati. Dn 2,40-43. Oni stoje tamo točno u stanju u kojem je proročanstvo reklo da će stajati – „djelom jaki, a djelom slomljeni“, ili slabi. Britanija, Francuska, i Njemačka su raširile svoju moć nad cijelim svijetom; i tako su se ispreplele međusobno u afere cijelog svijeta u smislu da što dotakne svijet dotakne njih, a što dotakne njih dotakne svijet.

Tako je prva posljedica prve četiri od Sedam Truba bila brisanje Zapadnog Rimskog Carstva; a druga posljedica je *bila postavljanje suvremenih nacija Zapadne Europe*, te među njima velikih nacija današnjice.

Sljedeće moramo proučavati Petu i Šestu Trubu: a na kraju Šeste, ćemo opet doći licem u lice sa *ovim i drugim* velikim nacijama današnjice.

POGLAVLJE VIII.

PETA TRUBA — PRVI JAO

NAKON što je Četvrta Truba završila svoje oglašavanje, a prije nego je počela Peta Truba da se oglašava, prorok „vidje i ču jednoga anđela; letio je posred neba govoreći snažnim glasom: „Jao! Jao! Jao onima koji prebivaju na zemlji od ostalih glasova trubnih ove trojice anđela koji će zatrubiti“! Otk 8,13. Svaka od zadnje tri od Sedam Truba je *jao*, čak i kada se uspoređi sa strašnim vremenima od prve četiri od njih. Razlozi za ovo se mogu vidjeti u odvijanju te zadnje tri trube.

Kao što prve četiri od Sedam Truba označavaju propast *Zapadnog* Rimskog Carstva, te uspostavljanja, na njegovo mjesto, naroda koji formiranju današnje nacije Zapadne Europe; tako Peta i Šesta Truba označavaju propast *Istočnog* Rimskog Carstva, te uvode narode od kojih je ta propast ostvarena; a koje su moderne nacije Istočne Europe i Azije.

„I peti anđeo zatrubi; i vidjeh zvijezdu što je s neba pala na zemlju; i bi joj dan ključ ždrijela bezdanova. I otvori ždrijelo bezdanovo, a iz ždrijela se vinu dim kao dim velike peći, i potamni sunce i zrak od dima iz ždrijela. I iz dima izadoše na zemlju skakavci, i bi im dana vlast kao što imaju vlast štipavci zemaljski. I bi im rečeno da ne naude travi zemaljskoj ni ikojem zelenilu ni ikojem stablu, nego samo ljudima koji nemaju pečata Božjega na čelima svojim. I bi im dano ne da ih ubijaju, nego da ih muče pet mjeseci; a muka od njih je kao muka od štipavca kad ubode čovjeka. I u one dane ljudi će tražiti smrt, i neće je naći; i poželjet će umrijeti, a smrt će bježati od njih. I skakavci bijahu izgledom nalik na konje spremne za boj. I na glavama im kao vijenci nalik zlatu, i lica im kao lica ljudska; i

kose imahu kao kose ženske, a zubi im bijahu kao u lavova. I imahu oklope kao oklope željezne, a zvuk krila njihovih kao zvuk bojnih kola s mnogo konja što jure u boj. I imahu repove nalik štipavcima, a žalci im bijahu u repovima; i dana im je vlast da ude ljudima pet mjeseci. I imaju nad sobom kralja, anđela bezdana: hebrejski mu ime Abadon, a na grčkom ima ime Apolion [„to jest, uništitelj“, na margini].“ Otk 9,1-11.

Ova truba pokriva period od osam stotina i sedamnaest godina, – 632.-1449. godine nove ere, – te pokazuje uspon i djelo Muhamedovaca u uništenju Istočnog Rima – *prvo* Arabijskih Muhamedovaca a kasnije Turskih Muhamedovaca. U vezi ovoga Albert Barnes zapaža da, „se iznenađujuće jednoglasno, komentatori slažu u vezi sa tim da se ovo odnosi na carstvo Saracena, ili na uspon i napredak religije i carstva uspostavljenih od Muhameda“. Ne možemo vidjeti kako se itko tko čita proročanstvo, te Gibbonovu povijest o Muhamedu i njegovim nasljednicima u svjetlu toga, može ne slagati sa primjenom proročanstva na Muhamedovce.

Izraz „ždrijelo bezdanovo“, koji označava *mjesto* njihovog uspona, je od Grčke riječi *abussos*, i označava, opustošenu regiju. A kratak prikaz Arabije čini jasnim značaj i smisao izraza kao što je primijenjen na tu zemlju.

Arabija je oko tisuću i pol milja krajnje dugačka; a pola te razdaljine je široka na sredini; međutim njena najveća širina na Indijskom oceanu je tisuću milja. „Cijela površina poluotoka premašuje četverostruko veličinu Njemačke ili Francuske; ali najveći dio je valjano stigmatiziran sa epitetima *kamenit* i *pjeskovit*. Čak su i pustinje Tartarije pokrivene, rukom prirode, sa drvećem visokog rasta i bujnim travama; te usamljeni putnik dobiva neku vrstu utjehe i društva od prisustva biljnog života. Međutim u sumornoj pustinji Arabije, beskrajna ravan pijeska je ispresijecana oštrim i golim planinama; a lice pustinje, bez hlada ili zaklona, je spržena direktnim i jakim zracima tropskog sunca. Umjesto osvježavajućih povjetaraca, vjetrovi,

posebno sa jugozapada, šire štetna isparavanja; brežuljci pijeska koje oni naizmjenično podižu i rasipaju, mogu se usporediti sa valovima oceana, a cijele karavane, cijele vojske, su bili izgubljeni i zatrpani u zračnom vrtlogu. Zajedničke koristi vode su predmet želje i borbe; a takva je oskudica šuma, da je potreba nekakva umjetnost da se održava i širi vatrena stihija.“

„Arabija je lišena plovnih rijeka, koje navodnjavaju tlo, i prenose njegove proizvode u susjedna područja; bujice koje se spuštaju sa brda su upijene od strane žedne zemlje; rijetke i otporne biljke, tamarind ili akacija, koje puštaju svoje korijenje u pukotine stijena, su hranjenje kapima rose tokom noći; oskudne zalihe kiše se skupljaju u cisternama i kanalima; bunari i potoci su tajna blaga pustinje; a hodočasnik iz Meke, nakon dugog sušnog i sparnog hoda, je zgrožen ukusom vode, koja se prolila nad podlogom sumpora ili soli. Takva je općenita i prava slika Arabijske klime.“ – *Gibbon, pogl. I, odl. 2*. Uz obalu se nalazi usko područje plodnog tla, koje se razlikuje od velikog djela zemlje izrazom „plodna“.

„Dok je država bila istrošena Perzijskim ratom, a Crkvi je bila odvučena pažnja od Nestorijevih i Monofizijskih sekt, Muhamed, je sa mačem u jednoj ruci i Kuranom u drugoj, podigao svoj prijesto na ruševinama Kršćanstva i Rima. Genijalnost arapskog proroka, ponašanje njegove nacije, te duh njegove religije, uključivali su razloge propasti i pada Istočnog Carstva; a naše oči su radoznalo usmjerene na jednu od najnezaboravnijih revolucija koje su utisnule novi i najtrajniji karakter na nacije globusa.“ – *Ibid., odl. 1*.

Ogromne horde Muhamedovaca su označene simbolom oblaka od skakavaca; a u stihovima 7-9 značenje simbola je pojašnjeno: “I skakavci bijahu izgledom nalik na konje spremne za boj; ... a zvuk krila njihovih kao zvuk bojnih kola s mnogo konja što jure u boj“.

„Arabija, po mišljenju prirodnjaka, je prava i izvorna zemlja konja; klima zaista nije, baš naklonjena veličini, nego duhu i brzini te plemenite životinje. Odluke Berberske, Španjolske, te Engleske

vrste, su izvučene iz mješavine Arapske krvi; a Beduini održavaju sa praznovjernom brigom počasti i sjećanje na najčistiju rasu. Ovi konji su učeni u šatorima, među Arapskom djecom, sa nježnom bliskošću, koja ih uči o navikama blagosti i privrženosti. Naviknuti su samo da hodaju i galopiraju; njihova čula nisu otupljena neprestanom upotrebom mamuze i biča; njihove snage su očuvane za trenutak bježanja i potjere; ali čim osjete dodir ruke ili stremena, odmah se hitro pokrenu brzinom vjetra.“

„I na glavama im kao vijenci nalik zlatu.“ Kada je Muhamed ušao u Medinu (622. nove ere), te prvi puta primljen kao princ, „pred njim je razvijen turban da nadomjesti nedostatak barjaka“. Turbani na Saracenicima, su bili kao vijenci, bili su njihov ukras i njihova hvala. Oni su se sa bogatim plijenom snabdijevali turbanima i često su ih obnavljali. Prisvojiti turban, je izreka za postati Musliman. A Arapi su se razlikovali po mitrama koje su nosili, gdje je žuta boja bila najizraženija.

Era Muhamedovaca je počelo 16. srpnja, 622. nove ere. Tokom deset godina koje su prošle od tog datuma, do dana njegove smrti, 7. lipnja, 632. nove ere, Muhamed je osvojio, te osigurao odanost, Arabije. Odmah ga je naslijedio Abu Bakr kao Kalif, Kalif ili Zapovjednik vjernih; te sa njegovim stupanjem na prijestolje prvo osvajanje i širenje Muhamedizma su započeti. A u vezi sa tim „što im je zapovjedbano“, može se naći u govoru Abu Bakra njegovoj prvoj vojsci Muhamedovaca koju je poslao. Čim je „Abu Bakr povratio jedinstvo vjere i upravljanja odmah je poslao cirkularno pismo Arapskim plemenima“ koje navodi: –

„Ovo je da vas obavijestim da planiram poslati prave vjernike u Siriju da je otmu iz ruku nevjernika, te želim da znate da je borba za religiju čin poslušnosti Bogu.“

„Njegovi glasnici su se vratili sa novostima o svetu i ratničkom oduševljenju, koje su raspalili u svakoj provinciji; logor u Medini se neprestano punio neustrašivim grupama Saracena, koji žude za

akcijom, žaleći se na vrućinu godišnjeg doba i na manjak provizije, a osuđivali su, sa neprestanim gundanjem, odlaganje kalifa. Čim su se brojčano skupili, Abu Bakr se spustio niz brdo, pregledao je ljude, konje, i oružje, te je uputio vatrenu molitvu za uspjeh njihovog poduhvata. Njegovi naputci vođama Sirijaca su bili nadahnuti ratnim fanatizmom koji je napredovao da osvoji, a bio je naklonjen preziranju stvari zemaljskih ambicija.“

Okupljenoj vojsci Abu Bakr je rekao: –

„Zapamtite da ste uvijek u Božjem prisustvu, na rubu smrti, pod garancijom presude, te nadom u raj. Izbjegavajte nepravdu i ugnjetavanje, savjetujte se sa svojom braćom, te učite da očuvate ljubav i povjerenje svojih četa. Kada bijete Gospodnju bitku, držite se kao muškarci, bez bježanja; ali ne dozvolite da vaša pobjeda bude uprljana krvlju žena i djece. *Nemojte uništiti niti jedno palmino drvo niti palite kukuruzna polja. Ne sječite voćke, niti činite bilo kakvo zlo stoci, jedino kada je ubijate za jelo. Kada se za nešto zavjetujete, držite se toga, te budite dobri kao što je dobra vaša riječ. Na putu, možete sresti neke religiozne osobe koje žive u samostanima, a izjašnjavaju se da služe Bogu na taj način: ostavite ih na miru, te ih nemojte ubiti niti palite njihove samostane. Pronaći ćete i drugu vrstu ljudi, koja pripadaju Sotoninoj sinagogi, koji imaju obrijana tjemena; zasigurno im smrskajte lubanje, i ne dajte im mira dok ne prihvate Muhameda ili plate porez.“ – „*Propast i pad Rimskog Carstva*“, pogl. LI, odl. 10.*

Abu Bakr je umro, 24. srpnja, 634. nove ere, a naslijedio ga je Omar; a tokom deset godina njegove uprave, „Saraceni su doveli u njegovu poslušnost trideset šest gradova ili utvrda, uništili su četiri tisuće crkava ili hramova nevjernika, a podigli su tisuću četiristo džamija, radi prakticiranja Muhamedove religije. Sto godina nakon njegovog napuštanja Meke, oružane snage i vladavina njegovih nasljednika su se protezali od Indije do Atlantskog oceana, preko raznih i dalekih provincija koje su se okupile pod nazivima,

I. Perzija; II. Sirija; III. Egipt; IV. Afrika; i V. Španjolska“. – *Ibid.*, *pogl. LI, odl. 3*. To je imalo za posljedicu da su „na kraju prvog stoljeća Hegire, Kalifi bili najmoćniji i apsolutni vladari na globusu...“.

„Pod zadnjima od Omejida [750. nove ere], Arapsko carstvo se protezalo dvjesto dana dugačkim ‘putovanjem od istoka do zapada’, od granica Tartarija i Indije do obala Atlantskog oceana. A ako postavimo granice rukavu od odjeće, po stilu njihovih pisaca, dugačka i uska provincija Afrike, čvrsta i kompaktna vlast od Fergane do Adena, od Tarsusa do Surata, proširila se na svaku stranu putovanja karavanom četiri do pet mjeseci. Uzalud bismo tražili neraskidivo jedinstvo i olaku poslušnost Augusta i Antonina; ali napredak Muhamedove religije se širio preko ovog širokog prostora sa uopćenim sličnostima ponašanja i mišljenja. Jezik i zakonik Kurana su se proučavali sa jednakom posvećenošću u Samarkandu i Sevilji; Mauri i Indijanci su prihvaćeni kao zemljaci i braća kod hodočašća u Meki; a Arapski jezik je bio usvojen kao popularni govorni oblik u svim provincijama zapadno od Tigrisa.“ – *Ibid.*, *pogl. LI, zadnji odlomak*.

A Pismo kaže: „I dana im je vlast da ude ljudima pet mjeseci“. Pet mjeseci su sto pedeset dana; a ovo, pošto je proročko vrijeme, – dan za godinu (Ez 4,3-6), – jednako je sto pedeset godina, tokom kojih će oni mučiti ljude.

Ovih sto pedeset godina treba računati od vremena kada su oni prvi puta imali kralja nad sobom, prema 11. stihu: „I imaju nad sobom kralja, ... hebrejski mu ime Abadon, a na grčkom ima ime Apolion [„uništitelj“, na margini]“. Više od šesto godina Muhamedovci nisu imali redovno organiziranu vlast, te nisu prepoznavali takvog velikodostojnika koji bi odgovarao kraljevskoj tituli. „Autoritet Muhamedovih prijatelja je istekao sa njihovim životima; a vladari ili emiri Arapskih plemena su ostavili za sobom, u pustinji, duh jednakosti i nezavisnosti.“ – *Gibbon, Ibid.* Svako pleme, pod svojim poglavarom, je bilo nezavisno od svih drugih, a dolazilo

je i odlazilo kako je htjelo. Dok je ovo bio slučaj, očito je, kao što je i istina, da njihov karakter kao „uništitelja“ nije bio, a nije ni mogao biti takav kakav je bio nakon što su se čvrsto ujedinili u jednu vladavinu pod okriljem vladara prepoznatog od svih njih.

Ovo postaje još očiglednije kada se vidi što treba biti uništeno od tog „uništitelja“. Prve četiri trube pokazuju propast Zapadnog Rimskog Carstva; a peta se odnosi na uništenje Istočnog Carstva. A ova sila djeluje u karakteru *uništitelja posljednjih ostataka Rimskog Carstva*. Kao takav nije bio uništitelj *ljudi*, jer je za njih rečeno „I bi im dano ne da ih *ubijaju*, nego da ih *muče* pet mjeseci“, „i dana im je vlast da ude ljudima pet mjeseci“. Onda je očigledno, da se, ovaj karakter i djelo kao „uništitelja“, odnosi na konačno uništenje Rimskog Carstva, koje je zatim predstavljeno u Istočnom Carstvu, sa prijestolnicom u Novom Rimu – Konstantinopolju.

Otoman je bio kalif koji je uspostavio organiziranu vlast Muhamedovaca; te su tako od njega naslijeđeni ime i titula *Otomanskog Carstva*. Pod organiziranom vlašću Otomana započelo je djelo uništitelja. U zaključivanju svog izvještaja o uništavajućem bijesu Mogula i Tartara pod Džingis-kanom i njegovim generalima, Gibbon kaže: „U ovom *brodolomu naroda* [1240.-1304. nove ere], poneko iznenađenje se može probuditi izmicanjem Rimskog Carstva, čije relikvije, su u vrijeme Mongolske invazije, bile raskomadane od Grka i Latina“. – *Ibid.*, *pogl. LXIV, odl. 31.*

Međutim kada je povlačenje Mongola dalo slobodan prostor za uspon Muslimana, pod Otomanom, o ovome on kaže: „Bio je stacioniran na granici Grčkog Carstva; Kuran je posvetio njegov *ghazj*, ili sveti rat, protiv nevjernika; a njihove političke greške su otvorile prolaze kroz planinu Olimp, te ga pozvale da se spusti u ravnice Bitinije... *To je bilo 27. srpnja, 1299. nove ere, da je Otoman prvi puta napao teritoriju Nikomedije; a jednoglasna preciznost datuma čini se da otkriva neki uvid o brzom i uništavajućem rastu čudovišta*“. – *Ibid.*, *odl. 14.*

Nekoliko pojedinosti u ovom citatu trebamo zapaziti: –

1. Otoman je bio čovjek koji je bio uspješan u uvođenju razjed-
injenih elemenata Muhamedovske sile u kompaktan i izrazito
organiziran oblik vladavine. Od njega se bilježi vrijeme kada su,
kao nikad ranije, „Oni imali kralja nad sobom“.

2. Zapazite iskaz povjesničara – „*uništavajući* rast čudovišta“. Tako on ističe samu karakteristiku „*uništitelja*“, koja je prorečena u Pismima.

3. Povjesničar ističe „*jedinstvenu preciznost datuma*“. U izvornim dokumentima odakle je on skupio svoj materijal, otkrio je da je ovaj datum toliko specifičan da je on sam bio primoran da zapazi njegovu „*jedinstvenu preciznost*“. Ipak onima koji prepoznaju Božja djelovanja sa narodima i kraljevstvima, te koji razmotre da je od vremena kada su ovi imali kralja nad njima, dat period od sto pedeset godina da se obavi određeno djelo, nije iznenađujuće da datum treba biti naglašen sa takvom jedinstvenom preciznošću.

Djelo uništenja, koje je onda trebalo uništiti posljednje ostatke Rimskog Carstva, započelo je 27. srpnja, 1299., a nastavilo se sto pedeset godina, što doseže do 27. srpnja, 1449. nove ere. studenog, 1448., Grčki car Ivan Paleolog je umro. Bilo je suparničkih tragača za nasljedstvo – Demetrije i Konstantin. Demetrije je bio prisutan da zauzme prijestolje; Konstantin je bio odsutan. „Majka Carica, Senat, i vojnici, svećenstvo, i narod su bili jednoglasni u slučaju zakonitog nasljednika“, Konstantina. Ipak sa svom tom silom koja mu je bila naklonjena u tom trenutku je postojala druga sila koja se morala posavjetovati – Turski sultan, Amurat II. U skladu sa tim 1449., ambasador je poslan na Amuratorski dvor u Adrianopol. „Amurat ga je primio sa počastima, a otpustio ga je sa darovima; međutim *milostivo odobrenje* Turskog sultana je *najavilo* njegovu NADMOĆ, te približavajuću *propast Istočnog Carstva*.“ – *Ibid., pogl. LVII, odl. 14.*

I „Prvi jao prođe. Evo, dolaze još dva jao poslije toga“.

POGLAVLJE IX.

ŠESTA TRUBA — DRUGI JAO

„I šesti anđeo zatrubi; i čuh jedan glas iz četiriju rogova zlatnoga žrtvenika što je pred Bogom gdje govori šestom anđelu koji je držao trubu: Odriješi ona četiri anđela svezana na velikoj rijeci Eufratu. I bijahu odriješena četiri anđela pripravljena za čas i dan i mjesec i godinu da pobiju trećinu ljudi. I broj vojski konjanika bijaše dvije mirijade mirijada; i čuh broj njihov. I ovako u viđenju vidjeh konje i one koji su sjedili na njima: imali su oklope boje ognja i hijacinta i sumpora; i glave konja bijahu kao glave lavova, i iz usta im izlazi oganj i dim i sumpor. Od ovih triju pogibe trećina ljudi: od ognja i od dima i od sumpora što izlazi iz usta njihovih. Njihova je naime moć u ustima njihovim i u repovima njihovim; jer repovi su im nalik zmijama i imaju glave s kojima ude. Pa ipak, preostali ljudi, koji ne bijahu pobijeni tim pošastima, ne pokajaše se od djelā ruku svojih, da se ne poklone zlodusima i kumirima — zlatnima i srebrnima i mjedenima i kamenima i drvenima — koji ne mogu ni vidjeti ni čuti ni hodati. I ne pokajaše se od ubojstava svojih, ni od vraćanja svojih, ni od bludništva svojega, ni od tatbina svojih.“ Otk 9,13-21.

Ovdje spomenuta četiri anđela koja su bila svezana kod velike rijeke Eufrat i koja su u to vrijeme trebala biti puštena, odnose se na četiri velika sultanata – Bagdad, Damask, Konyu i Alep – od kojih se u to vrijeme Muhamedovska vlast sastojala. Naredba da se ovi oslobode ukratko označava oslobađanje svih elemenata Muhamedizma radi konačnog uklanjanja zadnjeg temelja Rimskog Carstva.

Oklopi ognjeni, sa hijacintom i sumporom; te vatrom, dimom i sumpor koji izlaze iz konjskih usta; objašnjavaju se činjenicom velike upotrebe baruta u upotrijebljenom vatrenom oružju, što je

u to vrijeme bilo tek nedavno otkriveno na Zapadu. „Neprestani rafali kopalja i strijela bili su praćeni dimom, zvukom i vatrom njihovih mušketa i topova. Njihovo streljačko naoružanje je ispaljivalo pet, ili čak deset, olovnih kugli, veličine oraha; a po bliskoj raspoređenosti vojnika u četi i po snazi baruta, nekoliko oklopa i tijela su bili probijeni istim pucnjem.“ – „*Propast i pad Rimskog Carstva*“, pogl. LXVIII, odl. 11.

Sa četama ljudi koji su ispaljivali barut, i sa konjskih leđa, njihove ruke bi bile usmjerene direktno u ravni sa konjskim ustima; a tako bi u viziji točno izgledalo kao da su oklopi ratnika od vatre, hijacinta i sumpora, te kao da su iz usta konja izlazili vatra, dim i sumpor.

Tako je to bilo sa streljačkim naoružanjem; ali „njegova artiljerija je nadmašila sve što se do tada pojavilo u svijetu. Izumitelj topa, Danac ili Mađar koji je skoro izglednio u Grčkoj službi prebjegao je Muslimanima, te je bio darežljivo ugošćen od Turskog sultana. Muhamed je bio zadovoljan odgovorom na svoje prvo pitanje koje je željno nametnuo umjetniku. ‘Da li bih mogao da izlijem top sposoban da izbacii kuglu ili kamen dovoljne veličine da poruši zidine Konstantinopolja? Nisam u neznanju što se tiče njihove snage, ali ako su čvršći od Babilonskih, mogao bih postaviti nasuprot njih stroj superiorne snage: položaj i upravljanje tim strojem moraju biti prepušteni tvojim inženjerima’”.

„Sa ovim obećanjem, postavljena je lijevaonica u Edirneu: metal je pripremljen; a poslije tri mjeseca, Urban je proizveo komad brončane artiljerije zapanjujuće, i skoro nevjerojatne, veličine; otvor je bio širok dvanaest dlanova; a kameni metak je bio težak oko šesto funti. Za prvi eksperiment je izabran prazan prostor ispred nove palače; ali, da bi spriječili iznenadne i štetne posljedice zaprepaštenosti i straha, data je objava da će top biti ispaljen narednog dana. Eksplozija se osjetila ili čula u krugu od stotinu

furlonga⁷: kugla je, silinom baruta nošena više od milje; a na mjestu gdje je pala ukopala se više od hvata duboko u zemlju... Sa obje strane tog ogromnog stroja nalazila su se još dva slična skoro iste veličine: dug red turske artiljerije je bio usmjeren prema zidu; četrnaest potpuno opremljenih topova je zagrmjelo odjednom na najpristupačnijim mjestima; a o jednom od njih je nejasno opisano da je bio opremljen sa sto trideset cijevi ili da je ispalio sto trideset metaka.“ – *Ibid., odl. 6,11.*

Ovi detalji su dovoljni da odrede svrhu pravog primjenjivanja proročanstva.

Godine 1449., smrću imperatora Istočnog Rimskog Carstva, to carstvo se smanjilo skoro do samih zidova prijestolnice. A toliko se sigurnim činilo da sama prijestolnica mora ubrzo pasti, da nasljednik prijestola nije htio prihvatiti položaj bez znanja i dozvole Turskog sultana, Amurata. Te je tako to carstvo u to vrijeme zaista prešlo pod kontrolu Turske vlasti; a sve što je preostalo da se dovrši u brisanju carstva u svakom pogledu, bilo je stvarno zauzimanje prijestolnice, što je ostvareno od Mehmeda II, 29. svibnja, 1453.

Vrijeme Šeste Trube je počelo odmah nakon kraja Pete, 27. srpnja, 1449.; a nastavilo se „za sat i dan i mjesec i godinu“. Računajući 30 dana u mjesecu, prema Biblijskom načinu računanja vremena, godina je 360 dana; te uzimajući „po dan za svaku godinu“ (Ez 4,4-6), imamo 360 godina. Mjesec – 30 dana – je 30 godina. Dan je 1 godina. Sve to zajedno zbrojeno daje 391 godinu. Od 27. srpnja, 1449., 391. godina doseže do, 27. srpnja 1840.. Međutim postoji „sat“ više. Sat je dvadesetčetvrti dio dana; a (dan za godinu) to bi bio dvadesetčetvrti dio godine, ili *petnaest dana*. Petnaest dana od 27. srpnja, se protežu do 11. kolovoza. Zato 11. kol., 1840., ističe, ovaj period od sata, dana, i mjeseca, i godine. Tokom tog vremena i do današnjeg dana, vlast Otomanskog Carstva treba da se nastavi.

7 Furlong je jedinica za razdaljinu veličine osmine milje. – prim. prev.

I kao što je ta vlast, *umjesto Istočnog Rima*, postala cjelovita po svom suverenitetu *dobrovoljnom predajom* vlasti Istočnog Rima njemu; tako i kada je došao kraj vremena koji je upadljiv zbog svoje neprekidnosti, sama ta vlast, kao nezavisna, treba očekivano da se prekine – i to na isti način. A na sam taj dan stvarna vlast Turske vlade je prešla u ruke *velikih Sila Europe*; te od tog dana do danas, samo postojanje Otomanskog Carstva je postalo potpuno zavisno od podrške ovih velikih Sila.

Prije isteka tog vremena, svjetlost ovog proročanstva je viđena; a 1838., dvije godine prije vremena objavljeno je *svijetu* da će 11. kol., 1840., *nezavisnost Turske vlasti prestati*. Nekoliko godina je postojalo nezadovoljstvo dijela Egipta i njegovog paše, koji su bili podređeni Turskoj vlasti. 1839. su počeli stvarni sukobi, a snage Egipatskog paše su odnijele pobjedu, sultanova vojska je bila uništena, a njegova flota je bila zarobljena i odvedena u Egipat.

Prema uobičajenom redosljedu ljudskih događanja, ta stvar se trebala završi odvajanjem Egipta od Turske sile, te uspostavljanjem njegove nezavisnosti od te sile. Međutim umjesto toga, četiri Sile – Britanija, Rusija, Austrija i Pruska – su stupile na scenu, posredujući svojim ujedinjenim autoritetom, a odlučile su, da same, okončaju borbu. A način na koji je bila okončana je bio taj da se Egipatski paša mora ponovo sam pokoriti i podrediti poraženom sultanu, za čiji položaj i autoritet *ove Sile garantiraju*, a za šta su *one i postale odgovorne*. A ovaj dogovor, kojim je vlast Turskog Carstva prešla u ruke Sila Europe, je ispunjen 11. kol., 1840., *istog dana* do kojeg se vrijeme naznačeno u proročanstvu nastavljalo; te samog dana koji je, u svjetlu tog proročanstva, dvije godine ranije, označen zbog tog istog ishoda.

Sljedeći odlomak iz službenog dokumenta, koji se pojavio u novinama *Moniteur Ottoman*, 22. kol., 1840., će dati ideju o toku događanja kod ovog stanja stvari. Konferencija o kojoj se govori se sastojala od četiri gore spomenute Sile, a održana je u Londonu, 15. srpnja, 1840.: –

„Prateći dešavanja sporova na koje se aludira i nakon iskustva neuspjeha, kao što je poznato cijelom svijetu, ambasadori *velikih Sila* u Konstantinopolju, *zajedničkom službenom notom*, su objavili da su se *njihove vlade jednoglasno složile* da poduzmu mjere *kako bi izgladile navedene razlike*. *Visoka Porta*⁸ sa stavom da prekine prolijevanje Muslimanske krvi, te zbog raznih nevolja koje bi nastale obnavljanjem sukoba, *prihvatila je intervenciju velikih Sila*.“

Ovdje je zasigurno dobrovoljna predaja pitanja u ruke velikih Sila. Ali ovaj dokument dalje navodi: –

„Njegovo Veličanstvo, šaik efendija, Likgis Beg, je zato bio poslat kao opunomoćenik da predstavlja Veliku Portu na konferenciji održanoj u Londonu, radi svrhe koja je u pitanju. Osjetilo se da su bili beskorisni svi revnosni naponi konferencije u Londonu u vezi sa rješavanjem pašinih zahtijeva; te da je jedini javni pravac pribjegavanje prinudnim mjerama kako bi ga doveli do poslušnosti u slučaju da ustraje u neposlušnosti miroljubivih ponuda; Sile su, zajedno sa Otomanskim opunomoćenikom, predstavili i potpisali sporazum, u kojem sultan nudi paši naslijeđenu doživotnu vlast nad Egiptom, te nad cijelim tim dijelom Sirije koji se proteže od Sueskog Zaljeva do jezera Tiberija, zajedno sa provincijom Akra; paša, sa svoje strane, treba napustiti sve ostale dijelove sultanovog područja trenutno okupiranih od njega, te vratiti Otomansku flotu. Dato mu je određeno vrijeme da pristane na ove uslove; pošto *prijedlozi sultana i njegovih saveznika, četiriju Sila, ne priznaju nikakvu promjenu ili ograničenja*: ako paša odbije pristati na njih, očigledno je da će loše posljedice koje će ga zadesiti biti pripisane isključivo njegovoj vlastitoj krivici“.

„Njegovo Veličanstvo, Rifat Beg, Mustešar⁹ vanjskih poslova, poslat vladinim parobrodom u Aleksandriju, da saopći paši ultimatum.“

8 Visoka Porta (tur. bāb-i-āli) je od 1718. do 1922. bio naziv za vladu Osmanskog carstva. – prim. prev.

9 Savjetnik. – prim. prev.

1. Da je sultan svjestan vlastite nemoći, dobrovoljno prihvatio intervenciju velikih Sila Europe da riješe njegove poteškoće, koje on sam nije mogao riješiti.

2. Da su oni (velike Sile) pristali da poduzmu mjere da bi riješili poteškoće.

3. Da je ultimatumom sa Londonske konferencije ostavljeno sultanu da izglati stvari sa Mehmedom, ako može. Na sultanu je da mu ponudi uslove pogodbe. Tako da, ako bi Mehmed prihvatio uslove, dalje ne bi bilo trenutne intervencije Sila između sultana i paše.

4. Da ako bi Mehmed odbio sultanovu ponudu, ultimatum koji ne dozvoljava „nikakvu promjenu ili ograničenja“; velike *Sile* su se *obavezale* da će ga *primorati da se pokori*. Tako da, dokle god je sultan držao ultimatum u vlastitim rukama, on je i dalje održavao nezavisnost svog prijestolja. Međutim kada se taj dokument jednom preda Mehmedu, zauvijek će biti izvan njegovog domašaja da kontrolira pitanje. Na Mehmedu će biti da kaže da li Sile trebaju posredovati ili ne.

5. Sultan je poslao Rifat Bega u vladinom parobrodu (koji je napustio Konstantinopolj 5. kolovoza) za Aleksandriju, da saopći Mehmedu ultimatum.

To je bio dobrovoljni čin od strane sultana.

Pravo pitanje je onda: Kada je taj dokument službeno bio pod kontrolom Mehmed Alija?

Sljedeći odlomak iz pisma dopisnika Londonske *Jutarnje Kronike* od 18. ruj., 1840., datiran na Konstantinopolj, 27. kol., 1840., odgovorit će na pitanje: –

„Francuskim parobrodom smo 24. dana ovog mjeseca primili izvještaje iz Egipta vezano za 16. dan ovog mjeseca. Oni pokazuju da nema nikakve promijene u odluci paše. Uvjeren u hrabrost svoje Arapske vojske, te u snagu utvrđenja koja brane njegovu prijestolnicu, čini se odlučnim da ostane pri posljednjem izboru; te zbog

pribjegavanja tome, sada je neizbježno smatrati da je pri kraju svaka nada da će se stvari završiti bez krvoprolića. Odmah po dolasku parobroda Kiklop sa novostima o kongresu četiri Sile, Mehmed Ali je, kako je navedeno, napustio Aleksandriju, radi kratkog obilaska donjeg Egipta; razlog njegovog odsustva u takvom trenutku je djelomično taj da bi izbjegao sastanke sa Europskim konzulima, ali prije svega je nastojao, da svojim vlastitim prisustvom, probudi fanatizam Beduinskih plemena, te da ublaži povećanje svojih novih dažbina. Tijekom njegovog kratkog odsustva, parobrod Turske vlade, koji je stigao u Aleksandriju 11., sa izaslanikom Rifat begom na brodu, po njegovim naređenjima je stavljen u karantenu, te nije pušten iz nje do 16.. Međutim, *prije* pašinog odlaska, *i na sam dan kada mu je dozvoljeno da se iskerca*, gore spomenuti dužnosnik je imao službeni prijem kod paše, *i prenio mu je sultanovu zapovijed*, u vezi sa napuštanjem Sirijskih provincija, određujući drugi prijem za naredni dan, kada će, *u prisustvu konzula Europskih Sila*, zaprimiti od njega njegov konačan odgovor, te obavijestiti ga o alternativni njegovog odbijanja poslušnosti; dajući mu deset dana koji su mu dodijeljeni dogovorom da odluči koji način smatra pogodnim da usvoji.“

Prema ovoj izjavi, ultimatum je službeno predat u ruke Mehmeda Alija JEDANAESTOG DANA U KOLOVOZU, 1840..

Međutim postoje dalji dokazi, pored činjenice Rifat begovog dolaska u Aleksandriju sa ultimatumom 11. kolovoza, da je Otomanska nadmoć umrla, ili bila mrtva, tog dana.

Pročitajte sljedeće pismo od istog pisca, datirano na Konstantinopolj, 12. kol., 1840.: –

„Mogu još malo toga da dodam mom prošlom pismu, na temu planova četiri Sile; a vjerujem da detalji koje sam vam tada dao sadrže sve što je nadalje odlučeno. Pašin dio se, kao što sam onda naglasio, neće protezati iza granice Akre, te ne uključuje ni Arabiju ni Kandiju. Samo Egipat spada u naslijeđe njegove porodice, a

provincijom Akre koja se smatra pašalukom, će upravljati njegov sin tokom svog života, ali nakon toga će biti prepuštena volji Porte; a i ovo drugo će mu biti dozvoljeno samo pod uslovom da prihvati ove uslove, i da oslobodi Otomansku flotu u roku od deset dana. U slučaju da ne učini tako, oduzet će mu se pašaluk. Zatim će mu se ponuditi Egipat, sa narednih deset dana da razmisli o tome, prije nego što stvarna sila bude primijenjena protiv njega.“

„Međutim, način primjene sile, u slučaju da odbije da se potčini ovim uslovima – da li će se uspostaviti jednostavna blokada na obali, ili će njegova prijestolnica biti bombardirana, a njegove vojske napadnute u Sirijskim provincijama – je detalj koji tek treba da se sazna; niti nota¹⁰ dostavljena JUČER od četiri ambasadora, kao odgovor na pitanje koje im je postavila Porta, u vezi sa planom koji treba biti usvojen u slučaju takvog događaja, ni najmanje ne rasvjetljava ovu stvar. Jednostavno navodi da je učinjena odredba, i nema potrebe da se Divan¹¹ uznemirava oko bilo koje nepredviđene situacije koja bi poslije toga mogla nastati.“

Idemo sada analizirati ovu izjavu.

1. Pismo je datirano na „Konstantinopolj“, 12. kolovoza.

2. „Jučer“, 11. kolovoza, sultan je tražio u svojoj vlastitoj prijestolnici od ambasadora četiriju Sila, da zna koje mjere će se poduzeti u vezi sa okolnošću koja bitno utiče na njegovo carstvo; a samo mu je rečeno „da je učinjena odredba“, ali on nije mogao znati kakva; i da se ne treba uznemiravati „oko bilo koje nepredviđene situacije koja bi poslije toga mogla nastati“! Od tog trenutka onda, oni, ne on, će upravljati tim.

Gdje je onda, bila Turska nadmoć 11. kol., 1840.? – *Nestala* je. Tko je sada imao vlast? – Četiri velike Sile Europe. Zato je, prema proračunu napravljenom i objavljenom 1838., sa vremenima datim

10 Diplomatska nota je formalni oblik korespondencije u diplomatskoj komunikaciji između država. – prim. prev.

11 Sudsko vijeće. - prim. prev.

u Petoj i Šestoj Trubi kao osnovom – da će 11. kol., 1840., Turska nadmoć *prestati* – na sam taj dan Turska nadmoć *je* prestala. Točno kao što je nadmoć na Istoku prešla od posljednjeg ostatka Rimskog Carstva u ruke Turskog sultana, Amurata II, sada je prešla od Turskog sultana, Abdul Medžida, u ruke četiri velike Europske Sile, gdje je i ostala do današnjeg sata.

Nekoliko puta od 1840. bi Turska vlada prestala postojati da nije podupirana od te četiri Sile. Na maloj brošuri o Tursko-Jermenskom pitanju, objavljenoj 1895. od Jermenskog društva u Londonu, vezano za Englesku povezanost u toj stvari, rečeno je: „Mi (Britanija) smo odgovorni za Tursku. Spasili smo Tursku bar dvaput od propasti koju ona bogato zaslužuje. Vojvoda od Wellingtona je prije šezdeset godina žalio što Rusi nisu ušli u Konstantinopolj 1825. i priveli Otomansko Carstvo kraju. Mi imamo mnogo više razloga da žalimo što nije uništeno 1853., i ponovo 1878.. U oba ova slučaja mi smo se umiješali da ga spasimo. Međutim za nas neće biti sultana na Bosporu“.

Na istoj strani je navod iz članka od Vojvode od Argylea, u *Timesu*, u kojem vojvoda kaže: „Nije previše reći da je Engleska dvaput spasila Tursku od potpunog pokoravanja poslije 1853. Uveliko je – uglavnom – zbog našeg djelovanja što ona sada uopće postoji kao nezavisna Sila. U oba ova slučaja *uvlačili smo Europske Sile zajedno sa nama* u održavanje Otomanske vlade“.

Ne koristimo ove izjave sa namjerom da pripišemo krivicu Engleskoj, ili bilo kojoj drugoj Sili, zbog takvog održavanja Otomanske vlade; već isključivo iz namjere da razjasnimo činjenicu da Otomansko Carstvo, od 1840., nije postojalo svojom vlastitim silom, već u potpunosti djelovanjem drugih Sila. U skladu sa ovom činjenicom brošura istinito navodi: „Nemoguće je govoriti o Otomanskom Carstvu kao da je nacija, poput Sjedinjenih Država ili poput Nizozemske. To je umjetna ... tvorevina sporazuma, koju Sile održavaju u postojanju radi njihove vlastite pogodnosti“.

A te Sile koje su 1840. preuzele na sebe odgovornost za Tursku, su među velikim nacijama današnjice; te od tog jedanaestog dana kolovoza do današnjeg sata, te velike nacije današnjice su neprestano opterećene, i upletene, i zbunjene, Istočnim Pitanjem.

11. kol., 1840., vrijeme koje je Pismo postavilo za postojanje i djelovanje Otomanskog Carstva kao *takovog*, je isteklo: na taj dan Šesta Truba je prestala da se oglašava, a drugi jao se završio; a o Sedmoj Trubi — Trećem Jao, čitamo: „Drugi jao prođe. I gle, treći jao dolazi ubrzo“!

POGLAVLJE X.

ISTOČNO PITANJE – TRUBLJENJE SEDME TRUBE – TREĆI JAO

Sedma truba treba zatrubiti, Treći Jao treba doći „ubrzo“ poslije kraja trubljenja Šeste Trube; Šesta Truba je prošla 11. kolovoza, 1840..

Zapazite posebno taj izraz o dolasku Trećeg Jao – „on dolazi ubrzo“ poslije kraja trubljenja Šeste Trube. Nije došlo odmah nakon isteka Šeste, kao što je Šesta došla odmah nakon isteka Pete: postoji mali razmak između isteka Šeste Trube i početka Sedme; razmak koji je najavljen, a njegova kratkoća naglašena, riječju „ubrzo“. A u tom kratkom razmaku između Šeste i Sedme Trube, taj moćni anđeo iz Otkrivenja 10 dolazi sa svojom porukom, koja treba da se oglasi preko mora i zemlje.

Da tu treba smjestiti tog anđela, je učinjeno jasnim, činjenicom da on ukazuje na početak Trube Sedmog Anđela, *kao na budućnost*. Jer taj anđeo koji stoji, „na moru i na zemlji podiže k nebu ruku svoju i zakle se Onim koji živi u vijeke vjekova, koji stvori nebo i sve što je na njemu, i zemlju i sve što je na njoj, i more i sve što je u njemu: „Neće više biti vremena“! Nego, u dane glasa sedmoga anđela, čim zatrubi, dovršit će se tajna Božja, kao što evanđeljem navijesti slugama svojim, prorocima“. Otk 10,5-7.

I kada taj Sedmi Anđeo zatrubi, i Božja tajna se dovrši, kraljevstva ovog svijeta „postadoše kraljevstva Gospodina našega i Pomazanika njegova“. Jer piše: –

„I sedmi anđeo zatrubi; i odjeknuše u nebu snažni glasovi govoreći: „Kraljevstva ovoga svijeta postadoše kraljevstva Gospodina našega i Pomazanika njegova, i on će kraljevati u vijeke vjekova“.

A dvadeset i četiri starješine, koji pred Bogom sjede na prijestoljima svojim, padoše na lica svoja i pokloniše se Bogu govoreći: „Zahvaljujemo ti, Gospodine, Bože Svemogućí, koji jesi i koji bijaše i koji dolaziš, što si uzeo silu svoju veliku i zakraljevao“! I narodi se razgnjeviše, i dođe gnjev tvoj, i vrijeme da se presudi mrtvima i dade plaća slugama tvojim prorocima i svetima i onima koji se boje imena tvojega, malima i velikima; i da se zatru oni koji zatiru zemlju. I otvori se hram Božji na nebu i pokazao se Kovčeg saveza njegova u hramu njegovu; i nastadoše munje i zvukovi i gromovi i potres i tuča golema.“ Otk 11,15-19.

Zapazite, da je prije svega, kod trubljenja Sedme Trube, prorokova pažnja prvo usmjerena ka nebu, pa poslije ka zemlji: i zapazite da on prije svega čuje *na nebu* „snažne glasove“ kako najavljuju dolazeće kraljevstvo i vladavinu Gospoda u Njegovoj velikoj sili; i da kada je njegova pažnja usmjerena *ka zemlji* prvo što je spomenuto je: „*I narodi se razgnjeviše*“. A otrežnjavajuća je istina u modernoj povijesti da su od malo vremena – „ubrzo“ – poslije 1840. do današnjeg sata, narav i stav naroda bili takvi da točno odgovaraju izrazu, „*I narodi se razgnjeviše*“. Tokom svog vremena koje je prošlo od tog datuma, istina je da vladari velikih nacija moraju neprestano biti u pripravnosti da izbjegnu opći rat. *A Turska sila* – ta sila koja je posljednje što je ostalo od onoga što je prvo bilo Istočno Rimsko Carstvo, ostaje u svom propadanju: ta vlada za koju su, 11. kol., 1840., velike Sile Europe postale odgovorne – *to* je središnja točka koja je tokom svih ovih godina, zaokrenula svjetski mir. U prethodnom poglavlju smo dali mjerodavne izjave da bi, bez velikih Sila Europe, Turska vlast odavno nestala.

Međutim glavni značaj ove važne istine ne leži samo u činjenici da je Turska svo ovo vrijeme održavana u postojanju od ovih velikih Sila; već u tome da je ovo učinjeno zbog *odredenog cilja*. Kao što su priznale i same te Sile, Turska vlada je tako održavana od Sila, izričito da bi se izbjegao *opći rat*. Ovo je izjavio britanski premijer,

Lord Salisbury, 5. ruj., 1895., u govoru svijetu koji je slušao da bi saznao šta će se reći o tada gorućem Tursko-jermenskom pitanju. Govoreći za velike Sile, rekao je: –

„Turska je sada u tom posebnom stanju u kojem stoji već *pola stoljeća*, prvenstveno zato što su *velike Sile svijeta odlučile* da je *radi mira u Kršćanstvu neophodno da Otomansko Carstvo stoji*. Došli su do tog zaključka skoro pola stoljeća ranije. Ne vjerujem da su to promijenili sada. *Opasnost*, ukoliko bi Otomansko Carstvo palo, ne bi bila samo opasnost koja bi ugrozila teritorije od kojih se to carstvo sastoji; *bila bi to opasnost da bi se vatra koja bi se tu potpalila proširila na druge nacije, i da bi uvukla i sve što je najmoćnije i najciviliziranije u Europi u opasan i koban sukob*. To je bila opasnost koja je bila prisutna u umovima naših očeva kada su odlučili učiniti integritet i nezavisnost Otomanskog Carstva pitanjem Europskog sporazuma, *a to je opasnost KOJA NIJE PROŠLA*.“

Međutim što može biti pravi duh ovih velikih Sila, kada više od pola stoljeća, oni *mogu da se tako slože* u održavanju Turske sile u postojanju, kako bi držali *sebe* dalje od *borbe*, kada se *ne mogu* složiti da se *ne bore*? Zašto se ne mogu složiti da se ne bore međusobno, sa istom lakoćom sa kojom se mogu složiti da drže tu Silu tamo kao zaštitu od toga da se bore međusobno? Što bi moglo po mogućnosti prikladnije ubrzati pravo stanje stvari među ovim Silama nego *ta rečenica*, „I narodi se razgnjeviše“?

Situacija jasno otkriva da su ove sile podložne duhu koji, kada se jednom pusti, će ih odnijet potpuno izvan njih samih; a to i oni sami prepoznaju da je baš tako. A prepoznavajući da je to pravo stanje, sve što mogu je da se pretvaraju, da će, održavanjem Turske sile što je dulje moguće, obuzdati što je dulje moguće taj nepokoran duh, koji kada se jednom pusti, ima da ih sve počisti izvan njih samih, unutar tog strašnog i užasnog vrtloga, uvlačeći „sve što je najmoćnije i najciviliziranije u Europi u opasan i koban sukob“.

A tko su te „velike svjetske Sile“ koje su tako nerazmrsivo umiješane, i koje su tako „odlučile“? – One su velike Europske Sile, glavne koje su došle na scenu sa prestankom trubljenja Šeste Trube, 11. kol., 1840.: Sile koje su onda postale odgovorne za Tursku, te tako postale bitno povezane sa izvornim Istočnim Pitanjem. One su u početku bile Rusija, Pruska, Austrija i Britanija.

Prije tog vremena, Rusija se više nego jednom pojavljivala u povijesti Istočnog Rimskog Carstva. Počevši 865. n.e., „U periodu od sto devedeset godina, Rusi su četiri puta pokušali opljačkati blaga Konstantinopolja“. Ti pohodi su svi bili pomorski: 865. n.e., 904. n.e., 941. n.e., i 1043. n.e. „Sjećanje na te Arktičke flote za koje se činilo da potiču sa polarnog kruga, ostavilo je dubok utisak užasa na carski grad. Mnoštvo iz svih staleža je tvrdilo i vjerovalo da je na statui konjanika¹² sa trga Taurus bilo tajno ispisano proročanstvo kako će Rusi, u posljednje dane, postati gospodari Konstantinopolja. Možda će današnji naraštaj još vidjeti ispunjenje predviđanja, rijetkog predviđanja, čiji stil je nedvosmislen i datum neupitan“. – „*Propast i pad*“, *pogl. LV, odl. 12, 13*.

Međutim nije samo u tom proročanstvu da Rusija ima mjesto vezano za posljednje dane: ona također ima mjesto u proročanstvima Božje Riječi. U Ezekielu poglavlja trideset osam i trideset devet, je opisana velika sila koja će „u posljednjim danima“ biti najmoćnija u „sjevernim krajevima“ Azije. Prvi stihovi svakog tog poglavlja govore o „Gogu, u zemlji Magogu, vrhovnom poglavaru Mešeka i Tubala“. Na primer, „Sine čovječji, upravi lice svoje prema Gogu, u zemlji Magogu, poglavaru Roshu¹³, Mešeka i Tubala, i

12 Kip je izliven od Latina iz Križarskih vremena. – prim .prev.

13 R. V. je skraćena od Revised Version Biblije na engleskom jeziku. Pisac je iskoristio u ovom kontekstu ovaj prijevod Biblije jer se u njemu spominje poglavar Rosh, od kojeg su Rusi naslijedili svoje ime kao nacija. R. V. engleski prijevod glasi ovako: „Son of man, set thy face toward Gog, of the land of Magog, the prince of Rosh, Meshech, and Tubal, and prophecy against him“. – prim .prev.

prorokuj protiv njega“. Ezekiel 38,2 R. V.

Mešek je bio jedan od Noinih unuka koji je prešao iz zemlje Eufrata kroz Mezopotamiju u ono što je sada Rusija, i postao je praotac ljudi koji su se naselili na tom mjestu i izgradili grad koji se sada zove Moskva – Moskovljani – „a koji su dalje po istoku dali ime Rusiji“.

Magog je još jedan od Noinih unuka koji je naselio cijeli sjever Azije – teritoriju davno zvanu Skitija, a sada se zove Sibir.

Tubal je isto jedan od Noinih unuka koji se naselio na tom području sjeverne Azije koja i dalje nosi po njemu ime Tobolsk.

Upravo, po riječima Ezekielu, poglavar svih ovih je „poglavar Rosh“; a riječ „Rosh“ je korijen riječi Rusi – Roshani – te je tako koren od riječi Rusija, zemlje Rusa. Daljnji izvještaj o ovoj sili, u Ezekielu, definitivno govori o njoj i o njenom mjestu „u posljednjim godinama“, i u „posljednjim danima“. Ez 38,8.16. U istoj vezi sa tim tu je spomenuta (Ez 39,17.18) velika gozba ptica sa neba opisana u Otk 19,17.18, koja se odigrala na Gospodnjem dolasku i na kraju svijeta. Šest Zala iz Otkrivenja 16 su spomenuti u Ez 39,2, na margini; a Sedmo Zlo iz Otk 16,18-21 je spomenuto u vezi sa glavarem Rosha, u Ez 38,19.22.

Kroz cijelog Ezekielu 38 i 39 o ovoj sili Rosha, Magoga, Mešeka i Tubala se govori da živi u „sjevernim krajevima“, a o tom poglavaru Rosha se govori da dolazi iz svog „mjesta iz sjevernih krajeva“. Te jednostavno gledanjem na mapi, lako je svakome vidjeti da Rusija zauzima sjeverna područja velikog dijela cijelog Istočnog svijeta. Tako da, bez obzira da li postoji bilo kakav natpis na statui konjanika u Konstantinopolju, nagovještavajući da će u zadnje dane Rusi postati gospodari Konstantinopolja, iz ovih stihova mjesto koje će zauzimati Rusija u posljednjim danima je bilo savršeno lako svima spoznati; te da iz toga izvuku čak i tada nagovještaj onoga što sada očekuje cijeli svijet – da bi „Rusi u posljedne dane trebali postati gospodari Konstantinopolja“.

Od 1840. Austrija je pala na razinu drugo ili trećerazredne sile; ali Francuska potpuno stoji na svom mjestu kao jedna od velikih Sila koje upravljaju Turskim poslovima, ipak Austrija je i dalje uključena u pitanje. Francuska je zaista postala povezana sa Istočnim Pitanjem 1798., kada je Napoleon sproveo svoj ambiciozni pohod na Egipat i Istok, da zauzme Konstantinopolj, i „promijeni lice svijeta“; tako da se ona mora računati sa ostalima. Od 1840. Pruska je formirala cjelinu koja uključuje cijelu Njemačku, sa sobom kao predvodnikom i sa svojim kraljem kao Njemačkim Carem; a tako i dalje stoji kao jedna od prvih svjetskih Sila. Tako da, sa izuzetkom Austrije, Sile uključene u izvorno Istočno Pitanje su glavne od velikih nacija današnjice – Rusija, Britanija, Njemačka, Francuska. A, tri od tih – Britanija, Njemačka, Francuska – umiješane u *Istočno* Pitanje koje je posljedica pada *Istočnog* Rima, su tri najjače Sile *Zapadnih* naroda, koje su posljedica pada *Zapadnog* Rima. Da se izrazimo na drugačiji način, ove tri velike Sile – Britanija, Njemačka, Francuska – umiješane u Istočno Pitanje koje je posljedica Pete i Šeste od Sedam Truba, su tri najveće Sile među onima koje su postavljene na teritoriju Zapadnog Rima, koji je razoren događajima iz *prve četiri* od Sedam Truba.

Tu onda dolazi još jedna bitna misao: Zašto su te Sile toliko sigurne, da ako puste Tursku Silu da padne, da će se one boriti međusobno? Zašto je to tako da one provode svo svoje zajedničko vrijeme i danju i noću, više od pola stoljeća, da spriječe tu silu od propasti? – Evo ga odgovor: Kada Turska Sila bude pala to će biti najvrjedniji teritorij da ga posjeduje neka Sila. Londonski *Economist* je nedavno izjavio da taj teritorij „može i mora biti jedna od najrazvijenijih regija na licu zemlje“. A s obzirom da je svaka od tih Sila odlučna da ima sve što može dohvatiti sa tih teritorija, jednostavno je nemoguće za njih da se dogovore o podjeli. Te, zbog toga, one znaju da tu neizbježno mora doći do rata među njima, oko podjele obuhvaćenog teritorija.

Zbog toga, oni održavaju Tursku vladu na životu, da odlože to vrijeme podjele, koje mora donijeti rat; a, istovremeno, svaka sila radi na svakom mogućem planu, *do same ivice rata*, da poveća svoju moć i svoje položaje na Istoku, kako bi, kada neizbježni trenutak, koji mora doći, bude došao, ona sama imala najveću moguću osnovu po kojoj bi dokazala svoje tvrdnje, u stvarnoj i konačnoj podjeli plijena.

To je, samo po sebi, učinilo da svaka od ovih velikih Sila raširi svoju vlast koliko god je to moguće nad *cijelim Istokom*, sve do sada, u ovom sadašnjem satu našeg vlastitog dana, ove Sile, u svom grabljenju vlasti i utjecaju na Istoku, su do sada zauzele toliko od svega da se sve suočavaju sa tom činjenicom *na krajnjem Istoku, u prijestolnici Kine*. Zato je točna istina da je Kineski zaplet, kakav je danas, direktna posljedica izvornog Istočnog Pitanja koje je počelo kol. 11., 1840.. A ovo veće Istočno Pitanje kakvo je danas, je samo prošireni ishod izvornog Istočnog Pitanja skoncentriranog na Konstantinopolj od 11. kol., 1840.. A po prirodi slučaja, *veće* Istočno Pitanje skoncentrirano na *Kinu* ne može biti riješeno, a da ne uključuje i *izvorno* Istočno Pitanje skoncentrirano *na Tursku*. To je, zato što je veće Istočno Pitanje skoncentrirano *na Peking*, direktna posljedica izvornog Istočnog Pitanja skoncentriranog *na Konstantinopolj*; a također zato što su *sve Sile* sada uključene u veće Istočno Pitanje skoncentrirano *na Peking* (osim jedino Sjedinjenih Država i Japana) *identične Sile* iz izvornog Istočnog Pitanja skoncentriranog na *Konstantinopolj*.

A iako su te Sile, sa izuzetkom Rusije i Austrije, izvorno bile, a i dalje su glavne Sile *Zapada*; te Sile su ipak, kako je istočno Pitanje, sa kojim su postale povezane 1840., nastavilo da raste dok nije zauzelo *cijeli Istok*, prirodnim tokom stvari, također postale Sile *Istoka*.

Sada se moraju uzeti u obzir dvije Sile koje se ubrajaju među glavne iz većeg Istočnog Pitanja, koje nisu bile povezane sa tim Pitanjem izvorno, ali su tek nedavno postale njegove strane. To su Japan i Sjedinjene Države.

1895. je izbio rat između Kine i Japana. Japan je svuda i brzo pobijedio. Kada je uspostavljen mir, značajan dio Kineske teritorije je dat Japanu; a također je i ogromna novčana naknada dogovorena. Međutim Rusija, Francuska i Njemačka su se ujedinile u protestu protiv davanja dogovorene teritorije. Pošto je preteći protest ove tri Sile podržan „savjetom“ Velike Britanije prema Japanskoj vladi da mu se pokori, Japan se, da bi izbjegao novi rat, pokorio zahtjevu ove tri Sile – *a upitno područje je odmah palo pod Ruski „utjecaj“*.

Nadalje: da bi omogućili Kineskoj vladi da plati prvu ratu novčane naknade, bankari *Pariza i St. Petersburga* su pozajmili oko osamdeset milijuna dolara Kini, pod garancijom *Ruske vlade*. Kasnije je Kina osigurala još jedan zajam, od *Engleskih i Njemačkih* bankara, garantiran carinskim porezima Kine; a preko ovoga je, *Britanija* osigurala posjed nad tvrđavom i pomorskom bazom Wei-Hai-Wei.

Ovi poduhvati su uzeli Japanu svu teritoriju koja mu je data od Kine, osim Otoka Formosa¹⁴, i grupe Pescadores otoka, te su posadile u srca Japanaca odlučnost da se osvete Rusiji u najranije mogućem trenutku. I tako je *Japan postao* i stoji; *kao sastavni dio Istočnog Pitanja* kao što je to i danas.

1898., Sjedinjene Države su se upustile u rat sa Španjolskom. Američka flota, u Dalekoistočnim vodama, pronašla je i uništila u Manili, Španjolsku flotu; a kroz ovaj poduhvat, Sjedinjene Države su zauzele Filipinske Otoka, i tako su postale *Istočna Sila*. Postavši tako Istočna Sila, Sjedinjene Države su zahtijevale i osigurale *u Kini* „otvorena vrata“ za sebe i sve nacije, ka Kineskoj trgovini.

U mjesecu lipnju, 1900., napadnuti su poslanici sila u Kini – poslanici Sjedinjenih Država jednako sa ostalima. Da spasi svoje ministre, svaka od ovih Sila je bila primorana poslati vojsku – Sjedinjene Države jednako sa ostalima. To je dovelo Sjedinjene Države kao

14 Današnji Tajvan. - prim. prev.

Silu *u Kinu*, i tu ju je povezalo *u savezništvo* sa drugim velikim Silama, koje su, od početka, bile bitan dio Istočnog Pitanja. A u kružnoj noti prema svim uključenim Silama, 3. srpnja, 1900., Sjedinjene Države su objavile svijetu da je „politika vlade Sjedinjenih Država traženje rješenja koje može donijeti *trajnu* sigurnost i mir *Kini*, da sačuva Kineski *teritorijalni i administrativni IDENTITET*, da zaštiti *sva prava* garantirana prijateljskim *Silama* sporazumom i *međunarodnim zakonom*, te da garantira *svijetu* načelo jednake i nepristrane trgovine sa *svim dijelovima Kineskog Carstva*“. Ovo pokazuje da Sjedinjene Države ne samo da su *postale*, već i da imaju namjeru *ostati*, jedna od Sila Istoka, te jedna od najglavnijih od onih uključenih u Istočno Pitanje. A do samog trenutka kada je ovaj pamflet otišao u štampu, utjecaj Sjedinjenih Država se pokazao nadmoćnim u bilo kakvom napretku koji je postignut prema stvarnom sporazumu između Sila u Kini.

Učinjeno je jasnim da je Istočno Pitanje *skoncentrirano na Peking*, samo produžetak i proširenje izvornog Istočnog Pitanja *skoncentriranog na Konstantinopolj*. A kriza iz 1900., koja je *u Kini* suočila sve ove Sile sa činjenicama, samo je logičan ishod poduzetih koraka 1840., u krizi koja je ove izvorne Sile stavila u položaj pristalica *Turske vlade*. Tako je pitanje koje se odnosi na *Tursku*, ključ istog pitanja u njegovom proširenom obliku, koje se sada odnosi na *Kinu*. Kao posljedica toga, *proročanstva koja se odnose na Tursku Silu u ovom vremenu, su ključ* za razumijevanje pitanja koje uključuje *Kinu i svjetske-sile: Velike Nacije današnjice*.

Kakva su onda pisma koja se odnose na Tursku u ovo vrijeme? – Zadnji stihovi Daniela 11 se odnose na Tursku, koja, kao „sjeverni car“, sa svojim centrom u Konstantinopolju, zauzima, kao direktni potomak, mjesto izvornog „sjevernog cara“ u podjeli carstva Aleksandra Velikog, kao što je opisano u stihovima 4-15 Daniela 11. A o toj sili je zapisano: „I posadit će šatore dvora svojega između morā *na prekrasnoj svetoj gori*. No i on će doći kraju svojem, *i nitko mu pomoći neće*“. Dn 11,45.

U ovom istraživanju smo vidjeli da bi više puta u zadnjih šezdeset godina došao kraj Turskoj vladi da joj nije jasno „pomognuto“. Zaista, vidjeli smo da za ovih više od šezdeset godina, Turska vlada ne bi mogla niti postojati, da joj nije jasno „pomognuto“ od strane Sila čiji odnosi su suština cijelog Istočnog Pitanja. Svi očekuju da Turska vlada konačno napusti Konstantinopolj.

Mnogo puta se ovih godina očekivalo da Turska vlada mora sigurno *odmah* napustiti Konstantinopolj. Svi očekuju da Turska vlada mora brzo pasti kada napusti Konstantinopolj. Ipak očekuje se nakon što ta vlada napusti Konstantinopolj, a prije nego što padne, da šatori njene palače budu postavljeni u Jeruzalemu, „između morā na prekrasnoj svetoj gori“. A kada to vrijeme dođe, što mora neizbježno uskoro doći, stoji zapisano: „*I u ono vrijeme* ustat će Mihael, veliki knez koji stoji nad sinovima puka tvojega. A bit će to vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda pa do toga vremena“. Dn 12,1.

Ovaj konačni događaj u Istočnom Pitanju, sa svojim pratećim događajima, opisan je dalje u Otk 16,12: „I šesti anđeo izli čašu svoju na veliku rijeku Euftrat: i presahnu voda njezina, da se pripravi put kraljevima s istoka sunčeva“.

Što se tiče doslovne rijeke Euftrat, od početka povijesti se preko nje prelazilo i ponovo prelazilo, čak i kada je poplava, bez neke naročite poteškoće, od kraljeva i njihovih vojski. Tako da se onda, ne može ovdje govoriti o doslovnoj rijeci. Međutim pošto vode označavaju „puci i mnoštva i narodi i jezici“ (Otk 17,15), „voda“ ovdje označava Silu koja vlada narodima koji naseljavaju teritoriju Euftrata; a to je Turska sila, koja će doći svom kraju kada joj nitko ne pomogne.

A to se događa „da se pripravi put kraljevima s ISTOKA sunčeva“. Međutim, sa izuzetkom Sjedinjenih Država i Japana, ovi „kraljevi Istoka“ su identični kraljevi koji su bili glavni uzrok i srž Istočnog Pitanja, od njegovog početka, kol. 11. 1840., do sadašnjeg trenutka.

Kako onda, Turska vlada može doći svom kraju? Kako onda ta „voda“ od „velike rijeke Euftrat“ može „presušiti“, *Osim djelovanjem istih tih Sila?* Ti „kraljevi Istoka“, čiji „put“ treba da se „pripravi“ padom Turske, su *iste Sile* koje su *zajedno odgovorne za Tursku*.

Kako je onda, moguće da Turska dođe svom kraju, osim direktnim djelovanjem tih Sila koje su sada „kraljevi Istoka“? – Jednostavno, ovo je *jedini* način na koji Turska može doći svom kraju – jedini način na koji voda rijeke Euftrat može presušiti.

Zato je jasno, da će ove Sile koje su sada „kraljevi Istoka“, a koje su u vrtlogu, čiji je direktan kovitlac Kina, ali čiji je izvorni i krajnji centar Turska, dostići točku kada će ukloniti Tursku vladu iz Konstantinopolja, i dozvoliti joj da se postavi u Jeruzalemu. A ubrzo nakon toga, oni će pustiti Tursku silu da „dođe svom kraju“.

A kada to bude učinjeno, kakvu god namjeru imaju Sile sa tim, kraj svega toga je da će se *oni okupiti na Armagedonu*, za borbu tog velikog dana Boga Svemogućeg. Jer je zapisano: „I vidjeh: iz usta Zmajevih i iz usta Zvijerinih i iz usta Lažnoga proroka izadoše tri nečista duha, nalik žabama. To su naime duhovi zloduhā što čine znakove, koji odlaze po kraljeve zemlje i svega svijeta da ih skupe na boj za onaj veliki dan Boga Svemogućega... I skupiše ih na mjesto koje se hebrejski zove Armagedon“. Otk 16,13-16.

Zapazite ovdje upadljivu izjavu povezanu sa dva izraza u ovim stihovima Otkrivenja 16: Turska Sila dolazi svom kraju, – voda Eufrata je presušila, – „da se pripravi put kraljevima sa istoka sunčanoga“; a za te „kraljeve istoka“ se kaže da su „kraljevi zemlje i svega svijeta“.

Sada, istina je da tri od ovih Sila koje su stvorile Istočno Pitanje 1840., sa Njemačkom i Sjedinjenim Državama, zapravo praktično kontroliraju *cijeli svijet*. A sa tih pet Sila – Britanijom, Rusijom, Njemačkom, Francuskom, i Sjedinjenim Državama – sve niže Sile su, na neki način, ujedinjene ili blisko povezane. Tako da je potpuno točno da su kraljevi *Zapada* „kraljevi Istoka“, i da su kraljevi istoka

zaista „kraljevi zemlje i svega svijeta“.

A ove Sile, usredotočeci svoje interese na *Istok*, te postavljajući svoje vojske na *Istok*, samo raspoređuju i postrojavaju svoje oružane snage, u pripravnosti da marširaju u bitku na taj veliki dan Boga Svemogućeg. A to će biti kada će, u svojoj nevolji sa zbunjenošću, Turska vlada biti puštena od ovih Sila *da padne*, i tako će „put“ biti pripremljen za njih kao za „kraljeve Istoka“ da se „skupe“ na tom mjestu „koje se hebrejski zove Armagedon“.

Tako smo pronašli početak, mjesto, sadašnju situaciju, djelovanje, i sudbinu velikih nacija današnjice, u koje zaista spadaju *sve* nacije današnjice, jer su velike nacije današnjice „kraljevi zemlje i svega svijeta“. Njihov *početak* se nalazi preko znanja o prvih pet od Sedam Truba; njihovo *mjesto* je cijeli svijet; njihova sadašnja situacija je beskonačna upletenost u Istočno Pitanje, koje sada obuhvaća Kinu; a sa Kinom kao njihovim direktnim centrom, i sa Turskom kao njihovim izvornim i krajnjim centrom, njihovo *djelovanje* je da se raspoređuju, i da vrše smotru svojih oružanih snaga, pripremajući se „na boj za onaj veliki dan Boga Svemogućega“; a *njihova* sudbina je ARMAGEDON.

Prve Četiri Trube označavaju propast *Zapadnog* Rimskog Carstva; Peta i Šesta Truba označavaju uništenje *Istočnog* Rimskog Carstva; a *Sedma Truba* označava propast *svih carstava*, svih kraljevstava, i svih nacija; jer kada Bog neba uspostavi Svoje kraljevstvo, „ono će satrti i uništiti sva ona kraljevstva“. Dn 2,44.

Gibbon je nazvao Jao Pete Trube „brodolom nacija“; ali Jao Sedme Trube neće biti samo brodolom nacija, već i samog globusa. Jer, u Otk 11,19, među događajima Sedme Trube – Treći Jao – je taj zemljotres kakvog nije bilo otkad je ljudi na zemlji, toliko snažan zemljotres i toliko velik, kojim su sve planine i otoci pomjereni sa svojih mjesta; i taj veliki grad: koji oboje dolaze u vrijeme sedmog zla, kada Bog „ustane da potrese zemlju“; kada se snažni glas čuje iz nebeskog hrama, sa prijestolja, govoreći, „Dovršeno je“; i kada

se nebesa razdvoje kao svitak kada se smota, „kraljevi zemaljski, i velikaši, i bogataši, i tisućnici, i mogućnici, i svaki rob i svaki slobodnjak – svi se posakrivaše u špiljama i po stijenama gorskim; i govorili su gorama i stijenama: ‘Padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga koji sjedi na prijestolju i od gnjeva Jaganjčeva. Jer dođe veliki dan gnjeva njegova i tko može opstati’“? Otk 16,17-21; 6,14-17.

A pošto je takva situacija, djelovanje i sudbina, velikih nacija današnjice; i pošto komplikacije u koje su uključeni kulminiraju tek u to vrijeme nevolje „kakve ne bijaše otkako je naroda pa do toga vremena“, kada će biti izbavljeni samo oni „tko se nađe zapisan u knjizi“; *to* nameće svakom umu, to zabrinuto pitanje koje se ranije u krizi nacije postavljalo: „Ljudi, braćo, što da učinimo“?

A na ovo pitanje je odgovor potpun i dovršen: i iz istog izvora – Božje Riječi, Biblije – odakle dolazi pravo znanje o velikim nacijama današnjice.

POGLAVLJE XI.

PORUKA TREĆEG ANĐELA

Odgovor na važno pitanje današnjice, „Što da činimo“? može sa sigurnošću biti dat na osnovu Sedam Truba i mjesta velikih nacija današnjice; jer je odgovor dat Božjom Riječju, na ovoj istoj osnovi.

Vidjeli smo da su *Tri Jao*, neraskidivo povezani sa zadnje tri od Sedam Truba. U samom središtu Sedam Truba – nakon kraja Četvrte Trube, i prije početka Pete Trube – zapisano je: „I vidjeh i čuh anđela; letio je posred neba govoreći snažnim glasom: ‘Jao! Jao! Jao onima koji prebivaju na zemlji od ostalih glasova trubnih ove *trojice anđela* koji će zatrubiti“! Otk 8,13.

Da *su* Tri Jao neraskidivo povezani sa posljednje tri od Sedam Truba, po jedno sa svakom, se ne dovodi u pitanje zbog činjenice da je, kada se trubljenje Petog Anđela završi, zapisano: „Prvi ‘jao’ prođe. Evo, dolaze još *dva jao*’ poslije toga“. Otk 9,12. A kada se Šesta Truba završila, zapisano je: „*Drugi* ‘jao’ prođe. I gle, *treći jao*’ dolazi ubrzo! I *sedmi anđeo* *zatrubi*“. Otk 11,15.

Sada je, neraskidivo povezan „Treći Anđeo“ iz Otkrivenja 14 sa ovim anđelom koji objavljuje dolazak Tri Jao, koji su neraskidivo povezani sa zadnje tri od Sedam Truba.

Da bi se i ovo isto moglo smatrati sigurnim bez dovođenja u pitanje, hajde da započnemo sa Porukom Trećeg Anđela iz Otkrivenja 14, te da pratimo unazad njene direktne veze sa njihovim početkom.

Prve riječi u zapisu vezane za „Trećeg Anđela“ su: „I treći anđeo *dode za njima*“. Otk 14,9. Ovo pokazuje da su neki išli prije, a koje je Treći Anđeo „pratio“.

Uzmimo, zatim, prethodni stih: „I *drugi* anđeo *dode za njim*“.

Ovo pokazuje da je također anđeo prethodio ovom, što ovog koji ga prati čini „*drugim*“.

Vratimo se sada na šesti stih: „I vidjeh drugog anđela“. Ovo isto potvrđuje da je anđeo išao prije njega. Što čini da ovaj, dok leti posred neba, bude „*drugi*“.

Prateći dalje unazad u knjizi Otkrivenja, ne nalazimo anđela, osim anđela Sedme Trube, dok ne dođemo do prvog stiha desetog poglavlja; a tamo čitamo: „I vidjeh *drugog*, snažnog anđela“. Ovaj izraz, kao i ranije, potvrđuje da, prije ovog, postoji anđeo, koji, kada *ovaj* istupi, čini da se o ovom govori kao o „*drugom*“.

Prateći još dalje unazad, ne pronalazimo anđele, osim anđele Šeste i Pete Trube, dok ne dođemo do zadnjeg stiha osmog poglavlja; a tu dolazimo do prvog, jer čitamo: „I vidjeh i čuh *anđela*“ – ne „*drugog* anđela“, već, prvenstveno, „anđela“.

Tako, počevši sa Otk 8,13, postoji neisprekidani niz anđela povezan riječju „*drugi*“, ravno do Trećeg Anđela iz Otkrivenja 14, sa svojom porukom. Dakle: –

„I vidjeh i čuh *anđela*.“ Otk 8,13.

„I vidjeh *drugog*, snažnog anđela.“ Otk 10,1.

„I vidjeh *drugog* anđela.“ Otk 14,6.

„I *drugi* anđeo dođe za njim.“ Stih 8.

„I treći anđeo *dode za njima*.“ Stih 9.

Možda će sljedeći jednostavan dijagram pomoći u pojednostavljanju povezanosti između anđela koji objavljuje Tri Jao od zadnjih tri od Sedam Truba, i poruke Trećeg Anđela iz Otkrivenja 14: –

1. Truba Otk 8,7.

2. Truba Otk 8,8.

3. Truba Otk 8,10.

4. Truba Otk 8,12 „Anđeo“ – Jao, jao, jao. Otk 8,13.

5. Truba Otk 9,1-11/Prvi Jao.

6. Truba Otk 9,13 do 11,13 Drugi Jao „*Drugi*, snažni anđeo“. Otk 10,1.

7. Truba Otk 11,13-19 Treći Jao „*Drugi* anđeo“. 14,6.
„*Drugi* anđeo dođe za njim.“ 14,8.
„*Treći* anđeo dođe za njima.“ 14,9.

Odnos svega ovoga se sada može vidjeti potpunije kroz razmatranje što je poruka Trećeg Anđela zapravo sama po sebi: U svojoj površnosti izraz „Treći Anđeo“, se jasno odnosi na trećeg *u nizu* od tri anđela. Kao što je već naznačeno, ovaj niz od tri anđela, gdje svaki nosi poruku, nalazi se u četrnaestom poglavlju Otkrivenja, stihovi 6-12. Poruke ova tri anđela se miješaju i kulminiraju u trećoj, koja ne prestaje da se objavljuje dok žetva na zemlji ne sazri, i ne bude spremna za Gospodnji dolazak da je požanje.

Poruka Trećeg Anđela sama po sebi, kao što je objavljena riječima Trećeg Anđela, je sljedeća: „I treći anđeo dođe za njima govoreći snažnim glasom: ‘Ako se tko klanja Zvijeri i liku njezinu te prima žig na čelo svoje ili na ruku svoju, on će i piti od vina gnjeva Božjega koje se nerazvodnjeno toči u čašu srdžbe njegove. I bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Jaganjcem. I dim muke njihove uzlazi u vijeke vjekova. Ni danju ni noću nemaju počinka oni koji se klanjaju Zvijeri i liku njezinu, i tko god prima žig imena njezina’. Ovdje je postojanost svetih, ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“.

Ovo je Poruka Trećeg Anđela kakva jest, odvojena od druge dvije. Međutim, zapravo, na nju se ne može gledati kao na odvojenju; i ne može se učiniti da stoji zasebno, kao da je usamljena pojedinačna, odvojena poruka svijetu; jer same prve riječi u vezi sa njom su: „*Treći* anđeo *dođe* za NJIMA“. Tako da, samim prvim riječima same poruke, upućeni smo ne samo na *jednu*, već na *dvije*, koje joj prethode. A grčka riječ prevedena „dođe“ ne označava dođe *odvojeno*, niti samo dođe, već „idući *za*“, kao što vojnici prate svog kapetana ili slugu svog gospodara; dakle, „pratiti nekoga *u* nečemu; dopustiti sebi da budeš vođen“. Kada se govori o *stvarima*, to označava pratiti kao ishod; pratiti „kao posljedica nečega što

je prošlo prije“. Dakle, kao *osobe*, Treći Anđeo prati *za* dvojicom koji prethode; a *njegova poruka*, kao *stvar*, prati kao *ishod*, ili *posljedica*, ono što je prošlo prije.

Međutim i o Drugom je isto zapisano: „I drugi anđeo *dode za* njim“. Kao što Treći Anđeo prati Drugoga, tako i *Drugi Anđeo* prati *Prvoga*. A za Prvog je zapisano: „I vidjeh jednoga drugog anđela gdje leti“, itd. To je *prvi* u tom nizu od *tri*. Tu prati *za njim* drugi; a Treći Anđeo prati *za njima*. Postoji uzastopnost u *redosljednu njihovog podizanja*; ali, kada su se trojica uzastopno *podigla*, onda *idu zajedno* kao jedan. Prvi trubljenjem istupa sa svojom porukom; Drugi prati i pridružuje se Prvom; Treći ih slijedi, i pridružuje im se; tako da, kada su trojica ujedinjeni, te nastupaju zajedno u svojoj sjedinjenoj sili, oni oblikuju moćnu, *trostruku*, glasno objavljenu poruku. Potrebni su svi da bi Poruka Trećeg Anđela bila potpuna; a Poruka Trećeg Anđela se zapravo ne može iznijeti bez iznošenja svih.

Što je onda trostruka poruka u svojim pojedinačnim dijelovima? – Ovdje je Prva: „I vidjeh jednoga drugog anđela gdje leti posred neba s evanđeljem vječnim da navijesti evanđelje onima koji žive na zemlji i svakomu narodu i plemenu i jeziku i puku, govoreći snažnim glasom: ‘Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova! I poklonite se Onomu koji stvori nebo i zemlju i more i izvore vodne’!“

Ovdje je Druga: „I drugi anđeo dođe za njim govoreći: ‘Pade, pade Babilon, grad veliki! Jer je vinom gnjeva bludnosti svoje opio sve narode’“.

A ovdje je Treća: „I treći anđeo dođe za njima govoreći snažnim glasom: ‘Ako se tko klanja Zvijeri i liku njezinu te prima žig na čelo svoje ili na ruku svoju, on će i piti od vina gnjeva Božjega koje se nerazvodnjeno toči u čašu srdžbe njegove. I bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Jaganjcem. I dim muke njihove uzlazi u vijeke vjekova. Ni danju ni noću nemaju počinka oni koji se klanjaju Zvijeri i liku njezinu, i tko god prima

žig imena njezina'. Ovdje je postojanost svetih, ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“.

Brz pogled na način izražavanja svake od ovih poruka će otkriti tu misao u Grčkom zapisu „dođe“, što označava, „praćenje kao posljedicu“. *Prvi* nosi vječno evanđelje, da propovijeda svakom stvorenju, pozivajući sve da se boje Boga i da Mu odaju slavu, te da Mu se poklone, jer je došao čas suda Njegova. Odbacivanje ove poruke proizvodi stanje stvari koje je, kao posljedica takvog odbacivanja, opisano u riječima Drugog Anđela, koji slijedi. A zbog odbacivanja Prve Poruke; i zbog posljedica tog odbacivanja, kao što je najavljeno u Drugoj; nastalo je stanje stvari, kao *daljnja posljedica*, što zahtjeva da ih prati Treći Anđeo, objavljujući snažnim glasom svoje zastrašujuće upozorenje protiv užasnih zala koja su nastala kao dvostruka posljedica odbacivanja Prve Poruke.

A da se glas i djelo Trećeg Anđela stapaju sa onima od Prvog, jasno je iz njegovih završnih riječi: „Ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“; jer je ovo uvijek predmet propovijedanja vječnog evanđelja. To je suština bojanja Boga i davanja slave njemu, i klanjanja „Onomu koji stvori nebo i zemlju i more i izvore vodne“! Držanje Božjih zapovijedi i vjere Isusove su jedina stvar koja će omogućiti bilo kojoj duši da stoji u času njegovog suda, koji je Prvi Anđeo objavio da, „dođe“.

Odmah nakon završnih riječi Trećeg Anđela „čuh glas s neba gdje mi govori: ‘Zapiši! Blaženi odsad mrtvi koji umiru u Gospodinu’“! – od tada pa nadalje. Otk 14,13. I odmah nakon toga su riječi, „I pogledah, i gle: bijel oblak, a na oblaku sjedi netko nalik Sinu Čovječjemu; na glavi mu bijaše zlatan vijenac, a u ruci mu srp oštar. I drugi anđeo izađe iz hrama vičući snažnim glasom onomu koji sjedi na oblaku: ‘Pošalji srp svoj i žanji: dođe ti čas da se žanje, jer zrela je žetva zemaljska!’ I onaj koji sjedi na oblaku baci srp svoj na zemlju. I zemlja bi požnjevena“. Otk 14,14-16. A „žetva je svršetak svijeta“. Mt 13,39.

Nadalje: Treći Anđeo posebno upozorava sve ljude protiv klanjanja zvijeri i njenoj ikoni, šta god oni bili; a, iz Otk 19,11-21, otkrivamo da su zvijer i njena ikona „živi“ kada Gospod dođe na nebeskim oblacima, i „oboje“ su uništeni svjetlošću njegovog dolaska.

Ove činjenice pokazuju da je Poruka Trećeg Anđela moćna, trostruka, poruka snažnog glasa, koja odlazi svakom narodu i plemenu i jeziku i ljudima, pred sam *drugi* dolazak Gospoda; i koja zemaljsku žetvu čini zreloom, i čini spremnima ljude pripremljene za Gospoda, isto kao što je poruka Ivana Krstitelja pripremila put za *prvi* dolazak Gospoda. Te je tako to posljednja, završna, poruka od Boga svijetu.

A sada, pošto imamo razumijevanje šta je Poruka Trećeg Anđela sama po sebi, povezanost te poruke sa velikim nacijama današnjice se može bolje prepoznati razmatranjem *Vremena* Treće Anđeoske Poruke.

POGLAVLJE XII.

VRIJEME TREĆE ANĐEOSKE PORUKE

Vidjeli smo da je šesti od sedam anđela sa trubama prestao trubiti 11. kol., 1840.; i da tada, kao što kaže Pismo, „Drugi ‘jao’ prođe. I gle, treći ‘jao’ dolazi ubrzo“! Otk 11,14. Treći jao i sedma truba su vremenski identični.

Kada „sedmi anđeo zatrubi“, reče prorok, „odjeknuše u nebu snažni glasovi govoreći: ‘Kraljevstva ovoga svijeta postadoše kraljevstva Gospodina našega i Pomazanika njegova, i on će kraljevati u vijekove vjekova“.

Prorok je također rekao, „I narodi se razgnjeviše“. Ovo smo vidjeli da se ispunjava u nacijama od 1844., čak do današnjeg trenutka – nacijama koje su sada u Kineskom zapletu: većem Istočnom Pitanju.

Događaji Sedme Trube, Treći Jao, su dalje ovako opisani od proroka: „I dođe gnjev tvoj, i vrijeme da se presudi mrtvima i dade plaća slugama tvojim prorocima i svetima i onima koji se boje imena tvojega, malima i velikima; i da se zatru oni koji zatiru [“kvar“; na margini] zemlju. I otvori se hram Božji na nebu i pokaza se Kovčeg saveza njegova u hramu njegovu; i nastadoše munje i zvukovi i gromovi i potres i tuča golema“. Otk 11,18.19.

Sada želimo da se jasno vidi, a i moguće je, da su događaji ovdje navedeni identični sa onima iz Otk 14,6-20 – trostrukom porukom – te sa 16,1-21 – posljedicama odbacivanja te trostruke poruke. Događaji iz Otk 14,6-20 i 16,1-21 su samo potpuno objašnjenje onih spomenutih iz Otk 11,18.19, od događaja oglašavanja Sedme Trube do njenog kraja. Da učinimo ovo jasnim, postaviti ćemo ovdje zajedno izjave iz Otk 11,18.19, – daljnjih događaja Sedme Trube – i odgovarajućih izjava iz poglavlja 14 i 16.

1. „I *dođe gnjev tvoj.*“ Otk 11,18. Treći anđeo kaže, „Ako se tko klanja Zvijeri i liku njezinu, ... on će i piti od vina *gnjeva Božjega*“. 14,9.10. Sa posljednjih sedam zala se *napunio Božji gnjev*; sa posljednjim od njih dolaze munje, i zvukovi, i gromovi, potres, i veliki grad, što dolazi pod zvukom Sedme Trube. 15,1.6-8; 16,17-21.

2. „Vrijeme da se presudi mrtvima.“ Otk 11,18. Ovo vrijeme, da se presudi mrtvima, je isto vrijeme spomenuto u Otk 14,6.7, u kojem trostruka poruka i dalje nosi vječno evanđelje onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i koljenu, i jeziku, i narodu, još uvijek govoreći snažnim glasom svima, „Bojte se Boga i dajte mu slavu, *jer dođe čas suda njegov*“!

Pavao je propovijedao isto evanđelje, ali ne da je došao čas suda Njegovog, već samo da će sud *da* dođe. Dj 24,25; 17,31. Međutim kada vrijeme dođe kada Sedmi Anđeo počne trubiti, onda je objavljen, u skladu sa istim evanđeljem, *dođe* čas suda Njegovog.

Da ovaj „čas“ suda nije veliki dan Suda, koji dolazi na kraju svijeta, već je to vrijeme koje prethodi kraju svijeta, vidi se iz činjenice da druge dvije poruke prate ovu *prije* dolaska Gospoda na kraju svijeta. Međutim ove dvije zaista prate tu jednu, a treća od njih je Poruka Trećeg Anđela, koja upozorava sve ljude protiv klanjanja Zvijeri i njenom Liku, te protiv primanja njenog žiga, pod prijetnjom strašne kazne ispijanja vina Božjeg gnjeva; a koja u isto vrijeme poziva sve da drže Božje zapovijedi i vjeru Isusovu. „I vidjeh jednoga drugog anđela gdje leti posred neba, ... Bojte se Boga i dajte mu slavu, *jer DOĐE čas suda njegov*“ Otk 14,6.7.

3. „Da se *Dadne plaća* slugama tvojim prorocima i svetima i onima koji se boje imena tvojega, malima i velikima.“ Otk 11,18. Ovog puta plaća je na Kristovom dolasku; jer On kaže: „I evo, *dolažim* ubrzo, i *plaća moja sa mnom*, da svakomu platim kakvo mu je djelo“. 22,12. Ponovo On kaže: „Uzvratit će ti se naime o uskrsnuću pravednih“. Luka 14,14. Međutim Njegov dolazak odmah prati Poruku Trećeg Anđela, jer, prorok kaže, „I pogledah, i gle: bijel oblak, a

na oblaku sjedi netko nalik Sinu Čovječjemu; na glavi mu bijaše zlatan vijenac, a u ruci mu srp oštar“. „I onaj koji sjedi na oblaku baci srp svoj na zemlju. I zemlja bi požnjevena.“ Otk 14,14.16. Ta „žetva je *svršetak svijeta*“. Mt 13,39.

4. „I da se zatru oni koji zatiru zemlju.“ Otk 11,18. „I drugi anđeo izađe iz hrama što je na nebu. I on imаше srp oštar. I od žrtvenika izađe opet drugi anđeo, koji imаше vlast nad ognjem, pa povika snažnim klikom onomu sa srpom ostrim govoreći: ‘Pošalji srp svoj oštri i poberi grozdove trsa zemaljskoga, jer sazri grožđe njegovo!’ I baci anđeo srp svoj na zemlju, i obra trs zemaljski, i baci u veliko gnječilo gnjeva Božjega.“ Otk 14,17-19.

Tu su prikazane dvije žetve. Jedna je od Božjeg Sina, koji žanje zemaljsku žetvu, skupljajući pšenicu u Božju *žitnicu*. Druga je da se sakupe svi oni koji će se spakovati u *vinsku presu* Božjeg *gnjeva*. Prvi su rodovi prave loze, Isusa Krista. Jer On kaže: „Ja sam istinski trs“. „Ja sam trs, vi mladice.“ To je *nebesko Vino*; jer je Krist, pravi Trs, došao sa neba da vrši volju Svog Oca; i od tog Trsa „Otac moj je vinogradar“. Svi koji prebivaju u Kristu, pravom Trsu, bit će skupljeni od anđela u Božje kraljevstvo, kada On dođe na bijelom oblaku da požnje zemaljsku žetvu. Drugi su nazvani „grozdovi trsa *zemaljskoga*“. Oni nemaju vezu sa nebeskim Trsom, već su od zemlje, zemaljski. I kada se grozdovi ovog trsa skupe, samo će oni biti bačeni u vinsku presu gnjeva Božjeg.

Ovaj isti ishod pokazuje slikovito Ivan Krstitelj: „Ja vas, istina, krstim u vodi na pokajanje, ali onaj koji za mnom dolazi jači je od mene. Nisam dostojan obući mu nositi. On će vas krstiti u Duhu Svetome i ognju. Njemu je vijača u ruci njegovoj; i pročistit će gumno svoje i skupiti *žito Svoje* u žitnicu, a *pljevu spaliti* ognjem neugasivim“. Mt 3,11.12.

5. „I otvori se hram Božji na nebu.“

Svetinja, hram, Levitskog zakona je bila slika svetinje, hrama, evanđelja. Heb 9,9.11.23. To je bilo na zemlji, ovo je na nebu. To

je bilo napravljeno rukama i podignuto od čovjeka; ovo je bilo napravljeno bez ruku, i podignuto od Gospoda. Heb 9,9.23.24; 8,2; 9,11. To na zemlji je imalo dvije prostorije, ili sveta mjesta – svetinju, i svetinju nad svetinjama – ono na nebu isto tako ima dvije prostorije ili sveta mjesta. Heb 9,2-7, 24. A kovčeg Zavjeta je bio u svetinji nad svetinjama. Služba te svetinje je bila od ljudi iz Levitskog svećenstva, i sa krvlju životinja; služba u ovoj svetinji je od Krista Gospoda, od Mekisedekovog svećenstva, i sa krvlju samog Krista. Heb 7,6-9.12-14.22-26; 8,1. Služba te svetinje se završavala jednom godišnje, službom prvosvećenika u svetinji nad svetinjama; služba ove, kada se završi, je jednom za sve. Heb 9,7.25.26; 10,3.10.

Posljednje djelo godišnje službe u toj svetinji je bilo prilikom onog što se zvalo dan očišćenja; a služba, koja se načelno obavljala u svetinji nad svetinjama, se zvala čišćenje svetinje – uklanjanje svih grijeha koji su bili prenijeti u svetinju službom svećenika kod ispovijedanja i žrtvi naroda tokom godine koja se tada završavala. Lev 23,27-32; 16,2-34. Posljednje djelo službe nebeske svetinje koja se završava jednom za sve bit će veliki dan vječnog očišćenja; a služba će biti da se uklone zauvijek svi grijesi koji su unijeti od strane našeg Prvosvećenika, kod ispovijedanja vjernika, te prinošenja Njega vjerom kao naše žrtve: pošto je On zapravo prinjeo Sebe u naše ime.

To se također naziva čišćenje, *ne zemaljske, već nebeske*, svetinje. Kao što je čišćenje zemaljske svetinje bilo posljednje djelo za tu godinu u ime tog naroda, tako će i čišćenje nebeske svetinje biti posljednje djelo zauvijek u ime svakog naroda. Kao što je čišćenje zemaljske svetinje bio posljednji dan te godišnje ture službe, na taj način, kada svijet bude stigao do vremena čišćenja nebeske svetinje, svijet će onda ući u same posljednje dane evanđeoskog djela. A kada svetinja bude očišćena, evanđelje – Božja tajna – će se „dovršiti, kao što evanđeljem navijesti slugama svojim, prorocima“.

Dakle, kada prema Pismima, čišćenje nebeske svetinje počinje?

U Dn 8,14, od određenog vremena, je rečeno, „Do dvije tisuće i tri stotine večeri i jutara; *tada će svetište biti očišćeno*“. S obzirom da je ovo također proročko vrijeme, svaki dan je za godinu, i, zato je, dvije tisuće tri stotine godina.

Od kog vremena? – „Od časa kad je izašla riječ da obnove i sagrađe Jeruzalem.“ Dn 9,25. Sedamdeset sedmica – četiri stotine i devedeset godina – su odsječeni od dvije tisuće tri stotine, i dodijeljeni Danielovom narodu, Hebrejima; a početak četiri stotine i devedeset godina je početak dvije tisuće tri stotine. Taj početak, kao što je citiran iznad, je od časa kada je izašla riječ da se obnovi i sagradi Jeruzalem, što je bilo 457. godine stare ere. Ezra 7.

Iako je Ezra, sa dekretom, krenuo iz Babilona u prvom mjesecu, do petog mjeseca nije stigao u Jeruzalem. A pošto se dekret odnosio na blaga „s onu stranu Rijeke“ Eufrata i u Palestini, nije stupio na snagu dok nije došao u tu zemlju; tako da je oko pola godine prošlo prije nego što bi se moglo reći da je dekretom došlo vrijeme da se obnovi i izgradi grad, što ga smješta negdje oko sredine 457. godine, ili četiri stotine i pedeset šest i jednu polovinu godina pre Krista.

Dvije tisuće tri stotine godina od 456 $\frac{1}{2}$ stare ere donosi nam 2300-456 $\frac{1}{2}$ = 1844 $\frac{1}{2}$ poslije Krista. Osamnaest stotina četrdeset tri i jednu polovinu godina nakon Krista dovodi nas do 1844. nove ere. Tada je anđeo rekao Danielu, da treba biti vrijeme čišćenja svetinje: „Do dvije tisuće i tri stotine večeri i jutara; *tada će svetište biti očišćeno*“.

Da se to ne može primijeniti na zemaljsku svetinju učinjeno je jasnim izjavom, u Dn 9,26, da će nakon pogubljenja Mesije, narod kneza koji će doći (Rimljani) „razoriti *grad i svetište*“, a Krist je rekao da će kada to bude uništeno, Jeruzalem gaziti neznabošci, dok se ne ispune vremena neznabožaca. Luka 21,24. Pošto taj grad i ta svetinja trebaju biti uništeni, i jesu uništeni samo par godina nakon isteka četiri stotine i devedeset godina, nemoguće je da to treba

da bude svetinja koja će se očistiti na isteku dvije tisuće tri stotine godina. Prema tome, svetinja koja treba da se očisti na kraju dvije tisuće tri stotine godina je nebeska svetinja; jer je ona jedina koja je tada postojala. Zato je sigurno, da je čišćenje nebeske svetinje počelo 1844. nove ere.¹⁵

Čišćenje svetinje, djelo očišćenja pod Levitskim zakonom, bilo je djelo suda. Jer, kaže Pismo, „Jer tko god ne bi morio dušu upravo toga dana bio bi istrijebljen iz puka svojega“. Lev 23,29. Tko god nije priznao grijeh tog dana, nije mogao imati udjela u očišćenju koje je učinjeno tog dana; a kad je svetinja očišćena i očišćenje završeno, bio bi istrijebljen bez milosti – nije imao drugu šansu, njegovo vrijeme milosti je isteklo. Kad se oglasi Sedma Truba zapisano je da će doći „vrijeme da se presudi mrtvima“; a Prvi Anđeo trostruke poruke kaže, „jer dođe čas suda njegov“!

Dakle, u vrijeme čišćenja nebeske svetinje, što je *sada*, u očišćenju učinjenom jednom za sve, tko god ne prizna svoje grijeha, te ne bude učesnik u Kristovom posredovanju, ne može imati udjela u Kristovom očišćenju; a kada ta svetinja bude očišćena, i to očišćenje učinjeno, on će morati biti istrijebljen bez milosti – ne može imati nijednu drugu priliku, njegovo vrijeme milosti će biti završeno. Za takve će se reći, „Tko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu; i tko je okaljani, neka se i dalje kalja“. Neće se više, dragocjena, pročišćujuća krv primjenjivati. To su oni koji će iskapiti i ispiti talog iz pehara koji je u Gospodnjoj ruci (Ps 75,8); to su oni koji će „piti od vina gnjeva Božjega koje se nerazvodnjeno toči u čašu srdžbe njegove“. Otk 14,10.

Nebeski hram, svetinja nad svetinjama, je otvorena 1844. nove ere. U to vrijeme počelo je čišćenje nebeske svetinje; a po samoj prirodi slučaja, mora se uskoro završiti. Mi sada živimo u velikom

15 Za proširenu i temeljnu obradu teme svetinje i povezanih datuma, vidi „Gledanje Na Isusa“, na prodaju od Review and Herald, izdavači, Battle Creek, Mich.

danu očišćenja. Sada je vrijeme kada je nužno za svakoga da prizna svoje grijehе, da odloži sve svoje prijestupe, da bude učesnik u Kristovom posredništvu, da opere svoje haljine, te da ih ubijeli u krvi Janjeta. Jer od 1844. *Sedmi Anđeo trubi*; uskoro će se Božja tajna završiti, djelo evanđelja će biti završeno, i nepomiješani gnjev Boga i Janjeta će se izliti na sve zlobnike zemlje.

6. „I pokaza se Kovčег saveza njegova u hramu njegovu.“ Otk 11,19. Zašto se to zove kovčег Njegovog saveza? – Zato što je u njemu Njegovo svjedočanstvo, kao što je bilo u zemaljskom hramu, koji je bio slika nebeskog. „U Kovčег stavi Svjedočanstvo što ću ti ga dati.“ Izl 25,21.

Međutim šta je bilo svjedočanstvo, ili zavjet, koji je stavljen u kovčег? „I kad završi razgovor s njim na gori Sinaju, dade Bog Mojsiju dvije ploče Svjedočanstva, ploče kamene, ispisane prstom Božjim.“ Izl 31,18. „A ploče bijahu djelo Božje i pismo bijaše pismo Božje urezano u pločama.“ Pogl. 32,16.

Te ploče je Mojsije razbio kada se spustio sa gore i otkrio da su se ljudi odali idolopoklonstvu. Tada je Gospod rekao Mojsiju: „Iskleši sebi dvije kamene ploče, kao i prijašnje, pa uzađi k meni na goru; napravi sebi i drveni kovčег. A ja ću na ploče ispisati riječi koje su bile na prvim pločama što si ih razbio; ti ih onda položi u kovčег“. Zatim je Mojsije rekao: „I načinih kovčег od akacijina drveta te isklesah dvije kamene ploče kao što bijahu prve, pa s dvjema kamenim pločama u ruci svojoj uzađoh na goru. I napisana te ploče, *kao što bijaše isprva napisano, Deset zapovijedi*, koje vam je Gospod govorio na gori, usred ognja, na dan zбора; i Gospod ih dade meni. A ja se okrenuh pa siđoh s gore. I položih ploče u kovčег što ga bijah načinio da budu ondje, kako mi je zapovjedio Gospod“. Pnz 10,1-5.

Ovaj kovčег je nazvan kovčег svjedočanstva, ili zavjeta, jer su u njemu bile ploče svjedočanstva koje je Bog dao Mojsiju, a to svjedočanstvo su bile deset zapovijedi. To samo je ono što je dalo

naziv kovčegu svjedočanstva.

Vidjeli smo da je ta svetinja, ili hram, na *zemlji* bila samo model, ili slika, svetinje, ili hrama, *na nebu*. Zato to svjedočanstvo, koje je dalo kovčegu zemaljske svetinje naziv kovčeg zavjeta, mora biti identično sa svjedočanstvom koje daje kovčegu na nebu naziv kovčeg Njegovog zavjeta, to jest, deset zapovijedi. Sada je taj Božji hram na nebu otvoren zvukom Sedme Trube, zatim je pokazan nebeski kovčeg Njegovog zavjeta, u kojem su deset zapovijedi – ploče Njegovog svetog zakona; a direktno povezano sa tim stoji Otk 14,12, – Poruka trećeg Anđela, – govoreći, „Ovdje su oni koji *drže zapovijedi Božje*“.

7. „I nastadoše munje i zvukovi i gromovi i potres i tuča golema.“ Otk 11,19. Ovo je identično sa zapisom događaja Sedmog Zla. Jer, Pismo kaže, „I sedmi anđeo izli čašu svoju u zrak. I od hrama nebeskoga, s prijestolja, izađe snažan glas govoreći: ‘Dovršeno je!’ I nastadoše *zvukovi i gromovi i munje*, i nastala *velik potres* kakva ne bijaše otkako je ljudi na zemlji – toliki potres, tako silan... I svaki otok pobježe, i gore se ne nađoše. I *tuča golema*, teška poput talenta, spusti se s neba na ljude. I ljudi su pohulili na Boga zbog pošasti tuče, jer pošast njezina bijaše veoma velika“. Otk 16,17-21.

Međutim *sedam posljednjih zala* obuhvaćaju *Božji gnjev*. Taj gnjev se izljeva na one koji se klanjaju *Zvijeri i njenom Liku*; na one koji *odbiju* da drže Božje zapovijedi, i vjeru Isusovu. A Poruka Trećeg Anđela služi da upozori ljude protiv tog *klanjanja*, da mogu izbjeći taj *gnjev*; a posebno ih poziva da „drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“.

Ove stvari pokazuju da te tri poruke iz Otkrivenja 14, i gnjev koji je pretkazan Trećom od njih, te dolazak Gospodnji koji je poslije Treće, predstavljaju događaje navedene da se događaju kada *Sedmi Anđeo zatrubi*. Zato je sigurno da će u dane oglašavanja Sedmog Anđela, kada će početi trubiti, Poruka Trećeg Anđela iz Otkrivenja 14 biti isporučena svetu.

Ovdje se moramo opet pozvati na Otk 10,7, gdje anđeo sa

zakletvom objavljuje da „u dane glasa sedmoga anđela, čim zatrubi, dovršit će se tajna Božja“. Pošto su to proročki dani, – po jedan dan za godinu, – izraz kaže: U *godinama* glasa Sedmog Anđela, čim zatrubi. Sedma Truba, Treće Jao, pokriva sva jao koja će ikada biti na ovoj zemlji od vremena kada ta Truba počinje trubiti. Međutim Božja tajna se treba završiti u godinama *kada počne* – ne u kasnijem djelu, ne na kraju, već na *početku*. Zato, kad god, Sedmi Anđeo krene da trubi, završetak Božje tajne je blizu.

Ali što je Božja tajna? – Božja tajna je evanđelje. Dokaz: U Efežanima 3,3 Pavao kaže, „Da mi po objavi obznani *tajnu* Kristovu, koja se u drugim naraštajima nije obznanila sinovima ljudskim, kao što se sada u Duhu objavi njegovim svetim apostolima i prorocima, *da su pogani subaštinici* i sutijelo i sudionici obećanja njegova u Kristu — *po evanđelju*... Meni, najmanjemu od svih svetih, dana je ova milost: među poganima evanđeljem navijestiti neistraživo bogatstvo Kristovo i rasvijetliti svima što je zajedništvo tajne od vjekova skrivene u Bogu, Onomu koji sve stvori po Isusu Kristu, da se sada — kroz crkvu obznani mnogolika mudrost Božja prema vječnom naumu koji ostvari u Kristu Isusu Gospodinu našem... da po vjeri Krist prebiva u srcima vašim; u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni, da možete shvatiti sa svima svetima što je širina i duljina i dubina i visina te upoznati ljubav Kristovu koja nadilazi spoznaju, kako biste se ispunili do sve punine Božje“. „Jer u njemu tjelesno prebiva sva punina božanstva.“ Ef 3,3-11.17-19; Kol 2,9.

Iz ovih tekstova je očigledno da vječna Božja namjera, koju je On namijenio u Kristu za nas; da neistraživa Kristova bogatstva, koja su donijeta čovječjim sinovima; da nemjerljiva Kristova i Božja ljubav, za čovjeka; da Kristova i Božja ljubav, koja prenosi znanje; *jest Božja tajna*. Međutim to nije ništa drugo nego evanđelje. Propovijedanje evanđelja je samo Božji trud da otkrije tu tajnu, te da dovede njene dubine do razumijevanja ljudi.

Opet: u Ef 6,19 Pavao naziva svoje propovijedanje, obznanjivanje

tajne evanđelja, govoreći: „Molitvom... za me, da mi se dade riječ, kad otvorim usta svoja, da smjelo obznanim tajnu evanđelja za koje sam poslanik u okovima“. Isto tako Kološanima kaže: „Molite ujedno i za nas da nam Bog otvori vrata za riječ, da govorimo *tajnu Kristovu*, zbog koje sam i okovan“. Kol 4,3. A Rimljanima: „A Onomu koji vas može učvrstiti — *po mojem evanđelju* i propovijedanju Isusa Krista, *po otkrivenju tajne* o kojoj se šutjelo od vječnih vremena a sada očitovane i po proročkim pismima po nalogu vječnoga Boga obznanjene svim narodima za poslušnost vjere“. Rim 16,25.26.

Nema sumnje da je Božja tajna Božje evanđelje, da je Kristova tajna Kristovo evanđelje; jer se naziva „evanđelje Božje“ kao i „evanđelje Kristovo“ (1Petrova 4,17; 1Sol. 2,29; 1Tim. 1,11); i sa pravom, jer Krist je „Bog s nama“ (Mt 1,23), a „Bog je u Kristu svijet pomirio sa sobom“. 2Kor 5,19.

Budući da je Božja tajna evanđelje, kada je anđeo rekao da će se Božja tajna završiti, on je samo govorio, prema tim pismima, da će se *evanđelje* završiti. Evanđelje „je sila Božja na spasenje“. Zato reći da će se Božja tajna – evanđelje – završiti, je samo reći da će Božja sila za spasenje ljudi prestati da se primjenjuje.

Opet, Božja tajna je da se Bog pokazao u tijelu, „Krist u vama, nada slave“. Kraj te tajne će biti samo pokazivanje Boga: Krist otkriven u Svojoj potpunosti: u tijelu u onima koji vjeruju u Njega. U skladu sa tim, Kristova milost i darovi Njegovog Duha su dati „da usavrše svete za djelo službe, za izgradnju tijela Kristova, *dok svi ne dospijemo* do jedinstva vjere i spoznaje Sina Božjega, *do* čovjeka *savršena*, do mjere uzrasta punine Kristove“. Ef 4,7-13.

Dakle, prema objašnjenju datom u ovim pismima, anđeo iz Otk 10,7 kaže, U dane – godine – glasa Sedmoga Anđela, kada on *počne* trubiti, evanđelje će se završiti, Božja sila za spasenje ljudi će prestati da se primjenjuje; a Božje djelo u Kristu u onima koji zaista vjeruju u Njega, će se ispuniti do mjere uzrasta punine Kristove, „kao što navijesti slugama svojim, prorocima“.

Na osnovu svega navedenog sigurno je da je 1844. nove ere, započelo čišćenje nebeske svetinje; sigurno je da se 1844. Božji Hram na nebu otvorio; sigurno je da je 1844. tamo počelo vrijeme da se sudi mrtvima, a to je kada se stvarno može reći, Da je čas Njegovog suda *došao*; te prema svim tim sigurnim činjenicama sve je više sigurno da je 1844. nove ere anđeo Sedme Trube *počeo trubiti*.

Sve ove stvari su samo događaji koji se događaju u dane glasa Sedmog Anđela kada on počne trubiti. A pošto smo pronašli da je taj Sedmi Anđeo počeo trubiti 1844., onda se tada, te nadalje, Poruka Trećeg Anđela isporučuje svijetu. Kada se ta poruka završi, Božja tajna će biti završena. Kada se ta poruka zatvori, zatvorit će se i djelo evanđelja. A kada se sedam posljednjih zala, koja su objavljena ovom porukom protiv onih koji se klanjaju Zvijeri i njenom Liku, izliju na one koji imaju Žig Zvijeri, i na one koji se klanjaju njenom Liku, – sa izlivanjem posljednjeg od njih dolazi *svršetak svijeta*.

Zato, *sada je vrijeme* kada postoji opasnost uvlačenja u klanjanje Zvijeri i njenom Liku. Ljudi koji sada žive u velikim nacijama današnjice su ti koji su uključeni u ovo. Ljudi koji sada žive su oni koji će biti pozvani da naprave Lik Zvijeri. Velike nacije današnjice su one koje će biti pozvane, i pozivat će, ka klanjanju Zvijeri i njenom Liku. A ljudi iz velikih nacija današnjice su ljudi koji će biti upozoreni Božjom porukom protiv svih tih stvari, i bit će pozvani da drže Božje zapovijedi i vjeru Isusovu, jer „dođe čas suda njegova“!

Kada tamo na vrhuncu gnjeva velikih nacija današnjice, dođe to „vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda“, samo se oni mogu izbaviti koji „se nađu zapisani u knjizi“. Dn 12,1. Što se tiče Boga, Poruka Trećeg Anđela je vrhunac događaja Sedme Trube. Zato je potpuno jasno da je Poruka Trećeg Anđela milostivi Božji poziv svim ljudima, i opskrba sredstvima svima, da unesu svoja imena u Knjigu Života, kako bi mogli biti izbavljeni u tom vremenu

nevolje, kakve nikad nije bilo. A ovo je dvostruko naglašeno činjenicom da Poruka Trećeg Anđela upozorava sve ljude protiv klanjanja Zvijeri i njenom Liku; i „poklonit će joj se svi koji žive na zemlji, kojih imena nisu zapisana u Knjizi života Jaganjca zaklana od postanka svijeta“. Otk 13,8.

Da li je tvoje ime u Knjizi Života? Da li vjeruješ u Isusa?

Nakon što je pokazano da je sada vrijeme – od 1844. nove ere, te nadalje – kada se Poruka Trećeg Anđela, velika trostruka poruka, isporučuje svijetu, ostaje da se prouči značaj te poruke.

To je poruka za cijeli svijet; jer –

1. Prvi od tri anđela iz velike Trostruke Poruke (Otk 14,6.7) je progovorio snažnim glasom „svakomu narodu i plemenu i jeziku i narodu“; Drugi Anđeo je *pratio tog*, a Treći Anđeo je *pratio njih*. Zato kao što je Prvi Anđeo bio za svako pleme i jezik i koljeno i narod; te kao što ga Treći slijedi, baš tako i Treći mora ići svakom plemenu i jeziku i koljenu i narodu.

2. Treći Anđeo ih je pratio, govoreći snažnim glasom, „*tko se god* pokloni zvijeri i ikoni njezinoj“, itd. Ovaj izraz, „tko se god“, pokazuje da je ova riječ izgovorena svim ljudima; da je to univerzalna poruka.

3. Za Zvijer je rečeno: „I pokloniše joj se *svi koji žive na zemlji* kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi janjeta, koje je zaklano od postanka svijeta“. Otk 13,8. A posao Lika Zvijeri je da prouzrokuje klanjanje Zvijeri. Istina, on primorava ljude da se klanjaju njemu – Liku Zvijeri; ali pošto on dobiva svoj autoritet, i uzima svoje nadahnuće, od *Zvijeri*, klanjanje Liku je samo indirektno klanjanje Zvijeri. Zatim, pošto klanjanje Zvijeri treba biti od „svih koji žive na zemlji“; pošto je Poruka Trećeg Anđela upozorenje protiv klanjanja Zvijeri i njenom Liku; i pošto je poslušnost ovom upozorenju jedino sredstvo izbjegavanja tog klanjanja i od Božjeg gnjeva, – zato Poruka Trećeg Anđela mora ići „svima koji žive na zemlji“: upozorenje mora biti rasprostranjeno koliko i klanjanje.

Zato je očigledno da se ova stvar neće raditi u prikraju.

Ova razmatranja čine najizvjesnijim da Poruka Trećeg Anđela – trostruka poruka – iz Otkrivenja 14, kakva god ta poruka može biti u svojoj punini, ne samo da apsolutno suštinski ima veze sa velikim nacijama današnjice, već se i direktno obraća svim ljudima – „svakoj naciji i plemenu i jeziku i narodu“ – velikih nacija današnjice. To je Božja poruka velikim nacijama današnjice.

A sada, *upravo sada*, zbog vremena i navika, i zbog navika vremena, nameću nam se pitanja za razmatranje, Što je Babilon? Što je Zvijer? Što je Lik Zvijeri?

POGLAVLJE XIII.

TROSTRUKA PORUKA: ŠTO JE ONA U ODNOSU NA BABILON?

„I drugi anđeo dođe za njim govoreći: ‘Pade, pade Babilon, grad veliki! Jer je vinom gnjeva bludnosti svoje opio sve narode.’“
Otk 14,8.

Kao što smo ranije napomenuli, ta riječ „dođe“ označava ne da prati samog onoga koji je išao ranije, već da se podigne i pridruži onome koji je već na svom putu, te tako zapravo znači, „pratiti sa“, ili „ići sa“. Dobar primjer te misli pronalazimo u 1. Korinćanima 10, gdje se, vezano za Izrael u pustinji, kaže: „Pili su naime iz duhovne stijene koja ih je pratila [„išla sa njima“, na margini]: — a ta Stijena bijaše Krist“.

Dakle, u pogledu životno važne činjenice da u ovim danima Anđela Sedme Trube, kada je on počeo trubiti, djelo evanđelja treba da se završi, anđeo vječnog evanđelja ide naprijed objavljujući to evanđelje svakoj naciji, i jeziku, i koljenu, i narodu. Nakon toga se anđeo sa objavom u vezi Babilona pridružuje Prvom Anđelu, te ide sa njim.

Riječ „Babilon“, sa zamišlju koju on prenosi, je od „Babel“. A riječ „Babel“ nam dolazi od kule opisane u Knjzi Postanka 11. A od zbrke jezika nastalih tamo, na račun kule, riječ sada označava „zbrku“.

Međutim „zbrka“ nije izvorno značenje riječi „Babel“. To je bilo ime grada i kule kada su je ljudi počeli graditi, prije nego što je njihov jezik pobrkan, i zato prije nego što je riječ označavala „zbrku“.

Zapisano je da su ljudi rekli jedni drugima:

„Hajdemo sebi sagraditi grad i toranj“! A ime koje su onda oni dali gradu je „Babel“. U to vrijeme značenje riječi „Babel“ – njeno izvorno značenje – je bilo „Božja Vrata“. U skladu sa tim, oni su rekli: „Hajdemo sebi sagraditi grad i toranj kojemu je vrh *do neba*“!

Međutim, zbog njihovog ponosa i samouzdizanja, njihov cijeli poduhvat se tako potpuno pretvorio u zbrku da je riječ „Babel“ izgubila svoje izvorno značenje „Božja Vrata“, i nosila je samo značenje „zbrka“.

A to izvorno značenje „Babel“ – „Božja Vrata“ – sa svojim novim značenjem „zbrka“, nosi pouku cijelim putem kroz cijelu temu Babilona. Ima svoje pouke *sada*, u fazi trostruke poruke koja govori o Babilonu i njegovom padu.

Kristova Crkva je „tijelo Kristovo“ u svijetu; a On kaže: „Ja sam put“. „Ja sam vrata.“ Kristova Crkva je Gospodnje sredstvo određeno za pozivanje ljudi ka Njemu, da oni mogu pronaći u Njemu izbavljenje iz ovog sadašnjeg zlog svijeta. Kristova Crkva je zato zaista i istinski „Božja Vrata“ čovječanstvu; a vjera Isusova je ono što daje pristup kroz ta vrata, ka svojoj Božjoj punini.

Ako bi onda, Crkva ili bilo koji njen dio, postali ponosni i samouzvišeni, i tako tu da dođe zbrka načela i odnosa, uslijedilo bi to da bi ono što je u početku bilo „Božja Vrata“ postalo zbrka. Što onda, kaže Pismo? – Kaže da bi tu došao „otpad“ od istine evanđelja; da bi tu došlo do samouzdizanja u Crkvi, preko ljudi koji su proizašli iz same sredine njenih ljudi od povjerenja – biskupa – koji bi govorili „iskrivljeni nauk da bi odvukli učenike za sobom“. 2Sol 2,3.4; Dj 20,28-30.

Trenutna Crkva u Rimu je bila, u početku, prvenstveno Kristova crkva. To je bilo toliko potpuno da je ona bila primjer cijelom svijetu; jer je Nadahnuće izjavilo, sa zahvalnošću, za njenu vjeru, da se o njoj „navješćuje po svem svijetu“. Rim 1,8.

Ovom velikom i primjernom vjerom ta Crkva je bila obučena u prelijepu odjeću spasenja i u haljinu Gospodnje pravednosti;

bila je obdarena Božjom silom i pobožnošću, pred očima svih naroda. Ljepota Gospoda Boga je bila na njoj, a ona je napredovala, i njen ugled je išao ka cijelom svijetu zbog njene ljepote, jer je bila savršena, kroz Njegovu ljupkost, koju je On stavio na nju. Međutim nezadovoljna sa uzvišenošću koju joj je Gospod dao, koja je mogla ostati samo kroz njenu vlastitu poniznosti i čistoću vjere, ta Crkva je postala ohola, i uzvisila *sebe*. Nezadovoljna sa ljepotom Gospoda koju je On stavio na nju, ona se ponosila svojom vlastitom ljepotom. Umjesto da vjeruje u Njega zbog svoje ljepote, ona je vjerovala u *sebe*. Nezadovoljna što se samo Bog treba proslaviti u njoj, ona je „samu *sebe* proslavila i raskošno proživjela“.

Vjerujući u sebe, ponoseći se svojom vlastitom ljepotom, veličajući svoje vlastite vrline, i zadovoljavajući se svojom vlastitom dostatnošću – to je samo po sebi bilo dovoljno da samu sebe stavi na mjesto Boga. Zatim je postalo dovoljno prirodno da treba gledati da privuče učenike ka sebi, radije nego ka Gospodu. A pošto je tako sebe uzdigla i veličala sebe, te vjerujući u sebe, bilo je nemoguće za nju da privuče učenike ka bilo kome osim sebi. Tako je došao otpad. Te tako, umjesto da ostane Kristova Crkva u istini, pokazujući svijetu tajnu Boga i pobožnosti, ona je postala, iako još uvijek po izjašnjavanju Kristova Crkva, samo pokazatelj svijetu tajne *same sebe* i sebičnosti, što je sama tajna bezakonja.

Rimska Crkva je bila istaknuta u obje faze ove službe. Bila je istaknuta u vjeri toliko da se o njenoj vjeri „navješćuje po svem svijetu“. Ona je također bila istaknuta u otpadu, toliko da se o tome isto tako pričalo po cijelom svijetu, i to skoro tisuću osamsto godina.

Postoji još jedna misao u Pismima koja prikazuje taj otpad: U petom poglavlju Efežanima, apostol govori „da se odnosi na Krista i na crkvu“, u slici bračnog odnosa, sa *Kristom* na mjestu muža, a *Crkvom* na mjestu žene. A Riječ kaže, „*Muž je glava ženi*, kao što je

i *Krist glava crkvi* — on je i spasitelj tijela. Pa kao što je crkva pokorna Kristu, tako i žene svojim muževima — u svemu... Velika je to tajna, a ja kažem da se odnosi na Krista i na crkvu“. Stihovi 23-32. Odnos Crkve prema Kristu je tako jasno pokazan, da je isti kao odnos žene prema njenom vlastitom mužu. Kao što je muž osobno, a *ne drugi čovjek*, „glava ženi“: tako je i Krist osobno, a *ne drugi*, „glava crkvi“.

Sada pretpostavite da drugi čovjek predloži da sebe postavi između muža i njegove žene, da joj govori o osjećanjima njenog muža u vjeri i moralu, šta bi odana žena uradila? – Svi znaju da bi se ona bunila protiv takvog nametanja, i da bi smjesta odbacila sve takve prijedloge. Međutim pretpostavite da drugi čovjek ne samo da predloži da sebe postavi umjesto muža ženi, već da i žena treba pristati na prijedlog, te da zapravo treba prihvatiti tog drugog čovjeka umjesto svog muža, da joj govori o osjećanjima njenog muža u vjeri i moralu: što bi to onda bilo nego izdaja njenog vlastitog muža, otpad od njenih bračnih zavjeta, te preljuba sa tim drugim čovjekom? A kakvu onda vrstu vjere i morala imate u tom slučaju? – Svi znaju da to ne bi bilo ništa drugo nego nevjerstvo i nemoral.

Sada Rimski biskup tvrdi, i Rimaska Crkva tvrdi da je on, glava te Crkve. Sljedeći navod Kardinala Gibbonsa je dovoljan dokaz toga: –

„Kaže Firentinski Koncil (1439.), na kojem su isto bili prisutni biskupi Grčke i Latinske Crkve. ‘Mi određujemo da je Rimski papa nasljednik blaženog Petra, kneza apostola, i pravi Kristov vikar, *glava cijele Crkve*, otac i doktor svih Kršćana; te izjavljujemo da je njemu, u liku blaženog Petra, data od Isusa Krista našeg Spasitelja, potpuna moć da hrani, vlada i upravlja univerzalnom Crkvom’.

„Papa je ovdje nazvan *pravi vikar*, ili predstavnik, Kristov u ovom nižem kraljevstvu militantne Crkve; to jest, papa je oruđe našeg Spasitelja, te govori Njegova osjećanja u vjeri i moralu.“ – *Vjera naših očeva*“, strane 154, 155.

Kalcedonski Sabor, 451. n.e. je prvi oslovio Rimskog biskupa kao „glavom, čiji smo svi udovi“.

Tako Rimaska Crkva tvrdi da je „Kristova nevjesta“. Ona tvrdi da je ona „supruga Kristova“. A ipak ona je prihvatila drugog čovjeka kao „predstavnik“ svog muža, kao „zamjenika“ – *vikara* – za svog muža, da zauzme mjesto njenog muža u Njegovom odsustvu, da joj govori „Njegova osjećanja u veri i moralu“. Ona ne samo da je prihvatila drugog na mjesto svog muža, već se ona i otvoreno hvali sa tim, te zapravo to proglašava glavnim dokazom svoje vjernosti, svog morala, i svoje čistoće. Kako nevjerstvo, otpad, nemoralnost, i nečistoća Crkve mogu jasnije biti vidljivi nego u tome čime se ona hvali?

Kako mogu potpuna razuzdanost, suštinska zastranjenost, potpuna zbrka moralnih načela žene, biti jasnije pokazani nego u navođenju potvrđene činjenice da za nju drugi čovjek zauzima mjesto njenog muža, kao dokaz njene vjernosti i čistoće? Zar ne bi takvo hvalisanje, i za takvu svrhu, bilo najjači mogući dokaz da su urođena umjerenost i moralni osjećaj te žene postali potpuno pobrkani?

Pa ipak po njenim vlastitim riječima ovo je točno slučaj Rimske Crkve. Ona je prihvatila drugog da zauzme mjesto njenog muža za nju. Ona se neprestano hvali pred svijetom da je ta činjenica dokaz njene vjernosti, njenog morala, i njene čistoće; te ona insistira da će cijeli svijet stati uz nju na tom putu, kako bi svi oni mogli biti vjerni i moralni i čisti! Kako bi ona mogla jasnije pokazati da je sav pravi osjećaj vjernosti, morala, i čistoće postao pobrkan u njenoj svijesti? Da se okorjela preljubnica i bludnica hvali svojim bezakonjem kao jedinim načinom do pravednosti, je zaista ništa drugo nego sama tajna bezakonja. A takva je, čak po onome što sama pokazuje, Rimaska Crkva.

Ipak ona se čak ni tu nije zaustavila: nastavila je i uzela je sebi još drugih muškaraca: „Činila je blud“ sa „kraljevima zemaljskim“.

Izgubivši nebesku silu, ona je sada tražila zemaljsku vlast. Odbacivši ruku Gospodnju, tražila je ruku čovječju. Odvojivši se od nebeskog kraljevstva, ona se sada povezala sa zemaljskim kraljevstvima.

Još uvijek se uzdajući u svoju vlastitu ljepotu, i svoje vlastito ukrašavanje same sebe svilom i zlatom i dragim kamenjem i biserima; te držeći u svojoj ruci neku ponudu ili bogati poklon svakom ljubavniku koji bi prihvatio njena bezobrazna udvaranja; konačno je uspjela preko Konstantina, u zadobivanju carske naklonosti: sada je nesveta crkva stvorila nesvetu vezu sa nesvetom Državom.

Tako je uradila ona koja je bila udata kao nevina djevica za Krista; ona koja je bila spojena vezom čistog i svetog braka sa Njim koji je savršen u sili, u ljubavi, i čistoći; ona koja je poznavala sretne radosti Njegove ljubavi, – tako je ona prekršila svoje djevičanske zavjete, prekinula je svoje bračne veze, te postala bestidna i zlobna bludnica, i sam simbol zbrke. U skladu sa tim sljedeće viđenje koje je dato o njoj je ovo: „I odnese me u duhu u pustinju. I vidjeh ženu što sjedi na purpurnoj Zvijeri punoj bogohulnih imena, sa sedam glava i deset rogova. I žena bijaše odjevena u grimiz i purpur, i nakićena zlatom i dragim kamenjem i biserjem. U ruci joj bijaše zlatna čaša puna gnusoba i nečistoće bluda njezina. I na čelu joj napisano ime: TAJNA, VELIKI BABILON, MATI BLUDNICA I GNUSOBA ZEMALJSKIH. I vidjeh ženu pijanu od krvi svetih i od krvi svjedoka Isusovih. I kad je vidjeh, začudih se čudom velikim“. Otk 17,3-6.

A da sve ovo može imati najbolju punovažnost izvan Biblije, da se ovaj Babilon odnosi na Rim, postavljamo ovdje izjave iz dva standardna djela Rimske Crkve. Jedno od tih je od Kardinala Gibbonsa, a kaže: –

„Babilon“, odakle se Petar obratio svojom prvom poslanicom, razumjeli su učeni komentatori, Protestantski i Katolički, da se odnosi na Rim.“ – „*Vjera naših očeva*“, strana 131.

Drugo je od Prečasnog Joseph Faa di Brunoa, D. D.¹⁶, Glavnog Upravnika Pobožnog društva misija, te kaže: –

„Niko nije pogrešno shvatio što je Sv. Ivan u Apokalipsi označio pod slikom Babilona. Na kraju prve opće poslanice Sv. Petra imamo ove riječi: ‘Pozdravlja vas crkva s vama izabrana u Babilonu, i Marko sin moj’; u čijem odlomku se riječ ‘Babilon’ mora uzeti da znači Rim; zapravo nije zabilježeno, ni u Svetom Pismu niti bilo gdje drugdje, da su Sv. Petar ili Sv. Marko ikada bili u drevnom Babilonu u Aziji; a nijedan antički pisac nikada nije rekao da to pismo zapravo ima datum iz drevnog Babilona, ili da je to tako razumio bilo tko: naprotiv pouzdano je zabilježeno u povijesti Euzebija (knjiga II, pogl. XV) kao što je bilo navedeno od Papija, učenika Sv. Ivana evanđeliste i prijatelja Sv. Polikarpa, da je Sv. Petar, u svojoj prvoj poslanici, koju je napisao iz Rima, nazvao Rim slikovito Babilon. Ista stvar je potvrđena od Sv. Jeronima u njegovoj knjizi ‘O znamenitim ljudima’, kada govori o Sv. Marku.“ – *„Katoličko vjerovanje“, strane 323, 324.*

Sada pošto taj Babilon označava Rim, i pošto je crkva – žena – koja se tako naziva Babilon, slijedi sa potpunom sigurnošću da je Rimski Crkva ta „majka Babilon“.

16 Titula Doctor Divinitatis - Doktor Božanstva. - prim. prev.

POGLAVLJE XIV.

TROSTRUKA PORUKA: ŠTO JE ONA U ODNOSU NA BABILONSKE KĆERKE?

BOG bi izliječio Babilon, ali se on nije dao izliječiti. U Reformaciji On joj je poslao melem, kako bi tako mogla biti izliječena; ali ona ga nije htjela primiti, te je stoga, Gospod bio primoran da je prepusti njenim vlastitim putevima.

U Reformaciji je Gospod poslao ponovo Svoje evanđelje, i sa silom, prema svim ljudima. U to vrijeme svi ljudi, osim nekolicine rasutih od „Zajednice u pustinji“, su bili u Babilonu, jer su sve nacije bile pod vlašću Rima. Međutim pošto je to bio prvi korak izlaska iz tame, bilo je drugih koraka koje je trebalo poduzeti, kako bi se došlo do punine evanđelja: postojalo je napredno svjetlo u kojem se treba hodati.

A ovdje se opet povijest počela ponavljati: Mnogi od onih koji su izašli iz tame i napravili prve korake u svjetlost evanđelja, stali su tu, zadovoljni s tim: smatrali su sebe dovoljno bogatima, i sa uvećanim dobrima, te zato nisu imali potrebu ni za čim. A kao posljedica, postali su ponosni na ono što imaju, uzdižući se na osnovu onog što su imali, te su postali isključivi. Zatim, pošto se evanđelje mora nastaviti, pošto se svjetlost mora povećavati sve više i više do savršenog dana, uslijedilo je to da svi koji bi hodali u napredujućoj svjetlosti, svi koji bi primili više istine, – punije evanđelje, – bili bi isključeni iz društva onih koji su bili samozadovoljni, te su bili primorani nastaviti dalje kao što su to činili drugi u početku.

Zatim, su redom, postali zadovoljni sa onim što su *oni* imali, postali su ponosni na to, uzvisili su se zbog toga, te su postali isključivi. Međutim pošto evanđelje još mora napredovati; pošto svjetlost

mora sijati potpunije; a pošto oni koji bi hodali u napredujućoj svjetlosti, i koji bi primili više istine, ne mogu tako učiniti a da budu prihvaćeni u društvu onih koji su poduzeli prethodne korake, oni moraju, po redu, neizbježno nastaviti u različitom društvu.

Na tu temu Mosheim kaže: –

„Doktrina Luteranske Crkve je ostala potpuna tokom ovog [sedamnaestog] stoljeća; njena osnovna načela nisu primila nikakvu izmjenju, *niti bi bilo koji doktor* te Crkve, koji bi trebao da se usudi da se odrekne ili poništi bilo koju od onih teoloških točaka koje su sadržane u simboličnim knjigama Luterana, *naišao na toleranciju i popustljivost.*“

I opet: –

„Metoda... koje se pridržavao Calvin... je slijeđena, iz poštovanja prema njegovom primjeru, od skoro svih teologa iz njegove zajednice, koji su se *ugledali na njega* kao na *svog uzora i vodiča.*“ Umjesto da nastave biti *reformatori*, oni su postali redom *Luterani, Calvinisti*, itd.

Tako je svaka faza napredujuće istine razvila različitu denominaciju. A to je cijela filozofija glavnih podjela vidljivih u različitim denominacijama Protestantizma. *Prvobitno*, naravno, nije trebalo biti tako: ipak pod okolnostima kako su se razvijale, *sekundarno* je postalo bitno da bude tako. Da su oni koji su *počeli* u Reformaciji nastavili hoditi u svjetlu kako je sijalo potpunije, da su primili naprednu istinu kako su rasli u znanju evanđelja, dovoljno je jasno da nikada ne bi moglo biti bilo kakve nove denominacije; oni bi svi bili reformatori u jednoj neprestanoj i napredujućoj reformaciji.

I *to* je kako je trebalo biti. Međutim kada, umjesto toga, oni koji su primili svjetlost i istinu odbiju primiti više, kada se drže toga da imaju *svu* svjetlost i *svu* istinu; te postanu ponosni, samouzisujući, i isključivi zbog toga; te kada oni isključe iz svoga društva one koji bi primili uvećanu svjetlost i naprednu istinu, – onda, po prirodi stvari, ne preostaje ništa drugo za te da rade osim da se udruže zajedno u zajednicu svjetlosti i istine koje su oni primili, i da ih u duhu evanđelja prošire svim ljudima.

Zatim se, povijest dalje ponovila. Te nasljeđujuće denominacije su, svaka po redu odbile ići dalje, i tako odbijajući istinu, okrenule su se od prvobitnih „Božjih Vrata“ ka „zbrci“. Svaka je, redom, *kao najprije majka*, spojila sebe sa *drugim muškarcem*: one su prihvatile kraljeve zemaljske kao svoju glavu, umjesto Krista, pravu Glavu, i tako su ušle u nedozvoljenu vezu sa kraljevima zemaljskim.

Car Njemačke danas, kao kralj Pruske, je glava, vrhovni poglavar, Luteranske Crkve u Pruskoj. U Skandinavskim zemljama je isto Luteranska Državna Crkva, i tamo je glava Države glava te Crkve. U Engleskoj je monarh glava Engleske Crkve; a u Škotskoj je isti monarh glava Škotske Crkve (Prezbiterijanske). A tako, zato što je ista osoba monarh obje države, ista osoba je glava jedne Crkve u Engleskoj i druge u Škotskoj: Episkop je kada je u Engleskoj, a Prezbiter kada je u Škotskoj. Nezavisni, ili Kongregacionalisti, koji se nisu udružili sa Državom u Europi, učinili su to u *kolonijama Nove Engleske*; dok je Engleska Crkva bila prihvaćena crkva u svim Južnim kolonijama. Tako je došlo do toga da su u „Novom Svijetu“, Crkva i Država bile ujedinjene u svakoj koloniji, osim samo na Rhode Islandu, a sav utjecaj tih crkava i kolonijalnih vlada je bio angažiran u održavanju nedozvoljene zajednice takozvanog Protestantizma i Države, po samom primjeru „majke, Velikog Babilona“

Međutim u Virginiji, odmah nakon Deklaracije Nezavisnosti, Prezbiteri, Baptisti i Kvekeri su preuzeli vodstvo u pokretu koji je postao univerzalan pa čak i nacionalan na ovoj strani mora. Taj pokret je bio totalno odvajanje religije od Države, vraćajući crkve nazad na izvorna „načela na kojima se evanđelje prvo širilo a Reformacija od papstva se nastavila“. Nakon debate od skoro deset godina, ovaj divni zadatak je bio ispunjen za Državu Virginiju, „sa nadom da će potrajati zauvijek“.

Duga i univerzalna rasprava o ovoj velikoj temi u Državi Virginiji je privukla pažnju svih drugih kolonija ka tom velikom načelu; a kada je, odmah nakon pobjede načela u Virginiji, sazvan skup da se

oformi Ustav, te uokviri vlada, za cijelu naciju, ovo načelo potpune razdvojenosti Crkve od Države je uspostavljeno u Nacionalnoj Povelji, i bilo je priznato kao osnovno načelo nacije. A odatle se utjecaj proširio, te izazvao da „u svakoj drugoj Američkoj državi nasilne uredbe vezane za religiju padnu van upotrebe, i postepeno su ukinute“.

Tako je, u velikoj naciji Sjedinjenih Država, Protestantizam postavljen na svoje izvorno stanovište, kao na početku Reformacije, te kao što su prva načela Reformacije zahtijevala; a također i na izvorno stanovište Kršćanstva kao što je propovijedano od Krista i apostola, i kao što osnovna načela Kršćanstva zahtijevaju. Tako je Protestantizam – Crkva, čak u svojim različitim denominacijama – okrenuvši se još jednom ka svom pravom Gospodu, postala pokrivena silom koja ju je učinila još jednom, i sa pravom, „Božjim Vratima“. A dobroćudni utjecaj ovog odličnog primjera je djelovao na sve nacije Starog Svijeta, i vodio ih je naprijed na putu svjetlosti i slobode, što je put pravog Protestantizma, koji je put pravog Kršćanstva, što je put potpunog razdvajanja Crkve od Države: put na kojem Crkva hoda samo sa svojim pravim Mužem, potpuno zavisna samo od Boga.

Onda je tu, u periodu od 1840. do 1844. došlo vrijeme kada će, „svakoj naciji i plemenu i jeziku i narodu“, Bog poslati poruku „evanđelja vječnog“, objavljujući svim ljudima: „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova! I poklonite se Onomu koji stvori nebo i zemlju i more i izvore vodne“! Otk 14,6.7. Crkva u ovoj velikoj naciji, stojeći u stanovištu najčistije i najbliže Bogu od bilo koje druge u svijetu – po prirodi stvari, ta Crkva bi bila odabrano oruđe preko kojeg bi Bog proširio tu poruku blagoslova i upozorenja „svakoj naciji i plemenu i jeziku i narodu“. Također, po prirodi stvari, ova nacija će biti mjesto gdje će se ta Poruka podići u svojoj sili, i odakle će se proširiti svim nacijama.

Tu je bio predivni blagoslov koji je Bog imao za Svoju Crkvu u

to vrijeme – blagoslov po kojem bi ona zaista bila „Božja Vrata“ „svakoj naciji i plemenu i jeziku i narodu“ na zemlji. Tu je bila Poruka od Boga koja je otkrila Crkvi dužinu i širinu i dubinu i visinu slave vječnog evanđelja kakvo nikad ranije nije bilo viđeno od vremena kada su ga apostoli propovijedali u punini njegove žive sile. U toj poruci je bila „Božja tajna“ otkrivena u svoj svojoj punini – Bog se pokazao u tijelu – Krist u ljudima „nada slave“. A sav taj blagoslov i slava su se trebali objaviti svijetu u pogledu činjenice da „dođe čas suda njegova“; i kako bi ljudi mogli biti osposobljeni da stoje sveti i bez krivice pred Bogom, spremni u svakom pogledu da budu preneseni bez da vide smrti, pri dolasku slavnog Gospoda.

Međutim gle! Umjesto da primi taj predivni blagoslov; umjesto da se raduje i da joj bude drago da joj je Bog poslao poruku koja će je pokriti takvom silom koja će je učiniti oruđem Božjeg najvećeg djela za spasenje nacija; ona je odbila blagoslov, odbacila je Božju poruku, te neće da hodi u svjetlu koje je došlo njoj i svijetu.

Onda se povijest opet ponovila. Odbacivši tako Božju poruku, bilo je ponovo „otpada“ od istine, a ona koja je bila „Božja Vrata“ postala je „zbrka“, i za nju je moralo da se kaže, „Pade, pade Babilon“.

Vjera je snaga i spasenje Crkve, kao i pojedinca. Vjera je dah života Crkve, kao i pojedinca; a kao dah života, mora se neprestano i trenutno koristiti, kako bi se živjelo od nje; jer „pravednik će od vjere živjeti“; a vjera dolazi od slušanja Božje riječi.

Pošto, onda, vjera dolazi od slušanja Božje riječi, kad god je bilo koja Božja riječ, bilo koja poruka iz Božje riječi, odbačena, *sama vjera je odbačena*; jer nemoguće je održati vjeru dok se odbacuje ono po čemu sama vjera dolazi. Dalje: kada se bilo koja napredna svjetlost ili dodatna istina odbace, u tome nema samo odbacivanja te napredne svjetlosti i istine, tu je također odbacivanje bilo kakve svjetlosti i istine koje ste *ranije imali*. Osoba koja odbija da diše, ne odbacuje samo obnovljeni život, nego gubi život koji već ima.

Ovo je snažno prikazano Isusovim riječima u vezi sa ljudima Njegovog vremena na zemlji, koji su Ga odbacili: „Da nisam došao i govorio im, ne bi imali grijeha. No sada nemaju izlike za svoj grijeh“. Ivan 15,22. Prije nego što je Isus došao, ti ljudi su hodali u svjetlosti vjere kakvu su tada imali, a Isus svjedoči da su u njoj prihvaćeni. Da su te osobe umrle prije nego što je Isus došao, bile bi spašene, jer „ne bi imali grijeha“. Međutim kada je On došao sa takvim svjetlom i istinom i slavom: kada im je govorio takve riječi kakve im se nikada ranije nisu govorile; kada je On učinio među njima takva djela kakva nitko ranije nije učinio; i kada su oni sve to odbacili i odbili Ga; učinivši tako oni su odbacili *svu istinsku vjeru*; ne samo sadašnju istinu u Njega i Njegovu poruku, već također i vjeru koju su oni imali prije nego što je On došao, a koja ih je činila prihvaćenima pred Bogom u njihovo vrijeme *prije nego što je On došao*. U skladu sa tim, Isus je dalje rekao: „Da nisam među njima učinio djela koja nitko drugi nije učinio, ne bi imali grijeha. A sada su i vidjeli i zamrzili i mene i Oca mojega“. Stih 24.

Ljudi ne mogu *odbaciti* Božju istinu, a da i dalje *zadržavaju* Božju istinu; oni ne mogu *odbiti* da hodaju u svjetlosti, a da i dalje hodaju u svjetlosti; oni ne mogu mrziti Krista i Boga, a da i dalje budu Kristova braća i Božji sinovi.

Kao posljedica toga, kada je od 1840. do 1844. došla predivna poruka vječnog evanđelja svjetlosti i blagoslova i istine, svakoj naciji i plemenu i jeziku i narodu, donoseći im prisustvo, silu, pravednost, Boga, što bi ih pripremilo da stoje na sudu – kada je to odbačeno, i kada su Božji glasnici koje je On poslao da je daju bili omrznuti i prognani, onda je ona koja je bila „Božja Vrata“ u svoje vrijeme, prestala biti „Božja Vrata“, i postala je samo „zbrka“.

Sve dok osoba hoda u Božjem svjetlu, voli i prihvaća Božju istinu, kako god da ta istina može doći do njega; sve dok ga prisustvo i Božja sila prate, i on će imati utjecaj na ljude. Kada je Jakov znao da nema snagu protiv Ezava, koji je dolazio sa četiristo

naoružanih ljudi, on je revno tražio Boga cijelu noć, sve do svanuća; a kada je anđeo uzviknuo, „Pusti me, jer zora sviće“! Jakov je rekao, „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš“! „A onaj mu reče: ‘Kako ti je ime?’ On pak reče: ‘Jakov’. A onaj reče: ‘Nećeš se više zvati Jakov, nego Izrael; jer si se borio s Bogom i s ljudima, i nadjačao si““. Post 32,26-28.

Tako je stalno *Božje* prisustvo i *sila* jedini pravi izvor legitimne moći i utjecaja *na ljude*. A nastavljanje hoda u napredujućem svjetlu, primanje dodatne istine, je jedini pravi način posjedovanja tog stalnog Božjeg prisustva i sile; jer je to jedini put vjere: a vjera je jedini način Božjeg boravljenja sa nama, ili nas sa Njim. Zato, po prirodi stvari, kad god su napredno svjetlo ili dodatna istina odbijeni, Božja sila i prisustvo su izgubljeni; a time su, pravi izvor legitimne moći i utjecaja na ljude izgubljeni. A kad god je to tako, bilo da je slučaj pojedinca ili crkve, taj gubitak primjećuje taj pojedinac ili ta crkva: a *onda* se uvijek mora pribjeći vlastitim dosjetljivostima, izvanjskim i svjetovnim sredstvima, kako bi se osigurali moć i utjecaj nad ljudima.

U svim slučajevima u čitavom ovom toku povijesti, od apostolskih dana do sada, kad god je crkva odbila hoditi u napredujućoj svjetlosti, kad god je odbila primiti dodatnu istinu, ona se odvojila od Božjeg prisustva i sile, a *onda* je uvijek pribjegavala vlastitim dosjetljivostima, te izvanjskim i svjetovnim sredstvima osiguravanja moći i utjecaja nad ljudima. A od perioda 1840. do 1844. je bilo tako sa ovim kolektivom Protestantske Crkve u Sjedinjenim Državama. Ona je odbacila Božju poruku; i tako je odvojila sebe od *Božjeg* prisustva i sile, i tako je izgubila moć i utjecaj *nad ljudima*.

Međutim sila pripada Božjoj Crkvi. To je riješeno. A ona će imati silu: ona mora imati silu, ili propasti. Međutim jedino je *Božja* sila ono što je može držati živom. Bilo kojom drugom silom, koliko god bi mogla biti velika, ona će sigurno propasti. Božja sila onako kako se pokazala u pravom Kristovom evanđelju, *privlači* ljude; jer je pisano: „I ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću privući k

sebi“. A, po prirodi stvari, kada je Crkva odbacila silu privlačenja vječnog evanđelja rassetog Krista, ona je primorana pribjeći drugim sredstvima privlačenja ljudi. A kada ona pribjegne drugim sredstvima da privlači ljude, ponovo, po prirodi stvari, ona ih ne privlači ka Kristu, već ka sebi: tu je „otpad“; ona uzdiže sebe, na mjesto Boga, i privlači učenike ka sebi.

Svi znaju da su Protestantske crkve u Sjedinjenim Državama slijedile upravo ovaj pravac. Počevši sa festivalima jagoda na ljeto, te večerama sa ostrigama na zimu, one su prošle kroz uzastopne faze „vreća za grabljenje“,¹⁷ „ribnjaka“,¹⁸ „ljubljenja pčela“,¹⁹ „aukcijskih prodaja“, „prstenastih torti“, „ludih večera“,²⁰ lutrija, predmetnih lutrija, itd., itd., itd. Sve ovo je previše zloglasno da bi bio potreban bilo kakav dokaz.

A taj loš prijelaz, od blaže do žešće vrste, je savršeno logičan: jer kada su crkve pribjegle takvim sredstvima privlačenja mnoštva i „utjecanja na mase“, blaži oblici zabave su uskoro postali zastarjeli. A pošto su ti izgubili svoju moć privlačenja, drugi i noviji mehanizmi su morali da se izmisle. Pošto su ti, redom, postali zastarjeli i izgubili svoju moć privlačenja, i dalje su drugi morali da se izmisle. A na kraju su dovedeni do krajnjih granica za bilo koje takve izvore.

Međutim postojao je jedan izvor moći i utjecaja na ljude koji još nije bio taknut: to je bila – Država. A u skladu sa logikom

17 Izraz označava vreće iz kojih osoba nasumično bira neki umotani predmet bez da zna njegov sadržaj. – prim. prev.

18 Igra u kojoj se metalne ribe pecaju sa pecaljkom koja ima magnet na kraju, a pobjeđuje onaj tko upeca najviše riba. – prim. prev.

19 Poslije berbe kukuruza farmeri bi se okupili sa svojim komšijama, muškarci bi otišli u štalu a žene bi pripremale jelo, muškarci bi se u štali takmičili koji će od njih prvi oljuštiti korpu kukuruza, ako bi onaj tko prvi oljušti korpu kukuruza pronašao crveni klas, kao nagradu bi dobio da poljubi jednu od djevojaka po svom izboru koje pripremaju hranu. – prim. prev.

20 Najvjerojatnije je u pitanju večera na kojoj bi vjernici komentirali pripremljena jela i onda bi se grubo šalili na račun žena čija jela im nisu bila ukusna. – prim. prev.

slučaja, te u skladu sa cijelim tokom povijesti, ova moć Države nije na kraju jednostavno pozvana, već pod prijetnjama političke propasti zakonodavcima, i „prisiljavanjem njihovih predstavnika u kongresu“, oni su zapravo preuzeli vlast vladi Sjedinjenih Država, i od tada su se hvalili da oni drže vladu Sjedinjenih Država u svojim rukama. A po njihovim vlastitim izjavama i po priznanju vodećih državnika nacije, moć Države i utjecaj zakona su jedini moć i utjecaj od kojih Crkva zavisi da kontrolira mase, čak i iz svog vlastitog članstva.

I tako su te crkve upravljale cijelim tokom, po primjeru „majke, Velikog Babilona“: i, odbacivanjem istine, odvajajući se od svog Gospoda, i ujedinjujući se sa zemaljskim Silama, one su učinile sebe pravim kćerkama „velikog Babilona, majke bludnica i gnusoba zemaljskih“.

Tako je odbacivanje poruke vječnog evanđelja objavljenog preko *prvog* od *tri anđela* iz Otkrivenja 14, rezultiralo „otpadom“ od istine, i formiranjem kćerki Babilona. I, *zato je, druga* poruka krenula da se isporučuje svijetu, i mora se iznijeti: „Pade, pade Babilon, grad veliki! Jer je vinom gnjeva bludnosti svoje opio sve narode“.

Te kao što se prvi „otpad“, koji je razultirao Babilon majkom, završio formiranjem „Zvijeri“, tako se ovaj kasniji otpad, koji razultira Babilon kćerkama, završava formiranjem „lika Zvijeri“. A *to* zahtijeva *treću* od *troanđeoskih poruka*, – veliku i silnu Poruku Trećeg Anđela, – koja slijedi prve dvije, „I treći anđeo dođe za njima govoreći snažnim glasom: ‘Ako se tko klanja Zvijeri i liku njezinu te prima žig na čelo svoje ili na ruku svoju, on će i piti od vina gnjeva Božjega koje se nerazvodnjeno toči u čašu srdžbe njegove““. Otk 14,9.10.

Takva je filozofija, i takav je tok, stvari koje su uzrok iznošenja Poruke Trećeg Anđela svijetu. I tako smo dovedeni do *vremena* Poruke Trećeg Anđela, i do *stanja stvari* koje zahtijeva da će ta poruka biti iznijeta. I, *zato* smo dovedeni do razmatranja same Poruke Trećeg Anđela, pošto je povezana sa „Zvijeri i likom njezinim“.

POGLAVLJE XV.

ZVIJER I NJEN LIK

ŠTO je Zvijer? Što je lik Zvijeri? Ove dvije sile su opisane u trinaestom poglavlju Otkrivenja. Međutim pošto je trinaesto poglavlje samo dodatak dvanaestom, dvanaesto se mora razmatrati u vezi sa trinaestim, kako bismo dobili najbolji uvid u to što je Zvijer i što je njen Lik.

Na početku dvanaestog poglavlja vidi se žena odjevena suncem, mjesec joj je pod nogama, a na njenoj glavi je kruna sa dvanaest zvijezda, koja rodi „muško dijete, koje će vladati svim narodima štapom željeznim: a dijete njeno bi uzeto k Bogu i prijestolju njegovu“. To „muško dijete“ je Isus Krist. Ps 2,9; Otk 19,15.16; Luka 24,50.51; Marko 16,9; Dj 7,55; Heb 8,1.

Ta žena nije ništa drugo nego Božja Crkva, u svojoj ljepoti „lijepa kao mjesec“, i „sjajna kao sunce“. A tu je pred ženom stajao veliki crveni zmaj „da, kad rodi, proždre dijete njezino“. Taj zmaj, u svojoj pravoj ličnosti, je proglašen da je „stara zmija koja se zove đavao, i Sotona“. Međutim Sotona u ovom svijetu radi preko posrednika. Njegovi posrednici su ljudi, a uglavnom, grupe ljudi u svjetskim silama. Koja je onda to sila, bila Sotonino oruđe u njegovim nastojanjima da uništi Krista čim se on rodi? – Herod. Međutim tko je bio Herod? – On je bio više nego obična osoba: on je bio kralj Hebreja i Judeje. A ipak on je bio više od toga; jer je on postao kralj jedino dekretom Rimskog Senata, na osnovu posebnog zalaganja Oktavijana Cezara i Marka Antonija. A on ne bi mogao nijedan dan biti kralj u Judeji, da nije bio podržan od moćne sile Rima. Tako je Herod, na svom mjestu moći, bio samo stvorenje, predstavnik, Rimske sile. Zato je Rimska sila u svijetu

bila sredstvo koje je Sotona koristio u svojim nastojanjima da ubije Krista čim se On rodi.

Međutim, taj pokušaj je propao. Ipak Sotona se nikada nije smirio dok on nije, onoliko koliko je moguće, i što se njega i ovoga svijeta tiče, ubio Gospoda Isusa – dok Ga nije razapeo na križ, i zakopao Ga dalje od svijeta, u grob zapečaćen Rimskim pečatom. A sve to je uradio preko Rimske sile – preko Pilata, Rimskog upravitelja. Međutim on čak ni u tome nije uspio; jer iz smrti i iz zapečaćenog Rimskog groba, muško dijete „bi uzeto k Bogu i prijestolju njegovu“.

Zatim je Sotona usmjerio sva svoja nastojanja, preko svog svjetovnog oruđa – Rimskog Carstva – protiv žene, koja je Crkva, te „progna Ženu koja rodi muško“. To je činio dok se Rimaska vlast nastavljala. A sve dok se ta vlast nastavljala, bila je toliko poistovjećena sa Sotonom, koji je prije svega zmaj, te toliko potpuno prožeta njegovim duhom, da se ta sama sila naziva zmaj. Otk 12,3.4. Međutim Rim u toj fazi, poganski Rim, je pao: ta sila u tom obliku je prošla, a naslijedila ju je ona koja se, u knjizi Otkrivenja, zove „Zvijer“.

U skladu sa tim, je zapisano: „I stadoh na morski žal. I vidjeh Zvijer gdje iz mora uzlazi sa sedam glava i deset rogova; i na rogovima joj deset kruna, a na glavama joj ime bogohulno. I Zvijer koju vidjeh bijaše nalik leopardu, i noge joj kao medvjede, i usta joj kao ralje lavlje. I Zmaj joj dade silu svoju i prijestolje svoje i vlast veliku. I vidjeh jednu od njezinih glava kao nasmrt zaklanu; i smrtna joj se rana izliječi. I sva se zemlja zaniijela za Zvijeri. I pokloniše se Zmaju koji dade vlast Zvijeri; pokloniše se i Zvijeri govoreći: ‘Tko je poput Zvijeri? Tko bi mogao zaratiti s njom?’ I dana su joj usta koja govore velike stvari i hule; i dana joj je vlast da djeluje četrdeset i dva mjeseca. I otvori usta svoja da huli na Boga, da pohuli na ime njegovo i šator njegov i one što u nebu prebivaju. I bi joj dano zaratiti sa svetima i pobijediti ih. I dana joj

je vlast nad svakim plemenom i jezikom i narodom. I poklonit će joj se svi koji žive na zemlji, kojih imena nisu zapisana u Knjizi života Jaganjca zaklana od postanka svijeta“. Otk 13,1-8.

Zapazite da je zmaj dao toj zvijeri, koja je „Zvijer“, svoju silu i svoj prijesto, i vlast veliku. Dakle istina je da su *sila* poganskog Rima, i *prijesto* poganskog Rima, koji je bio grad Rim, i *vlast* poganskog Rima, prenijeti toj sili, koja je naslijedila poganski Rim. A istina je i više od toga: istina je da je zmaj prije svega Sotona; a u tome je istina da je Sotona dao Zvijeri svoju silu, i svoj prijesto, i svoju vlast. Drugi odlomak u knjizi Otkrivenja, odnoseći se na Rim, govori o njemu kao o „tamo gdje je Sotonino prijestolje“. Otk 2,13.

I tako su sila, prijesto, i vlast Zvijeri, svi primljeni od Sotone; čak i kada je Zvijer primila silu, i prijesto, i vlast koji su pripadali fazi Rima koja je prošla.

A tu novu fazu Rima, u njenoj svjetskoj sili, Sotona i dalje koristi u svom progonstvu žene. „I Ženi bijahu dana dva krila orla velikoga da odleti u pustinju na svoje mjesto gdje se, sakrivena od lica zmijina, ima hraniti vrijeme i vremènā i polovicu vremena.“ Otk 12,14. A Zvijer, veliko svjetsko oruđe te stare zmije koja je đavao i Sotona, će „zaratiti sa svetima“, i nadvladat će ih, a „dana joj je vlast nad svakim plemenom i jezikom i narodom“. A ta vlast joj je data da djeluje četrdeset i dva mjeseca – „vrijeme i vremènā i polovicu vremena“. „Tisuću dvjesta šezdeset dana.“ Otk 13,7; 12,6.14. Ovaj vremenski period je počeo 538. nove ere, i, nastavljajući se hiljadu dvesta i šezdeset godina, doseže do 1798. nove ere. Počeo je 538. nove ere, jer su u toj godini iskorijenjene tri posljednje sile, koje su otkinute, prije uspostavljanja papstva, ne samo kao Crkve, već kao svjetske sile; a završio se 1798., kada je papstvo odvedeno u ropstvo, hapšenjem i zatvaranjem Pape Pia VI, po naređenju Francuskog direktorija²¹.

21 Direktorij je bila vlada Prve Francuske Republike. – prim. prev.

Zatim dolazi uspon i opis Lika Zvijeri, kao što je zapisano: „I vidjeh drugu Zvijer gdje uzlazi iz zemlje; i imaše dva roga poput jaganjca, a govoraše kao Zmaj. I ona vrši svu vlast one prve Zvijeri pred njom i čini da se zemlja i oni koji žive na njoj poklone prvoj Zvijeri, kojoj ono bijaše izliječena njezina smrtna rana. I ona čini znake velike: čini pred ljudima da i oganj silazi s neba na zemlju. I zavodi one što žive na zemlji zbog znakova koje joj je dano učiniti pred Zvijeri, govoreći onima što stanuju na zemlji da načine lik Zvijeri koja imaše ranu od mača i oživje. I bi joj dano dati dah liku Zvijeri, tako da i progovori lik Zvijeri i učini da tko god se ne pokloni liku Zvijeri bude ubijen. I čini da im se svima i malima i velikima, i bogatima i siromašnima, i slobodnjacima i robovima dade žig na njihovu desnu ruku ili na čela njihova, te da nitko ne može ništa kupiti ili prodati osim onoga koji ima žig ili ime Zvijeri ili broj imena njezina“. Otk 13,11-17.

A ta sila koja se ovdje naziva „Lik Zvijeri“, koja govori kao zmaj, a koristi svu vlast prve zvijeri, je po svom redu i mjestu, korištena od Sotone, „velikog Zmaja“, još uvijek progoneći Crkvu; jer je zapisano: „I razgnjevi se Zmaj na Ženu pa ode i zarati se s ostatkom potomstva njezina, s onima što drže zapovijedi Božje i imaju svjedočanstvo Isusa Krista“. Otk 12,17.

A to nas definitivno dovodi do Poruke Trećeg Anđela; jer Lik Zvijeri primorava sve da se poklone Zvijeri, te da prime njen žig. A Poruka Trećeg Anđela upozorava sve protiv klanjanja Zvijeri i njenom Liku, te protiv primanja njenog žiga. Sotona koristi te sile u svom gnjevu protiv ostatka Crkve, koja posebno pokreće njegov gnjev njenim *držanjem Božjih zapovijedi*, i imanjem *svjedočanstva Isusa Krista*. A Poruka Trećeg Anđela, spašavajući ljude od klanjanja Zvijeri i njenom Liku, sve ih poziva da drže *Božje zapovijedi i vjeru Isusovu*. To se sve radi u vremenu *ostatka* Crkve, koji je posljednji od Crkve. A Poruka Trećeg Anđela se završava sa dolaskom Gospoda, te pobjedom nad Zvijeri i njenim Likom od onih koji su primili

Poruku Trećeg Anđela.

Sada, iz opisa datog u Riječi, svi mogu vidjeti da je Zvijer Papstvo; a po prirodi stvari, Lik Zvijeri, je Lik Papstva. Što je, onda, jednom riječju, Papstvo? – To je spoj Crkve i Države, sa vrhovnom Crkvom, koja koristi moć Države za svoje despotske i progoniteljske svrhe. A Zvijer je formirana spojem pale Crkve sa moćnom svjetskom silom Rima. Po prirodi stvari, zato *Lik* Zvijeri mora biti još jedan veliki i zapažen slučaj pale Crkve koja se sjedinjuje sa moćnom svjetskom silom, te koja koristi tu silu Države po uzoru na Papstvo.

Gdje se, onda, u svijetu mora naći Lik Zvijeri? Zapazite da Lik Zvijeri mora biti „načinjen“; jer je rečeno „onima što stanuju na zemlji da *načine* lik Zvijeri“. A jedino mjesto gdje se takva stvar može *načiniti*, mora biti u naciji gdje, u početku, nije bilo takve stvari. A pošto je Zvijer spoj Crkve i Države, a Lik Zvijeri se mora „načiniti“ u naciji gdje, u početku, nije bilo takve stvari; savršeno je jasno da Lik Zvijeri mora da se uzdigne – mora se „načiniti“ – u naciji gdje, u početku, nije bilo spoja Crkve i Države. A taj redoslijed stvari iz kojeg dolazi Lik Zvijeri, viđen je kako „uzlazi“ na kraju tisuću dvjesto i šezdeset godina, u vrijeme kada je Zvijer odvedena u „sužanjstvo“.

Gdje se, onda, 1798., na zemlji može naći bilo koja nacija koja „uzlazi“, u kojoj nije bilo spoja Crkve i Države? Zaista, gdje je u bilo koje vrijeme u povijesti svijeta u Kršćanskom dobu bila postavljena nacija, u kojoj nije bilo spoja Crkve i Države? – U Sjedinjenim Državama, i samo u njima, od svih mjesta na zemlji. Ova nacija je 1798. bila potpuno formirana i osnovana, po poretku, po svom Ustavu. 4. ožujka, 1797., se završila druga administracija prvog predsjednika nacije, a dogodila se inauguracija njenog drugog predsjednika. Tako se, 1798., ova nacija može vidjeti kako „uzlazi“ na svoje mjesto među zemaljskim silama; jer je, do tog vremena, postala formalno uspostavljena, a kretala se tiho, sigurno i postojano naprijed, u nacionalnoj službi.

I bila je *bez spoja Crkve i Države*. Potpuno razdvajanje religije i Države je bilo jedno od osnovnih načela u uspostavljanju nacije; te je bilo pravedan ponos nacije pred svijetom. I to je bila jedina nacija na zemlji u to vrijeme, ili u svoj povijesti otkad je knjiga Otkrivenja napisana, da je tako počela, i da nije imala spoj Crkve i Države.

U skladu sa tim, ova nacija je mjesto, te jedina u svetu, gdje se točno može reći „onima što stanuju na zemlji“ da oni trebaju „načiniti“ spoj Crkve i Države – „lik Zvijeri“. Kao posljedica toga, u Sjedinjenim Državama je, u vezi sa tom silom kao nacijom, *mjesto* gdje se Lik Zvijeri *mora pronaći*. To je toliko sigurno da se ni u jednoj drugoj naciji pojedinosti ovog pisma ne mogu ispuniti, dok se u ovoj naciji potpuno ispunjavaju.

Tako je, dvanaesto poglavlje Otkrivenja skica sila korištenih od Sotone protiv Božje Crkve, od prvog Kristovog dolaska do Njegovog drugog. To su tri sile: Zmaj, Zvijer, i Lik Zvijeri. A te tri su poganski Rim, papski Rim, i Američki Rim.

POGLAVLJE XVI.

DJELOVANJE ZVIJERI

U pronalaženju uzroka Sedam Truba – Poglavlje I – pratili smo povijest Crkve i otpadništva kroz prve tri faze. To nas je dovelo do stvaranja Papstva. U Kristovom savjetu Njegovoj Crkvi u njenoj sljedećoj fazi, On je primoran govoriti „malo protiv tebe“ u vezi onoga što ima protiv nje; a razlog zašto je tih nekoliko stvari pronađeno protiv nje je, „što dopuštaš *ženi Jezabeli*, koja sebe naziva proročicom“. Otk 2,20.

U povijesti drevnog Izraela, Jezabela je ta neznabožačka žena koju je kralj Ahab oženio; i koji je donio sa njom njeno neznabožačko bogoslužjenje i običaje: a iznad svega, obožavanje sunca. Međutim, nije bilo dovoljno za nju da sa sobom donese svoje neznabožačko bogoslužjenje i svog boga: ona bi potisnula sve bogoslužjenje Bogu, čak i Samog Boga, primoravanjem cijelog naroda da obožavaju sunce klanjanjem Balima koje je uvela. Ona je to radila toliko temeljito svojom progoniteljskom moći, da je u cijelom Izraelu bilo samo „sedam tisuća, koji nijedan ne saviše koljena pred Balom“. A čak i ti su bili toliko razbacani i sakriveni da je prorok Ilija mislio da je *samo* on ostao, kad su gledali da mu oduzmu život.

Ono što točno odgovara toj četvrtoj fazi Crkve, u toku Sedam Crkava, jest *Četvrti* Pečat u nizu od Sedam Pečata. Jer je zapisano: „I kad otvori četvrti pečat, čuh glas četvrte životinje [živo stvorenje, kerubin, R. V., i Ez 10,20] gdje govori: dođi i vidi. I vidjeh, i gle, konj blijed, i onome što sjedaše na njemu bješe ime smrt, i pakao ištaše za njim; i njemu se dade vlast nad četvrtom zemlje da ubije mačem i glađu i smrću i zvijerinjem zemaljskim“. A da je ovo pokolj *Božjih svetih* učinjeno je jasnim samim sljedećim stihom: „I

kad otvori peti pečat, vidjeh pod oltarom duše pobijenih *za riječ Božju i za svjedočanstvo koje imaju*“. Otk 6,7-9.

To određuje primjenu na Papstvo, u Kršćanskoj odrednici, izraza „žena Jezabela“.

U vladavini prave Jezabele, kada je kralj optužio Iliju da je „onaj što nesreću donosi Izraelu“, prorok je odgovorio, „ne donosim ja nesreće na Izrael, nego ti i dom oca tvojega ostavivši zapovijedi Gospodnje i pristavši za Balima“. 1Kr 18,17.18.

Drevna Jezabela nije učinila samo da ljudi ostave Božje zapovijedi, nego da slave i idole. A ne samo da je učinila da ostave Božje zapovijedi, te da slave idole, nego da također slave i sunce.

Tako je bilo i sa modernom Jezabelom: Prilikom stvaranja Papstva, idolopoklonstvo – klanjanje likovima – je uvedeno, a raslo je dok nije postalo univerzalno u Crkvi. A kada je u sedmom stoljeću učinjen napor da se ono napusti, Rimaska Crkva je, pod Papom Grgurom II i njegovim nasljednicima, branila likove i njihovo obožavanje, te je branila njihov cilj do sedmog općeg Sabora, od 24. rujna do 23. listopada, 787., Drugi Nicejski Sabor je, dekretom potvrdio klanjanje likovima, i uspostavio ga je kao legitimni dio Katoličkog bogoslužjenja. „Scena je bila ukrašena od izaslanika Pape Hadrijana i od istočnih patrijarha; dekreti su uramljeni od predsjednika Tarasija, te potvrđeni glasnim odobravanjem tri stotine i pedeset biskupa. Oni su *jednoglasno* izjavili Crkvenim ocima i odborima, da je klanjanje likovima u suglasnosti sa Pismom i razumom.“ – „*Propast i Pad*“, *pagl. XLIX, odl. 17.*

Također i sa modernom Jezabelom nije bilo dovoljno da ona učini da ljudi napuste Božje zapovijedi i da slave idole; već ona također mora učiniti da oni slave sunce. Stvaranjem Papstva je uspostavljeno slavljenje sunca, i to isključujući slavljenje Boga. A u tom djelovanju, više nego u bilo kojoj drugoj stvari, tu je zaista otkriven „čovjek bezakonja, sin pogibli, koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sjesti u

crkvi [mjesto bogoslužnja] Božjoj *kao Bog pokazujući sebe* da je Bog“. 2Sol. 2,3.4.

U Pavlovom govoru starješinama Efeške Crkve, rekao je da će se tu iz biskupije podići ljudi „koji će govoriti iskrivljeni nauk da bi odvukli učenike za sobom“. Dj 20,30. Ovo samo izražava još jednu karakteristiku „otpada“, napuštanja prve ljubavi, što je opisano u Sedam Crkava, i Sedam Pečata, i u 2. Solunjanima 2, kao razvijanje Papstva. U Danielu 8,12 je opisano da se razvija kroz „vojsku“ koja je „predana rogu... zbog prijestupa“.

Učitelji iskrivljenog uma ne samo da su govorili iskrivljeni nauk da bi odvukli učenike za sobom umjesto za Kristom, već su to također radili da bi čak „odvukli“ učenike od Krista ka njima samima. Oni su željeli privući učenike sebi, kako bi mogli dobiti moć; a bilo koja sredstva koja bi privukla mnoštvo su rado usvajana od njih. Za tu svrhu oni su usvojili neznabožačku filozofiju, oponašali su neznabožačke tajne, usvojili su neznabožačke forme, te *dan obožavanja sunca*. Ovo znači da je „zbog prijestupa“, otpadništvo uspjelo u okupljanju „vojske“, čak prije nego što je formiran spoj Crkve i Države u Rimskom Carstvu; a kad je taj spoj formiran, ta vojska je neograničeno uvećana.

„Uzevši cijelu populaciju Rimskog Carstva, Crkva je postala, zaista, Crkva masa, Crkva naroda, a u isto vrijeme više ili manje i Crkva svijeta. Kršćanstvo je postalo stvar mode. Broj licemjera i formalnih profesora se brzo uvećao: stroga disciplina, revnost, samopožrtvovanje, i bratska ljubav srazmjerno su opadali; a mnogi neznabožački običaji i postupci, pod izmijenjenim imenima, uvukli su se u obožavanje Boga i život Kršćanskog naroda. Rimaska Država se podigla pod utjecajem idolopoklonstva, i nije se mogla magično preobraziti u jednom trenutku. Sa sekularizacijskim procesom, radi toga, neznabožačka sklonost je išla ruku pod ruku.“ – *Schaff, „Povijest kršćanske crkve“*.

Od početka, žudnja za moći je bila tajna sveg ovog toka; jer

nijedan čovjek nikada ne želi učenike za sebe, osim da bi stekao moć. A kada je vojska tako bila okupljena, u tome se pronašla pobuda za ambiciju, među tim samim lošim vođama i učiteljima, da bi svaki od njih stekao za sebe položaj vrhovne moći. A Euzebije kaže da „neki za koje se činilo da su naši pastori, napuštajući zakon pobožnosti, rasplamsali su se jedni protiv drugih obostranim razdorima, samo nagomilavajući svađe i prijetnje, rivalstvo, neprijateljstvo i mržnju jedni prema drugima, željni samo da brane vladu kao vrstu vrhovne vlasti za sebe“.

Nisu samo vlast u Crkvi i nad ovom vojskom koja se okupila zbog prijestupa bili željni braniti: To je bila vlast svih vrsta – građanska kao i crkvena; Država kao i Crkva. A kada je formiran spoj Crkve i Države, put je bio potpuno otvoren za ambiciozne Crkvene rukovodioce da dobiju kontrolu nad građanskom vlašću, i da tako brane građansku vladu kao vrstu vrhovne vlasti za sebe, te da je dalje koriste da uvećaju, i da snažnije učvrste, svoju crkvenu vlast.

Upravo tu, je također, Crkva naišla na poteškoću, na koju nije računala, u svojoj slijepoj ambiciji; a zbog koje je, kako bi održala vlast koju je dobila, bila primorana osigurati kontrolu nad građanskom vlašću. Shvatila je da je njena disciplina bila nemoćna da obuzda zlu „vojsku“, koju je ona zbog prestupa okupila za sebe; a ako bi Crkvena disciplina bila održavana ovom „vojskom“, mogla bi se održavati samo Državnom silom. Tu silu, međutim, Crkva ne samo da je htjela, već ju je rado koristila; jer je to bio korak koji bi samo uvećao njenu vlast: a vlast je bila jedini cilj u svakom koraku ove procedure, od prvih poduzetih koraka, i prvih riječi izgovorenih govoreći iskrivljeni nauk, da bi odvucli učenike za sobom.

Glavna stvar koja je karakterizirala Rimsku Crkvu, od početka otpadništva – te zaista, glavna stvar u otpadništvu – je bilo uzdizanje nedjelje. To je bio njen znak autoriteta; to je bio ključ njene ambicije i njene vlasti. A sada je vlast Države rado ugrabljena od Crkve, da ostvari nadalje, pa čak i vrhovno, uzdizanje nedjelje; te

preko toga, nametne Crkvenu disciplinu, ne samo nad onima koji su pristalice Crkve; već također nad svima koji nisu. Ovim sredstvom ona može nametnuti autoritet Crkve, te pokoravanje autoritetu Crkve, nad onima koji nisu ni na koji način povezani sa Crkvom.

To joj je odmah, dalo vlast nad svima; a ta vlast je držana od nje, i bila je potvrđena od Države, kao *Božja vlast*; jer je „tamo u stvari nastala u Crkvi lažna teokratska teorija“, koja je ciljala na „formiranje *svećeničke Države*, pokoravajući sekularno sebi na lažan i površan način“. Ta teokratska teorija je već prevladavala u vrijeme Konstantina; a ... “biskupi su se dobrovoljno učinili zavisnima od njega svojim sporovima, te svojom *odlučnošću* da *iskoriste moć Države za unapređivanje svojih ciljeva*“.

Ova lažna teokratska teorija, i formiranje svećeničke Države – lažne teokracije – je temelj i objašnjenje čitavog toka stvari u stvaranju Zvijeri, i položaja *nedjeljnog zakonodavstva* u stvaranju Zvijeri.

Prava teokracija je vlast Boga. Lažna teokracija je vlast *ljudi* na *mjestu* Boga. Prava teokracija je samo Božje kraljevstvo; lažna teokracija je vlast ljudi na mjestu Boga, koju ljudi prihvaćaju kao Božje carstvo.

U toj spletki Crkve i Države, Crkva u Rimu je tvrdila da je ona Izrael ugnjetavan od novog „Faraona“, Maksencija. Konstantin je bio novi „Mojsije“, „pozvan od Boga“ da izbavi „Izrael“ od „Egipta“ i od ugnjetavanja „Faraona“. A kad je to izbavljenje izvršeno, biskupi Crkve su tvrdili, i inzistirali, da je Božje kraljevstvo, onako kako je prorečeno od Daniela *došlo*.

U sistemu koji je tako bio formiran, Država ne samo da je trebala biti podređena Crkvi, već je trebala biti *sluga* Crkve da pomogne u dovođenju cijelog svijeta u novo „Božje kraljevstvo“. Biskupi su bili kanal preko kojeg je Božja volja trebala da se otkrije Državi. Zato su stavovi biskupa trebali biti za *vlast* izraz Božje volje; te kakve god zakone da biskupija smatra neophodnim da učini načela

svoje teokracije efektivnim, njihova uloga je bila da to osiguraju.

U skladu sa tim, tek kada se Katolička Crkva uvjerila u priznanje i podršku Države, onda je ona osigurala od cara edikt izdavajući nedjelju posebno za svrhu pobožnosti. 7. ožujka, 321. nove ere, Konstantin je, idući pod ruku novoj i lažnoj teokraciji, izdao svoj čuveni edikt o nedjelji, koji je, i po gradivu i po namjeri, original i model svih nedjeljnih zakona koji su ikada napravljeni. On glasi ovako: –

„Konstantin, Car August, Helpidiju: Na časni dan sunca pusti sve sudce i ljude koji žive u gradovima da se odmore i neka sve radionice budu zatvorene. Na selu, međutim osobe uključene u zemljoradnju mogu slobodno i zakonito nastaviti sa svojim aktivnostima; jer se često događa da drugi dan nije toliko pogodan za sjetvu žita ili za sadnju vinove loze; da se ne bi zanemarivanjem pravog trenutka za takva djelovanja, izgubila Božja nagrada. (Uručeno 7. dana ožujka, Krisp i Konstantin su bili konzuli svaki od njih po drugi put).“ – *Schaffov prijevod sa latinskog, „Povijest kršćanske crkve“, Tom II, odj. 75, odl. 5, zapis 1.*

Svima je poznato da, kada je izvorni Izrael bio zaista izbavljen iz Egipta od Gospoda, da im je dat Šabat, *i po zakonu*, da se svetkuje u toj Božjoj vladi, toj pravoj teokraciji. A uspostavljanje *svetkovanja nedjelje po zakonu*, u novoj, lažnoj teokraciji četvrtog stoljeća, je samo bio još jedan korak poduzet od osnivača te nove teokracije, *oponašanjem originala. Ovo izdvajanje nedjelje u novoj teokraciji*, i njeno svetkovanje uspostavljeno i sprovedeno zakonom, *bilo je oponašanje Božjeg djela u prvobitnoj teokraciji pri uspostavljanju svetkovanja Šabata.* Ovaj stav je potvrđen svjedočanstvom jednog od vodećih biskupa njegovog vremena, kao i od glavnih biskupa uključenih u stvaranje Zvijeri. Ovo su riječi: –

„Bilo koje stvari za koje je bila dužnost da se rade na Šabat, njih smo premjestili na Gospodnji dan.“ – *Euzebij, „Komentar na Psalme“, 92.*

Tako je *promjena Šabata* – odbacivanje Gospodnjeg Šabata, i zastupanje nedjelje – osnovna osobina, glavno sredstvo, u stvaranju Zvijeri. Ovo je potvrđeno daljim činjenicama iz postupanja u tom zlobnom izvršenju. Iz govora koji je taj isti Euzebij iznio, „hvaleći Konstantina“, i u njegovom prisustvu, na tridesetu godišnjicu vladavine cara, on je izjavio da je Bog dao Konstantinu veći dokaz Svog dobročinstva srazmjerno carevim svetim službama Njemu, te u skladu sa tim, mu je dozvolio da proslavi već tri dekade, – trideset godina, – i da sada ulazi u četvrtu. On je ispričao kako je car na kraju svakog desetogodišnjeg perioda unaprijedio jednog od svojih sinova da ima udio u carskoj moći; a sada u odsustvu drugih sinova, on bi pružio sličnu uslugu i drugim svojim srođnicima. On je svemu tome dao smisao kao što slijedi: –

„Najstarijeg, koji nosi ime svog oca, dobio je kao partnera u carstvu pri kraju prve dekade svoje vladavine; drugog, sljedećeg po uzrastu, u drugom; a trećeg na sličan način u trećem dekadskom periodu, što je povod za našu današnju svečanost. A sada kada je četvrti period započeo, te kada je vrijeme njegove vladavine još dalje produženo, on želi proširiti svoju carsku vlast tako što će pozvati još više svojih srođnika da imaju udjela u njegovim ovlaštenjima; a postavljanjem od Cezara, *ispunjava predviđanja svetih proroka*, u skladu sa onim što su izgovorili prije mnogo vremena: ‘*Ali će kraljevstvo primiti sveti Svevišnjega*’.“ – *Euzebij, „Govor o hvali Konstantina“*, pogl. III.

Zatim pošto je sunce bilo glavno božanstvo u ovom novom Božjem kraljevstvu, biskup je nacrtao za posvećenje cara koji voli Apolona, sliku njega kao sunca koje u svojim kočijama putuje svijetom; te je pozitivno definirao novi sistem vlasti kao „Božju monarhiju“ po uzoru na „božanski original“, kao što slijedi: –

„Konačno, *pošto je on postavljen sa sličnošću nebeskom suverenitetu*, on usmjerava svoj pogled iznad, i **UTVRĐUJE SVOJU ZEMALJSKU VLAST PREMA MODELU TOG BOŽANSKOG ORIGINALA**,

osjećajući snagu u svom USKLAĐIVANJU SA BOŽJOM MONARHIJOM.“ – *Ibid.*

Sistem vladavine tamo uspostavljen pošto se u stvari smatrao samim Božjim carstvom, zakoni donijeti radi promoviranja interesa tog kraljevstva bi, nužno, bili religiozni. Pa čak i tako Euzebije jasno izjavljuje sljedećim riječima: –

„Opet, taj Čuvar svemira naređuje ovim nebesima i zemlji, i nebeskom kraljevstvu, u skladu sa voljom Svog Oca. *Pa čak, naš car, kojeg On voli, dovodeći one nad kojima on vlada na zemlji jedinorođenoj Riječi i Spasitelju, čini ih podobnim podanicima Njegovog kraljevstva.*“ – *Ibid., pogl. II.*

A nedjeljni zakoni su bili najvažniji od svih zakona koji su ikad bili donijeti radi interesa ovog „Božjeg kraljevstva“. Jer se, njima, autoritet Crkve proširio na one koji nisu pripadali Crkvi, jednako sa onima koji jesu; a to nije istina ni za jedan drugi zakon. Kao posljedica toga nedjeljni zakon je bio glavno sredstvo kojim su ljudi dovođeni „jedinorođenoj Riječi i Spasitelju“, te „učinjeni podobnim podanicima Njegovog kraljevstva“.

Na svakom koraku pravca otpadništva; na svakom koraku poduzetom u usvajanju formi obožavanja sunca, kao i kod usvajanja i svetkovanja same nedjelje, protiv toga su stalno protestirali svi pravi Kršćani. Oni koji su ostali vjerni Kristu i istini čiste Božje riječi, svetkovali su Gospodnji Šabat prema zapovijedi, i prema Božjoj riječi koja izdvaja Šabat kao znak kojim se Gospod, Stvoritelj nebesa i zemlje, razlikuje od svih drugih bogova. Ovi su u skladu sa tim protestirali protiv svake faze i oblika obožavanja sunca. Drugi su pravili kompromis, posebno na Istoku, svetkujući oboje Šabat i nedjelju. Međutim na Zapadu, pod Rimskim utjecajima i pod vodstvom Crkve i Rimske biskupije, samo je nedjelja usvojena i svetkovana.

Skroz tokom ove spletke Crkve i Države, isto je bilo, kao i protiv svakog drugog koraka u toku otpadništva, iskreno protestiranje

svih pravih Kršćana. Međutim kada se došlo do točke kada će Crkva nametnuti Državnom moći svetkovanje nedjelje, ovaj protest je postao jači nego ikad. A dodatna snaga je data protestu u tom trenutku činjenicom da je bio potaknut riječima iz samih argumenata koje je Katolička Crkva koristila kada joj se carska vlast protivila, te joj se nije udvarala. Ovo je, sa snagom argumenta o osnovanosti pitanja o danu koji treba svetkovati, u velikoj mjeri oslabilo snagu nedjeljnog zakona. Međutim kada je, u skladu sa tim razmatranjima, izuzeće bilo toliko široko da je dozvoljavalo svima koji su živjeli „na selu, slobodno i sa potpunom slobodom“ da nastave sa svojim redovnim odbacivanjem nedjelje, i kada su oni koji su svetkovali Šabat zanemarili nedjeljni zakon, njen efekat je u velikoj mjeri bio poništen.

Pošto bi svako nepoštovanje nedjelje, ili bilo kakvo slabljenje njenog ugleda, po prirodi stvari, omelo ljude da dođu do položaja „podobnih podanika“ ovog „Božjeg kraljevstva“, postalo je neophodno za Crkvu da osigura zakonodavstvo gaseći svako izuzeće, te zabranjujući svetkovanje Šabata, kako bi ugasilo taj moćni protest svetkovatelja Šabata. A sada, udružena sa neophodnošću situacije, „točna božanska naredba“ Konstantina i Nicejskog sabora, da se „ništa“ ne smije imati „zajedničko sa Hebrejima“, učinjena je osnovom i autoritetom za zakonodavstvo da ono potpuno iskorijeni svetkovanje Gospodnjeg Šabata, i da uspostavi svetkovanje samo nedjelje, na njegovo mjesto. U skladu sa tim Laodicejski sabor je izglasao sljedeći kanon: –

„KANON 29. – Kršćani neće širiti Judaizam i biti besposleni na Subotu [‘Šabat’, na grčkom i na latinskom], nego će raditi na taj dan; ali će Gospodnji dan posebno poštovati, a pošto su Kršćani, oni će, ako je moguće, ne raditi nikakav posao na taj dan. Ako se, međutim, nađu da šire Judaizam, oni će biti isključeni [‘prokleti’, na grčkom i latinskom] od Krista.“ – *Hefeje*, „*Povijest crkvenih sabora*“, *Laodiceja*.

Izvještaj o postupanjima Laodicejskog Sabora nije datiran. Predlagani su različiti datumi od kojih se čini da je 364. nove ere najpopularniji. Hefele dopušta da je to moglo biti čak 380.. Međutim koji god da je datum, prije 380. nove ere, u političkom stanju carstva to nije moglo biti učinjeno carskim zakonom. Godine 378. je Teodozije, Španjolski vojnik, postao car Istoka. Godine 380. je kršten u Katoličkoj Crkvi; i odmah je izdao edikt u ime tri cara, naređujući *svim podanicima carstva*, bilo koje grupe ili imena, *da usvoje vjeru Katoličke Crkve*, te da preuzmu ime „Katolički Kršćani“.

Pošto je sada „Sama Država priznala Crkvu kao takvu, i nastojala je da je podržava u vođenju njenih načela te u postizanju njenih ciljeva“ (*Neander*); a pošto je Teodozije već naredio da se svi njegovi podanici „čvrsto drže religije koju je Sv. Petar učio Rimljane, koju je vjerna tradicija“ sačuvala, te koju je tada „ispovijedao pontifeks Damaz“, iz Rima; i pošto je sada naredio da svi oni trebaju „preuzeti ime Katolički Kršćani“, bilo je lako dovesti carsku vlast da podrži Crkvene dekrete, i da *učini Laodicejski Kanon djelotvornim*.

Sada je data prilika na koju je Crkva čekala toliko dugo, i ona ju je iskoristila. U najranijem mogućem trenutku ona je osigurala željeni zakon; jer, „po zakonu iz 386., te starije promjene koje je izvršio car Konstantin su bile rigoroznije primjenjivane; a uopćeno, *građanski poslovi svake vrste su nedjeljom bili strogo zabranjeni*. Tko god je prestupio, trebao se zapravo smatrati, kao da je kriv za *svetogrđe*“ – *Neander*.

A u toj promjeni postavljanja svetkovanja nedjelje kao svetkovanja Gospodnjeg Šabata, Papstvo je ispunilo proročanstvo Božje riječi da ono treba „pomišljati da promijeni vremena i zakone“ Svevišnjeg. Dn 7,25.

POGLAVLJE XVII.

DJELOVANJE LIKA ZVIJERI

Zvijer je načinjena u Rimskom Carstvu. Načinjena je spojem otpale Crkve sa Rimskom Državom.

U Poglavlju XVI vidjeli smo da je jedino mjesto gdje bi Lik Zvijeri mogao biti načinjen, Sjedinjene Države; a Lik Zvijeri, kada se načini, mora biti spoj otpale Crkve sa tom Američkom Državom.

U prethodnom poglavlju je učinjeno jasnim da se u toj otpaloj Crkvi u Rimskom Carstvu, „podigla u Crkvi lažna teokratska teorija“, koja je ciljala na „formiranje *svećeničke Države*, pokoravajući svjetovno sebi na lažan i površan način“, i da su biskupi koji su se držali te lažne teokratske teorije bili odlučni „da *upotrebe moć Države za unapređivanje svojih ciljeva*“.

Još od 1863. bila je, u Sjedinjenim Državama, organizacija Crkvenih vođa koji su se držali točno te iste „lažne teokratske teorije“; a točno kao oni od davnina, bili su odlučni „da upotrebe moć Države za unapređivanje svojih ciljeva“.

Ta organizacija je, od svog početka, bila poznata kao Nacionalno udruženje za reformu. Oni smatraju da: –

„Svaka vlast, po poštenim zakonima, jest Božja vlast; republika kojom se tako upravlja je od Njega, preko ljudi, i istinski i stvarno *teokracija* poput države Izrael. Odbijanje da se prizna ova činjenica je isto toliko blesava bezbožnost koliko i kod čovjeka koji ustrajava u odbijanju da prizna da je Bog tvorac njegovog postojanja.“

Razvodnjena fraza „pošteni zakoni“ u toj izjavi označava samo zakone koji su u skladu sa voljom tih Nacionalnih Reformatora. Oni izjavljuju da „prava teokracija tek treba doći, ... a dobrobit čovječanstva zavisi od Kristovog ustoličenja u zakonu i od

zakonodavaca“; te da će Krist biti *kralj ovoga svijeta*, – da zaista, KRALJ OVOGA SVIJETA u njegovom domenu uzroka i posljedice, – kralj njegovih sudova, njegovih logora, njegove trgovine, – kralj njegovih sveučilišta i samostana, – kralj njegovih običaja i njegovih ustava... Kristovo kraljevstvo mora ući u zakon kroz vrata politike.

Vidjeli smo također da su se, kod stvaranja Zvijeri, kada su biskupi uspjeli u stavljanju Državne moći potpuno pod svoju kontrolu radi unapređivanja svojih ciljeva, držali toga da je Božje kraljevstvo došlo. Crkvene vođe u ovoj naciji današnjice, koji se drže te iste „lažne teokratske teorije“, drže se, isto tako, toga da kada uspiju u stavljanju Državne moći pod svoju kontrolu, da je koriste po svojoj volji, *za unapređivanje svojih vlastitih ciljeva, da će Božje kraljevstvo doći*. Jer, oni smatraju da: –

„Kada stignemo na vrh, ... vlak će krenuti u blagu a ipak slavnu svjetlost milenijskog dana, te će se glasno uzvikivati, ‘Kraljevstva ovoga svijeta su postala kraljevstva našeg Gospoda, i Njegovog Krista’.“

Te vođe u lažnom teokratskom pokretu današnjice su, isto, kao i oni u četvrtom stoljeću, odlučni „da upotrebe moć Države za unapređivanje svojih ciljeva“. Kao posljedica toga od početka njihovog pokreta, oni su pozivali na, te radili za, amandman u Ustavu Sjedinjenih Država koji bi smjestio sve ono što oni zovu „Kršćanski zakoni, institucije, i postupci na neporecivu pravnu osnovu u osnovnom zakonu zemlje“; a tada, pošto su „urezali taj karakter na naš Ustav“, nacionalnom moći će „nametnuti svima koji dođu među nas zakone Kršćanske moralnosti“.

A dok pozivaju na Ustavni amandman, kojim bi učinili svoje namjere djelotvornim, bili su spremni sve vrijeme osigurati priznanje i moć vlade, bilo kojim sredstvima, Ustavnim ili neustavnim, kojim bi se to moglo ispuniti.

U skladu sa tim, kada je, 1892., Vrhovni Sud Sjedinjenih Država

posebno izjavio u odluci da je „ovo Kršćanska nacija“, grupa za Nacionalnu Reformu se odmah i rado uhvatila za to, te je koristila to na svaki mogući način, za unapređivanje svojih ciljeva. Oni su izjavili, radosno, „‘Ovo je Kršćanska nacija’. To znači Kršćanska vlada, Kršćanski zakoni, Kršćanske institucije, Kršćanski običaji, Kršćansko državljanstvo“.

Kao i u tom izvornom otpadništvu i lažnoj teokraciji koju je napravila Zvijer, glavna stvar koja je uvijek bila na vidiku je uzvisivanje nedjelje; dakle u tom modernom otpadništvu i lažnoj teokraciji, uzvisivanje nedjelje je uvijek bio jedan glavni cilj. A kao i kod stvaranja Zvijeri, nedjeljno zakonodavstvo je bilo sredstvo preko kojeg je Crkva osigurala moć Države kojom će nametnuti na sve, čak i na one koji nisu iz Crkve, pokoravanje doktrini i disciplini Crkve; tako da je, u ovom pravljenu Lika Zvijeri, nedjeljno zakonodavstvo upotrijebljeno za točno istu svrhu, i na točno isti način.

U skladu sa tim, kada je, objavom Vrhovnog Suda, 29. veljače, 1892., da je „ovo Kršćanska nacija“, nacionalna vlada dovedena potpuno u sklad sa njihovom voljom, oni su odmah uzviknuli: –

„Ova odluka je važna za nedjeljno pitanje po svim svojim gledištima... a ta važna odluka leži na temeljnom načelu da je religija ukopana u životnu strukturu Američke vlade – religija koja prepoznaje, *i koja je spremna održavati, nedjelju* kao dan za odmor i bogoslužje.“

U prethodnom poglavlju smo vidjeli da, u izvornoj lažnoj teokraciji, čim su osigurani Katoličkoj Crkvi priznanje i podrška Države, ona je odmah sebe nametnula Državi sa svojim zahtjevima za uspostavljanje i sprovođenje nedjelje putem zakona, a sve to u suprotnosti sa Gospodnjim Šabatom; dakle, u toj modernoj lažnoj teokraciji, čim je izdata objava Vrhovnog Suda da je „ovo Kršćanska nacija“, odmah su se ovi nametnuli nacionalnoj vladi, te pod prijetnjama političke propasti svih koji odbiju, ova lažna teokracija je tu osigurala priznanje i uspostavljanje nedjelje, a sve to u suprotnosti Gospodnjem Šabatu.

JER, 10. srpnja, 1892., u redovnim postupanjima Senata Sjedinjenih Država, Četvrta Zapovijed je pročitana iz Biblije, pošto daje razloge za razmatranje zakonodavstva, sa obzirom na Svjetski Sajam u Čikagu: „Zbog zatvaranja Izložbe na Šabatni dan“. Predloženo zakonodavstvo je tog dana bilo usvojeno. Međutim, zbog straha da će se Izložba stvarno zatvoriti na Šabat, umjesto u nedjelju; dva dana nakon toga je to što je usvojeno bilo *dopunjeno*, tako da su riječi, „Izložba na Šabat“, bile izbrisane; a na njihovo mjesto, su ubačene riječi, „mehanički dio Izložbe na *prvi dan tjedna, koji se obično naziva nedjelja*“.

A to je učinjeno izričito, po riječima zakonodavstva, da u primjenjivanju četvrte zapovijedi na zatvaranje Izložbe na Šabat, ova dopuna objasni i odluči da rukovodstvo Izložbe ne treba da je zatvori „na zadnji dan sedmice, u skladu sa svetkovanjem koje čine Izraelci i Baptisti Sedmog Dana“, već da „treba da je zatvori na prvi dan sedmice opće poznat kao Kršćanski Šabat“. To zakonodavstvo je usvojeno u zakon uz odobrenje Predstavničkog Doma i izvršne vlasti nacije.

Tako je, kao u djelu i uspostavljanju te lažne teokracije iz četvrtog stoljeća, nedjelja zakonodavstvom, i zakonom, stavljena na mjesto Šabata Gospodnjeg; dakle u djelu i uspostavljanju ove lažne teokracije devetnaestog stoljeća, postojalo je po zakonodavstvu i po zakonu postavljanje nedjelje na mjesto Gospodnjeg Šabata. To je, u četvrtom stoljeću, a i u Rimskoj Državi, bilo stvaranje *Zvijeri*. Ovo, u devetnaestom stoljeću, i u ovoj Američkoj državi, je, korak po korak, i točku po točku, točno kao ono iz četvrtog stoljeća: samo ponavljanje toga: i zato, ništa drugo nego stvaranje *Lika Zvijeri*.

Na početku ovog poglavlja naglasili smo da će „Lik Zvijeri, kada se napravi biti spoj otpale Crkve sa Američkom Državom“. A sada kako bi svi mogli vidjeti za sebe koliko je sigurno da je otpadništvo za Protestante uključeno u ovo što smo spomenuli,

čitiramo sljedeću mjerodavnu izjavu o tome što Protestantizam zaista jest u „samoj suštini“: –

„Načela sadržana u proslavljenom Protestu iz 19. travnja, 1529., čine *samu suštinu Protestantizma*. Sada se ovaj Protest protivi dvjema zloupotrebama čovjeka po pitanjima vjere; *prva* je nametanje građanskog sudca; a *druga*, neograničen autoritet Crkve. Umjesto ovih zloupotreba Protestantizam postavlja moć savjesti iznad sudca, a autoritet Božje riječi iznad vidljive Crkve. Na prvom mjestu, odbacuje građansku vlast u božanskim stvarima, te govori sa apostolima i prorocima, ‘Mi moramo poslušati Boga radije nego čovjeka’. U prisustvu Karla Petog to uzdiže krunu Isusa Krista.“ – *D’ Aubigne, „Povijest reformacije“, knjiga XIII, pogl. VI, odl. 18.*

Kao što je dobro poznato od svih, u nedjeljnom zakonodavstvu po cijelim Sjedinjenim Državama današnjice data je tvrdnja da je to samo u ime „građanskog“ Šabata.

Nema neosnovanije tvrdnje od ove iznijete u ime nedjelje kao građanskog Šabata. nedjelja, kao dan od odmora, nigdje u sebi nema bilo kakav prijedlog nečeg građanskog. Njeno sadašnje stanovište, njena cijela genealogija²², njen početak – sve to pokazuje istinu da nedjeljno zakonodavstvo ne može biti ništa drugo osim religijsko.

Nedjeljni pokret današnjice je samo, oživljavanje, ili nastavak, onoga što je bilo. Sve nedjeljno zakonodavstvo novijih Država je oponašanje onoga iz izvornih trinaest Država koje su prvo bile trinaest Kolonija. A Kolonije su imale nedjeljno zakonodavstvo zato što su sve one (osim Rhode Islanda, koji, također, nije imao nedjeljno zakonodavstvo) imale spoj religije i Države.

U takvom zakonodavstvu Kolonije su samo nastavile istu stvar iz svojih izvornih domova u Europi. Njihovi izvorni domovi u Europi su to naslijedili iz vremena kada je Papstvo vladalo Europom. A nedjeljno zakonodavstvo u vrijeme kada je Papstvo vladalo

22 Nauka o porijeklu nečega, a u ovom slučaju o porijeklu nedjelje. – prim. prev.

Europom, je bilo samo nastavak nedjeljnog zakonodavstva koje je poteklo iz stvaranja Papstva, u četvrtom stoljeću.

Od tada, nedjeljno zakonodavstvo današnjice se povezuje, svojom očevidnom i neprekinutom genealogijom, sa nedjeljnim zakonodavstvom od stvaranja Papstva u četvrtom stoljeću, te je savršeno jasno da *priroda tog izvornog zakonodavstva* označava karakter nedjeljnog zakonodavstva *zauvijek*. U skladu sa tim, istraživanje tog pitanja u danima stvaranja Zvijeri, je isto, i samo po sebi, istraživanje nedjeljnog zakonodavstva sadašnjeg vremena, te stvaranja Lika Zvijeri.

U prethodnom proučavanju smo vidjeli da se, u lažnoj teokratskoj spletki biskupa četvrtog stoljeća, kada je Crkva bila uzdignuta do carske naklonosti, i kada je postala jedno sa Državom, smatralo da je to uspostavljanje Božjeg kraljevstva na zemlji. A, zbog toga, nedjelja je postavljena u tom lažnom Božjem kraljevstvu, kao imitacija uspostavljanja Šabata među Izraelskim narodom, nakon njihovog izbavljenja iz Egipta i uspostavljanja te prave teokracije. A, „sve stvari za koje god je dužnost da se rade na Šabat, njih smo“, rekli su biskupi, „premjestili“ na nedjelju.

Sve ovo pokazuje da je nedjeljno zakonodavstvo bilo, u svojoj samoj suštini, i svojoj svakoj zamisli i svrsi, religijsko, i samo religijsko. A ono što je bilo izvorno ostaje zauvijek. Oblikovanje u ustavu religijskog obreda ili institucije, nikada ne može učiniti religijsku stvar *građanskom*: to čini ustav *religijskim*. Takvo zakonodavstvo je samo religijsko zakonodavstvo, te je samo po sebi spoj Crkve i Države u liku Papstva.

POGLAVLJE XVIII.

UZVISIVANJE BEZAKONJA

Kod Papstva, Zvijeri, kao jednoj od tri stvari koje obilježavaju njegovo uzdizanje protiv Boga, napisano je da on treba „pomišljati da promijeni vremena i zakone“ Svevišnjeg. Ovo je Papstvo uradilo, onoliko koliko leži u bilo čijoj moći da uradi, kada je sklonilo u stranu Gospodnji Šabat, te pod papskom kletvom, osudilo njegovo svetkovanje, i uzdiglo nedjelju na njegovo mjesto.

Dali smo potpune dokaze koji pokazuju ispunjenje tog proročanstva koje je reklo da će on „pomišljati da promijeni vremena i zakone“ Svevišnjeg. Taj pokušaj promjene Šabata, više nego bilo što drugo, otkriva tu osobinu Papstva kojom ga Božja Riječ izdvaja kao „Čovjeka *grijeha*“, – „prijestupa zakona“, – i „tajne *bezakonja*“. Grčki i R. V.

Ovo je, zbog toga što je načelo u upravnom postupku, priznato kao takvo u zakonu, a koje se u povijesti kao takvo uzima u obzir, da bi podčinjena vlada ponovo donijela, posebno sa *izmjenama*, zakon donijet od vrhovne vlasti za vladu podčinjene Države, „jednako povelji nezavisnosti“ od strane podčinjene vlade. Primjer iz povijesti može pomoći u raspoznavanju načela: –

Godine 1698., kao i sada, Irska je bila u posjedu Velike Britanije. Engleski kolonisti u Irskoj su bili tamo vladajuća sila, i imali su svoj vlastiti parlament – Lordove i Komune²³ – : neku vrstu samouprave. „Irski Lordovi i Komune su se usudili, ne samo da ponovo donesu Engleski Akt izglasani izričito za svrhu da ih obaveže, već da ga ponovo donesu sa izmjenama. Izmjene su zaista bile male; ali

23 Dom Lordova je gornji parlament, a Dom Komuna donji u Ujedinjenom Kraljevstvu. – prim. prev.

izmjena čak i jednog slova je bila jednaka povelji nezavisnosti.“ Ipak „kolonija u Irskoj je bila izrazito kolonija; kolonija, ne samo po običnom zakonu kraljevstva, već po prirodi stvari. Bilo je besmisleno tražiti nezavisnost za zajednicu koja ne bi mogla prestati biti kolonija bez da prestane postojati“. – *Macaulay's „Povijest Engleske“*, pogl. XXIII, odl. 62. U pogledu ovog samog načela su Mt 5,17-19, i Dn 7,25 izgovoreni i zapisani.

Zato bilo koja vlast, kakva god da je, kako god da je organizirana, i gdje god da se nalazi na zemlji, koja bi se usudila da uzme Božji zakon, i uključi ga u svoje zakonodavstvo, sa *izmjenama*, bi sa tim, proglasila svoju nezavisnost od Boga. Papstvo je to uradilo kada je, njenim djelovanjem, Šabat bio uključen u zakonodavstvo, a ipak sve što se odnosilo na njega je prebačeno na drugi dan, tako uključujući Božji zakon u zakonodavstvo, sa *izmjenama*. To je bila objava nezavisnosti od Božje sile i vlasti. A to ne može biti ništa manje nego sam vrhunac arogancije bezakonja.

Sada, kao što je na to već ukazano, vlada Sjedinjenih Država je točno ponovila taj čin Papstva. Kada su Sjedinjene Države uključile četvrtu zapovijed Božjeg zakona u svoje zakonodavstvo, a onda u svom zakonodavstvu namjerno *promijenile* Šabat iz te zapovijedi u nedjelju – u toj stvari je vlada Sjedinjenih Država u samom liku Papstva potvrdila svoju nezavisnost od Božje sile i vlasti. Bilo bi nemoguće za bilo koju vlast da sigurnije promijeni Šabat, onoliko koliko bilo koja vlast može da ga promjeni, nego što je to uradila vlada Sjedinjenih Država po točnom liku Papstva prije nje.

Postoje samo dvije sile koje su ikada bile na svijetu, da su pomišljale da urade takvu stvar: Katolicizam i Rimsko Carstvo; te Protestantizam i Sjedinjene Države. Prva je bila Zvijer, druga je Lik Zvijeri.

Jer taj čin Sjedinjenih Država je izveden po nalogu otpale Crkve, kao što je izvorno napravljena izmjena u Rimskom Carstvu. Od 1888. do 1892., kompletna grupa za Nacionalnu Reformu se trudila svim silama da natjera Kongres i cijelu vladu Sjedinjenih Država

da učine ono za što su vođe te grupe znali da je neustavna stvar; to jest, da vlada Sjedinjenih Država odluči o pitanju Šabata zakonom, i postavi ga na nedjelju kao Američki šabat.

Dok je grupa za Nacionalnu Reformu činila ovaj poduhvat, pošto Kongres nije odgovorio dovoljno spremno da im ugodí, oni su dodali *prijetnje* svojim „pismenim molbama“ i svojim ostalim pokušajima. Te prijetnje udruženih religijskih državnih tijela su imale takav ishod da su se oni založili za to jedni drugima da nikada više neće glasati za, niti podržati bilo kakav ured ili položaj od povjerenja bilo kog člana Kongresa, bilo da je u pitanju senator ili predstavnik, koji bi odbio izvršiti njihov nalog da se izglasa crkveno-ustanovljena odredba zatvaranja Kolumbijske izložbe na nedjelju – „Kršćanski šabat“, „Gospodnji Dan“, itd. A svi znaju, ili su bar imali priliku znati, da se Kongres pokorio tim prijetnjama, te javno objavio da se nije „usudio“ postupiti drugačije.

A kada je učinjen napor, zasnovan na Ustavu, da Kongres poništi svoj neustavni čin, te postavi sebe i vladu još jednom u sklad sa Ustavom, i sa čvrstim temeljnim načelima nacije, ta ista religijska grupa je obnovila svoje prethodne prijetnje, te dodala na te i druge takve kakve su najbolje odgovarale njenoj svrsi. Ishod je bio takav da je Kongresni odbor, koji je za to pitanje bio zadužen, i koji je tako djelovao za cijeli Kongres, definitivno isključio Ustav iz svog razmatranja, te se priklonio isključivo zahtjevima te vjerske grupe. A to je, kao što su izjavili predstavnici u Kongresu, zato što ako se ne bi tako uradilo to bi samo rezultiralo „izazivanjem neprijateljstva prema sajmu, i stvaranjem protivljenja dijela ljudi iz crkve“.

Kao što je objavio Okružni Sud Sjedinjenih Država još 1891., situacija je sljedeća: –

„Svojevrsnom činjeničnom prednošću, svetkovatelji nedjelje su osigurali pomoć građanskog zakona, i priklanjaju se toj prednosti sa velikom upornošću, usprkos povicima za vjersku slobodu, te napretku koji je napravljen sa potpunim razdvajanjem Crkve i Države...“

A napori da se iskorijeni gore spomenuta prednost, sudskom odlukom u korist građanskog prava da se zanemari promjena, mi se čine prilično beskorisnim...“

A od istog sudca je misao ovako proširena: –

„Kršćani bi se uzbunili, te bi oni mogli zamijeniti zvijezde i druge simbole građanske slobode na zastavama svojih naoružanih vojski, sa simbolom Kristovog križa, a borili bi se za svoju religiju na štetu svoje građanske vlade. Oni su to radili u vremenima koja su prošla, i opet bi mogli to da urade. A nije mudar državnik onaj koji zanemaruje takvu mogućnost, i ugrožava javni mir...“

„Građanin, koliko god da je u suprotnosti sa crkvenjakom, iako su spojeni u istoj osobi, može pronaći u načelu očuvanja javnog reda zadovoljavajuće ovlaštenje da se pokori religijskoj predra-sudi i fanatizmu u podršci tim zakonima, kada potreba za takvom podrškom može postati sila koja bi poremetila javni red. To može biti sila koja se stalno smanjuje, ali ako je ipak dovoljno jaka da izazove smetnje, državništvo to uzima u obzir kao faktor problema.“

Tako je, potvrđenim bezakonjem grupe za Nacionalnu Reformu – otpalog Protestantizma Sjedinjenih Država – vlada Sjedinjenih Država uvučena u tok objavljivanja nezavisnosti od Božje sile i vlasti – tok bezakonja označen izvorno samom „tajnom bezakonja“. A po tom primjeru, od tog dana do danas, bezakonje se podiglo i proširilo kao moćna plima u ovoj naciji, te je sada dalje praćeno od same nacije, kao takvo, u svom nepriznavanju Povelje Nezavisnosti, i u svom napuštanju Ustava nacije u svom sadašnjem postupanju „upravljanja bez Ustava“.

A te stvari smo tada očekivali i spomenuli. 9. kol., 1894., napisali smo i objavili sljedeće riječi: „Mnoštvo ljudi u Sjedinjenim Državama se čudi i zbunjeni su promatrajući koliko je proširen i koliko je ustrajan duh nasilja i bezakonja po cijeloj zemlji. Međutim, za one koji su pažljivo razmatrali kretanje javnosti u posljednje dvije ili tri godine, nema ništa čemu bi se čudili, niti bili zbunjeni u

svemu tome, ili *u nečemu čak većem od toga*, što se pojavilo. Zaista, za one koji su pažljivo proučavali kretanje javnosti u posljednje dvije ili tri godine, ovaj rasprostranjeni duh nasilja i bezakonja je bio očekivan; a sada, umjesto da se očekuje da se završi u granicama koje je dostigao, koliko god da je rasprostranjen, očekuje se da postane sveopći“.

Zatim smo prepričali činjenice, o promjeni Šabata od strane ove nacije, a nadalje smo rekli da su u svemu tome „Crkvene vođe pokazale da oni nemaju poštovanja prema nikakvom zakonu osim prema takvom koji njihova vlastita proizvoljna volja odobrava. Jer, bez i najmanjeg oklijevanja, da, radije sa otvorenom ustrajnošću, oni su *svjesno* zanemarili i nadjačali vrhovni zakon – Ustav – Sjedinjenih Država. Oni su postavili primjer, te utvrdili načelo, potpunog bezakonja“.

„Ove činjenice pokazuju da su, umjesto da zaista budu dio naroda koji poštuje zakon, ti ljudi među najglavnijim prekršiteljima zakona u zemlji – najveći bezakonici u cijeloj naciji. Niti se treba svemu ovome čuditi. Jer, da bi ostvarili ovu svoju zlu namjeru, oni su se ‘rado uhvatili za ruke’ i srcima sa papstvom – tom silom koju Gospod označava kao ‘bezakonika’ i kao samu ‘tajnu bezakonja’. 2Sol. 2,3.7, R. V. S obzirom na primjer kao što je taj, treba li se začuditi što se bezakonje treba pokazivati od drugih po cijeloj zemlji kao nikada ranije, te da nasilje treba prekriti zemlju od oceana do oceana“?

„Zbog tog primjera bezakonja ‘najboljih ljudi zemlje’, ovo načelo nasilja i bezakonja, je nametnuto na vladu od udruženih crkava zemlje, – zbog toga smo očekivali ništa drugo nego da se nasilje i bezakonje prošire po zemlji, te još očekujemo da postane sveopće“.

„Ovim se ne želi reći da su određene *faze* bezakonja koje su se u posljednje vrijeme pokazale u toliko mnogo dijelova države, bile sprovedene od ljudskih učesnika u svjesnom i namjernom praćenju primjera bezakonja postavljenog od crkava; već se želi

reći da postoji *duh stvari* koji se uvijek mora uzeti u obzir. Postoji Duh reda, i postoji duh nereda. A kada je nad Duhom reda toliko počinjeno nasilje, a duh nereda je izabran i uporno praćen umjesto njega, kao što je to bilo u ovom slučaju – i to isto, od onih samih koji se izjašnjavaju da su predstavnici Duha reda na zemlji, – onda su stvari predate duhu nereda i bezakonja, te ništa ne preostaje osim da taj duh prevlada i uveća se dok ne postane sveopći.“

Istina je da je promjenom Šabata, ovo rušenje Božjeg spomena i uzdizanje na njegovo mjesto papskog falsifikata od vlade Sjedinjenih Država, 1892-93., pod prijetnjama otpalog Protestantizma vođenog grupom za Nacionalnu Reformu, vlada Sjedinjenih Država predata duhu nereda i bezakonja, kao što je zaista bilo Rimsko Carstvo u četvrtom stoljeću. A to bezakonje, pojedinačno i nacionalno, će se ovdje uvećati, kao što se sigurno uvećalo u Rimskom Carstvu četvrtog stoljeća, dok ne proguta u uništenju ovu naciju, kao što je progutalo u uništenju Rimsko Carstvo.

A zbog toga, da bi spasili ljude od ovog bezakonja i uništenja, *upravo sada* se upozorenje snažnog glasa Trećeg Anđela oglašava ovoj naciji i cijelom svijetu, „Ako se tko klanja Zvijeri i liku njezinu te prima žig na čelo svoje ili na ruku svoju, on će i piti od vina gnjeva Božjega koje se nerazvodnjeno toči u čašu srdžbe njegove“.

Sedam Truba koje iznose na vidjelo velike nacije današnjice onakve kakve su danas, imaju svoju osnovu u otpadništvu zapaženom u prvoj i trećoj od Sedam Crkava, te u prva tri od Sedam Pečata. A *preko Sedam Truba*, Poruka Trećeg Anđela, koja je Božja posebna poruka velikim nacijama, i čak svim nacijama, današnjice, pronalazi svoju osnovu u otpadništvu zapaženom u prvoj i trećoj od Sedam Crkava i u prva tri od Sedam Pečata. To je, zato što je to otpadništvo napravilo Zvijer; a Poruka Trećeg Anđela se podiže u vrijeme pravljenja *Lika* Zvijeri, te izgovara svoje upozorenje protiv klanjanja *Zvijeri i njenom Liku*. A po prirodi stvari, *Lik* Zvijeri pronalazi svoj original u *Zvijeri*.

Ishod, za *Rimsko Carstvo*, pravljenjem Zvijeri u Rimskom Carstvu, i od Rimskog Carstva, je bilo *potpuno uništenje* tog carstva. To uništenje je postignuto od moćnih armija naroda sa sjevera koje su umarširale pod prve četiri od Sedam Truba. A ishod, za *svijet*, pravljenjem Lika Zvijeri, te klanjanjem Zvijeri i njenom Liku, u svijetu i od svijeta, bit će potpuno uništenje *svijeta*, od *moćnih armija drugih naroda* koji marširaju pod zvukom *Sedme Trube*, praćene zvucima „*posljednje trube*“.

A u vezi sa tim, je zapisano: „Zatrubite u *trubu* na Sionu i oglasite poklič na mojoj svetoj gori! Neka dršću svi žitelji zemlje; jer dolazi dan Gospodnji, jer blizu je taj dan. Dan mraka i tame, dan oblaka i tmice. Kako se zora rasprostire po gorama, tako ide *narod brojan i moćan*, kakva *ne bijaše otkako je vijeka niti će ga ikad više poslije njega biti* za godina mnogih naraštaja. Pred njim oganj proždire, za njim pak plamen spaljuje. Zemlja je pred njim kao edenski vrt, a za njim gola pustinja; i *ništa mu ne umiče*. Njihov je izgled kao izgled konjā; kako jure konjanici, tako i oni. Uz buku kao bojnih kola poskakuju po vrhovima planina, kao buka plamena ognjenog što proždire strnjiku, kao *narod moćan, svrstan u bojni red*. Pred njima strepe narodi, svako lice boju izgubi. Jurišaju kao junaci, *kao ratnici* se na zidove penju; i svaki ide svojim putovima, i ne skreću sa svojih staza. I ne tiskaju jedan drugog; svaki svojom cestom hodi. A kad padnu na mač, *ne ozlijede se*. Nasrću na grad, jurišaju na zid, penju se na kuće, kao tat ulaze kroz prozore. Pred njima se zemlja trese, nebesa se uzdrmaše; sunce i mjesec potamnješe, a zvijezde izgubiše svoj sjaj. I Gospod ispusti svoj glas pred *vojskom svojom*, jer *njegov tabor silno je velik*; ta moćan je onaj koji izvršava njegovu riječ. Jer velik je dan Gospodnji i veoma strašan; tko li ga može podnijeti?“ Joel 2,1-11.

„I vidjeh nebo otvoreno, i gle, konj bijel, i koji sjedaše na njemu zove se vjeran i istinit, i sudi po pravdi i vojuje. A oči su mu kao plamen ognjeni, i na glavi njegovoj krune mnoge, i imaše ime napisano, kojega nitko ne zna do on sam. I bješe obučen u haljinu

crvenu od krvi, i ime se njegovo zove: Riječ Božja. I *vojske nebeske idahu za njim na konjima bijelim*, obučene u svilu bijelu i čistu. I iz usta njegovih iziđe mač oštar, da njime pobije neznabošce; i on će ih pasti s palicom gvozdenom; i on gazi kacu vina srdnje i gnjeva Boga svedržitelja. I ima na haljini i na stegnu svome ime napisano: CAR NAD CAREVIMA I GOSPODAR NAD GOSPODARIMA”.

„I vidjeh jednoga anđela gdje stoji na suncu i povika glasom velikim govoreći svima pticama koje lete ispod neba: dođite i skupite se na veliku večeru Božju, Da jedete mesa od careva, i mesa od vojvoda, i mesa od junaka, i mesa od konja i od onih koji sjede na njima, i mesa od sviju slobodnjaka i robova, i od malih i od velikih”.

„I vidjeh zvijer i careve zemaljske i vojnike njihove skupljene da se pobiju s onim što sjedi na konju i s vojskama njegovim. I bi uhvaćena zvijer, i s njom lažni prorok koji učini pred njom znake kojima prevari one koji primiše žig zvijerin i koji se poklanjaju ikoni njezinoj: živi biše bačeni oboje u jezero ognjeno, koje gori sumporom. A ostali pobijeni biše mačem onoga što sjedi na konju, koji iziđe iz usta njegovih: i sve se ptice nasitiše od mesa njihova.“
Otk 19,11-21.

POGLAVLJE XIX.

VELIKA POTREBA ZA PORUKOM TREĆEG ANĐELA

Gospodnji Šabat, sedmi dan, koji je On Sam imenovao i postavio; koji je On objavio Svojim vlastitim glasom sa neba; koji je Njegov, na koji je On stavio Svoj blagoslov, koji je On učinio svetim, te koji je On posvetio; – *taj*, Gospodnji Šabat, je znak onoga šta je Isus Krist onima koji vjeruju u Njega. Svetkovanje njega vjerom – pravo svetkovanje njega – donosi u život vjernika u Isusa, ono što ništa drugo ne može, živo prisustvo i silu Isusa Krista. Ovo je istina, i svaki čovjek to može znati vjerom u Isusa.

Hajde da iskreno proučimo ovu važnu misao. Zapisano je: „Posvetite moje Šabate, da oni budu znak između mene i vas, kako *biste* ZNALI da sam ja, *Gospod, Bog VAŠ*“. Postoji, dakle, nešto u vezi Šabata po čemu onaj tko ga posvećuje može ne samo znati da je Gospod Bog, već da je Gospod *njegov* Bog. Međutim poznavati Boga ne znači poznavati samo *da* On jest, već također *što* On jest; jer Njegovo ime nije samo „JA SAM“, već „JA SAM KOJI JESAM“, – Ja sam *što* jesam, Ja sam *to što* jesam, – tako da „Tko Bogu pristupa, mora povjerovati da On jest *i* da je *nagraditelj* onima koji ga traže“, – mora se vjerovati ne samo *da* On jest, nego također *što* On jest. Zato što je Šabat znak koji je Bog postavio, preko kojeg oni koji ga posvećuju mogu znati da je On Gospod njihov Bog; slijedi sa savršenom sigurnošću da postoji u Šabatu, nešto po čemu oni koji ga posvećuju mogu pronaći znanje o Bogu. Postoji u njemu nešto po čemu oni koji ga posvećuju mogu znati da Bog jest za osobu koja vjeruje u Njega. Drugim riječima, Šabat je sredstvo otkrivanja Boga.

Ovo se čak potpunije vidi u istini da „nitko ne poznaje... Oca, osim Sina i onoga kojemu Sin hoće obznaniti“. Mt 11,27. Tako se Bog poznaje samo onako kako je On otkriven u Isusu Kristu. Šta Bog jest, je otkriveno samo kroz Krista, i može se znati samo u Kristu. „Bog je u Kristu svijet pomirio sa sobom.“ Krist je prema tome i zauvijek, „Bog s nama“. 2Kor 5,19; Mt 1,23.

Sada pošto je Šabat Božji znak po kojem ljudi mogu znati da je On Gospod, i da se On poznaje samo kako je otkriven u Kristu, veoma je sigurna istina da je Šabat Božji znak po kojem oni koji ga posvećuju mogu znati Boga onako kako je On otkriven u Isusu Kristu, – znak po kojem ljudi mogu znati što je Bog za vjernika u Isusa.

Nadalje: Šabat je Božji znak po kojem oni koji ga posvećuju mogu znati da Gospod posvećuje njih. Ez 20,12. Međutim nijedan čovjek ne može biti posvećen osim vjerom koja je u Isusu Kristu. Dj 26,18. Stoga pošto je Šabat Božji znak da On posvećuje ljude, te pošto ljudi mogu biti posvećeni jedino vjerom u Isusa, jasna je istina da je Šabat Božji znak po kojem ljudi mogu znati posvećujuću silu i čistoću Boga, putem *vjere u Isusa Krista*.

Zato jedino vjernik može ući u Božji odmor na Šabat, pošto je pisano, „U počinak naime ulazimo mi koji uzvjerovasmo“. A zato Izrael, koji nije povjerovao, nije mogao ući u Božji odmor; jer je pisano, „Tako se zakleh u gnjevu svojem: Neće ući u počinak moj“! Ali „kojima se zakle da neće ući u počinak njegov ako li ne nepokornima? I vidimo da ne mogoše ući zbog nevjere“. Tako da vjera u Isusa Krista jest i uvijek je bila svrha Šabata; i cijeli život svetkovanja Šabata.

Šabat, dakle, pošto je znak što je Bog u Kristu za vjernika, slijedi da se mora naći u Šabatu nešto što se isto nalazi u Kristu. Drugim riječima, Šabat pošto je znak po kojem ljudi mogu znati da je Bog Gospod; a pošto se Bog jedino poznaje u Isusu Kristu; slijedi da u Šabatu postoji sam odraz Isusa u tome što je On za vjernika inače on ne bi mogao biti takav znak.

Hajde, onda da gledamo na Šabat onako kako ga je Bog stvorio:

i na to što je Bog uradio u njegovom stvaranju po čemu je postao Gospodnji Šabat. Prvo, On je stvorio sve stvari; onda je stao sa Svojim djelima i odmorio se sedmog dana; On je tada blagoslovio sedmi dan; učinio ga je svetim, i posvetio ga. Šabat je, zato –

1. Podsjetnik na Boga kao Stvoritelja: to je podsjetnik na Njegovu stvaralačku silu koja se pokazala; jer je to znak između Njega i Njegovog naroda zauvijek, *zato što* je „šest dana Gospod stvarao nebo i zemlju, a sedmoga je dana počinio i odahnuo“. Izl 31,17.

2. U Šabatu je Božji *odmor*; „Negdje je naime o sedmome danu rekao ovako: I počinu Bog u sedmi dan od svih djela svojih. I na ovome mjestu opet [on je govorio o sedmom danu *ovako*]: Neće ući u počinak moj“. Heb 4,4.5.

3. U Šabatu je Božji *blagoslov*; jer „blagoslovi Bog sedmi dan i posveti ga, jer u taj dan počinu od svega djela svojega što ga stvori i učini Bog“. Izl 2,3.

4. U Šabatu je Božja *svetost*; jer je „On posvetio [učinio svetim] Šabatni dan“. Međutim samo Božje prisustvo čini bilo što svetim. Kada je Mojsije, privučen čudnim prizorom grma koji gori vatrom a ipak ne sagorijeva, skrenuo u stranu i približio se pogledati, „Gospod vidje da je svratio pogledati, zovnu ga Bog ispred grma i reče: ‘Mojsije! Mojsije!’ A on reče: ‘Evo me!’

Tada reče: ‘Ne prilazi ovamo! Izuj svoju obuću s nogu svojih! Jer to *mjesto na kojem ti stojiš sveto je tlo*’.“ Izl 3,4.5. To mjesto je učinjeno svetim tlom jedino *prisustvom* „Onoga koji prebiva u grmu“. Nadalje, kada je Jošua, blizu Jerihona, vidio da „čovjek stoji njemu nasuprot, a u ruci mu njegov isukani mač“, a Jošua ga je upitao, „Jesi li ti za nas ili za naše neprijatelje?“ „Ne, ja sam naime sad došao kao zapovjednik vojske Gospodnje... A zapovjednik vojske Gospodnje reče Jošui: ‘Izuj svoju obuću sa svojih nogu jer je to *mjesto na kojem ti stojiš sveto*’.“ Jošua 5,13-15. Ono što je učinilo svetim mjesto na kojem je stajao Jošua, bilo je prisustvo „Zapovjednika vojske Gospodnje“, koji je bio tamo. A pošto je prisustvo

Gospoda ono što čini svetim; ono što je učinilo svetim *sedmi* dan, Šabat Gospodnji, bilo je *prisustvo* Njega koji se odmorio sedmog dana od svih Svojih djela.

5. Šabat u sebi ima Božje *posvećenje*; zato što On ne samo da je blagoslovio sedmi dan, već ga je *posvetio*, – izdvojio ga je za svetu službu i Gospodnju službu, – da Svojim prisustvom može boraviti na tom mjestu; jer to nije samo kratkotrajno prisustvo, već *stalno prisustvo*, posebno *boravište* Boga na mjestu koje posvećuje; jer je zapisano: „Izrael će se mojom slavom posvetiti“; jer „Prebivat ću među sinovima Izraelovim, i bit ću Bog njihov“. Izl 29,43 (na margini), 45.

Tako povezana sa Šabatom postoji stvaralačka Božja sila; Božji odmor; Božji blagoslov; Božje prisustvo koje čini svetim; i stalno, boravišno, prisustvo Boga koji posvećuje.

A sve to je točno, i po redu, ono što se nalazi *u Kristu* od vjernika u Isusa; jer –

1. Kao prvo, vjernik pronalazi u Isusu *stvaralačku Božju silu* pokazanu u stvaranju njega kao novog stvorenja; jer, „Njegova smo tvorevina, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela koja unaprijed pripravi Bog da u njima hodimo“. Ef 2,10.

2. Vjernik pronalazi u Isusu, Božji *odmor*; jer, pronašavši u Kristu stvaralačku silu da ga učini novim, on prestaje sa svojim vlastitim djelima, kao što je Bog prestao sa Svojim, te ulazi u Božji odmor u Kristu. Heb 4,10. Zato je pisano: „Dođite k meni svi koji ste *umorni* i opterećeni, i ja ću vas *odmoriti*. Uzmite jaram moj na sebe i naučite od mene jer sam krotka i ponizna srca. I naći ćete *odmor dušama svojim*“. Mt 11,29.

3. Vjernik pronalazi u Kristu, Božji *blagoslov*; jer „Bog podiže slugu svojega Isusa i posla ga blagoslivljati vas da se svatko odvrati od opaćina svojih“. Dj 3,26 A „Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, ... *koji nas blagoslovi* svakim duhovnim *blagoslovima* u nebesima, *u Kristu*“.

4. Vjernik pronalazi u Kristu, *Božje prisustvo* da ga učini *svetim*; jer je pisano: „Neću vas ostaviti kao siročad, doći ću k vama... U onaj dan vi ćete znati da sam ja u Ocu svojem, i vi u meni, i ja u vama... Ako me tko ljubi, držat će moju riječ pa će ga ljubiti Otac moj. I *ke njemu ćemo doći*“. Ivan 14,18-23. A „Bog htjede obznaniti [„svojim svetima“] što je bogatstvo slave ove tajne među poganima — to je Krist u vama, nada slave“. Kol 1,27.

5. Vjernik pronalazi u Kristu, Božje *stalno boravišno prisustvo* da ga *posveti*; jer je zapisano: „Ako me tko ljubi, držat će moju riječ pa će ga ljubiti Otac moj. I k njemu ćemo doći i *kod njega se nastaniti*“ (Ivan 14,23); a „Tko prizna da je Isus Sin Božji, Bog prebiva u njemu i on u Bogu“ (1Iv 4,15); „Jer vi ste hram Boga živoga, kao što reče Bog: Prebivat ću u njima i hoditi među njima; i bit ću njihov Bog, a oni će mi biti narod“. 2Kor 6,16.

Tako se jasno vidi da je u Šabatu sam odraz svega što vjernik pronalazi u Kristu; i zbog toga je Šabat znak svakome tko ga posvećuje, po kojem on zna da je Gospod, Stvoritelj nebesa i zemlje, njegov Bog. A pošto nitko ne može znati Boga osim onako kako je On otkriven u Isusu Kristu; a pošto Šabat sa tim povezuje prijedlog, odraz, svega što vjernik pronalazi u Isusu; to je jasan Božji znak, po kojem onaj koji ga posvećuje može pronaći znanje o Bogu *onako kako je On otkriven u Kristu*.

U svemu tome također treba imati na umu da je u Kristu i kroz Njega Bog stvorio sve stvari; jer, „U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog... Sve po njoj postade i bez nje ne postade ništa što je postalo“. Ivan 1,1-3. „Jer u njemu je sve stvoreno, što je na nebesima i što je na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo prijestolja bilo gospodstva bilo poglavarstva bilo vlasti — sve je po njemu i za njega stvoreno.“ Kol 1,16 Tako da je Krist bio taj koji je stvorio sve stvari; Krist je bio taj koji se odmorio sedmog dana od svih Svojih djela; Krist je bio taj koji je blagoslovio sedmi dan zato što se u njemu On odmorio; Krist je bio taj čije prisustvo je

učinilo dan svetim; a stalno, boravišno prisustvo Krista je ono što je posvetilo, i što *posvećuje*, sedmi dan. Prema tome, Krist osobno, je bio taj koji je povezo sa Šabatom sedmog dana ono što je odraz Njega Samog, ono što je izraz onoga što je On vjerniku u Njemu, kako bi tkogod bi posvetio Šabat mogao znati da je Gospod, koji se poznaje jedino u Kristu, njegov Bog.

Božji odmor je u sedmom danu; i Božji odmor je u Kristu. Nemoгуće je da Božji odmor bude na neprijateljskim mjestima; pošto sa Bogom „nema promjene ni sjeni od mijene“, Božji odmor je isti gdje god bio. Zato, budući da je Božji odmor uvijek isti, Božji odmor u sedmom danu, i Božji odmor u Kristu, su točnije isti odmor. A to, budući da je nemoguće da bude u neprijateljstvu, je u savršenom jedinstvu, i zato pokazuje da je *Šabat u Kristu* i KRIST JE U ŠABATU.

Preljepa lekcija koja pokazuje Krista u Šabatu i Šabat u Kristu, nalazi se u drevnoj svetinji. Bio je stol sa prinesenim kruhovima, na koji se stavljalo, na početku svakog Šabata, dvanaest sviježe ispečenih pogača. Te pogače su ostajale tamo do početka sljedećeg Šabata, kada su zamijenjene svježim kruhom. Tako je na početku svakog Šabata kruh bio obnavljan.

Izraz „prineseni kruh“ doslovno znači „kruh prisustva“; a označava Krista „pravog kruha onog koji silazi s neba i daje život svijetu“. Taj kruh prisustva zato označava Kristovo prisustvo sa cijelim narodom – dvanaest plemena – Izraela. Kruhovi pošto su uvijek bili tu, su označavali stalno Kristovo prisustvo sa Njegovim narodom. Međutim taj kruh prisustva je uvijek bio tu jedino tako što se *obnavljao*, a obnavljao se *svakog Šabata*. I tako je Bog učio narod tada, i sada, i zauvijek, da se *njegovo prisustvo u Kristu obnavlja* za vjernika *svakog Šabata*. Međutim, kada Šabat prođe, njegovo prisustvo i dalje boravi tokom svih dana u tjednu do sljedećeg Šabata, kada je obnovljeno; i tako se ispunilo pismo, „Moja će nazočnost s tobom poći, i ja ću ti dati počinak“. Izl 33,14.

Tako pravi vjernik u Isusa, pravi svetkovatelj istinitog Šabata,

uvijek raste u poznanju Boga onako kako je On otkriven u Kristu; i tako je Šabat znak po kojem on *zna* da je Gospod njegov Bog, i da ga On Svojim stalnim prisustvom posvećuje.

Tako je isto sa Božjim *blagoslovom* na Šabat. Kada je šestog dana Bog stvorio čovjeka, „Bog *ih* blagoslovi“, Post 1,28. Zatim je došao sedmi dan, u kojem se Bog odmorio, i „blagoslovi Bog *sedmi dan*“. Post 2,3. Tako su oboje čovjek i sedmi dan blagoslovljeni. *Čovjek* je blagoslovljen prije nego što je dan blagoslovljen. Zato kada je taj *blagoslovljeni čovjek* došao ka tom *blagoslovljenom danu*, on je pronašao *dodatni blagoslov*; a svakog sljedećeg Šabata on je pronašao opet dodatni blagoslov. A da je ostao vjeran, to bi uvijek bio blagoslovljen čovjek koji dolazi svakog Šabata ka blagoslovljenom danu; i tako bi on stalno rastao u poznanju Boga. *I tako je danas* sa svakom dušom koju je Bog blagoslovio okrenuvši ga od njegovih bezakonja, i koji posvećuje Božji blagoslovljeni Šabatni dan: svaki put kada taj *blagoslovljeni čovjek* dođe do tog *blagoslovljenog dana*, on prima dodatni blagoslov, i tako stalno raste u poznanju Boga.

Te stoga, bilo da je čovjek ranije zgriješio, ili otkad je zgriješio, Šabat je uvijek bio, i još jest, i uvijek će biti, Božji znak, po kojem onaj koji ga posvećuje može *znati* da je Gospod, Stvoritelj nebesa i zemlje, Bog i Otac našeg Gospoda Isusa Krista, njegov Bog; i može znati *što* Bog jest, onako kako je On otkriven u Isusu Kristu bilo u stvaranju ili u iskupljenju.

A što možemo još reći? Šabat, istinski shvaćen, znači cijeli Krist; a Krist, istinski shvaćen, znači cijeli Šabat. I nijedno ne može biti istinski shvaćeno bez drugog. Šabat je Božji znak, i Krist je Božji znak. Krist je Božji znak protiv kojeg se govori, i Šabat je Božji znak protiv kojeg se govori: a sve to „da se razotkriju misli mnogih srdaca“. Luka 2,34.35. Ipak On je uvijek zaista „silni Gospod“ (Iz 33,21) i uvijek „počivalište Njegovo“, Njegov Šabat, je zaista „slavno“. Iz 11,10.

„Pobojmo se dakle da se ne bi, dok ostaje obećanje o ulasku u počinak njegov, činilo da je tko od vas zakasnio... U počinak naime

ulazimo mi koji uzvjerovasmo.“ „I posvetite moje Šabate, da oni budu znak između mene i vas, kako biste znali da sam ja, Gospod, Bog vaš.“ „A *sedmoga dana je Šabat* GOSPODU TVOM BOGU.“

„Ovako veli Gospod: ‘Držite se pravde i činite pravednost, jer uskoro dolazi moje spasenje i pravednost će se moja objaviti. Blažen je čovjek koji ovo čini i sin čovječiji koji se toga pridržava; koji drži Šabat pazeć da ga ne oskvrne i zadržava ruku svoju da ne počini kakvo zlo.’“ Iz 56,1.2.

„Odvратиš li, zbog Šabata, nogu svoju od činidbe svojih prohtjeva u moj sveti dan i Šabat nazoveš ugodom, svetim danom Gospodu u čast, i iskažeš mu čast ne postupajući po svojim putovima i ne udovoljavajući svojim prohtjevima ni govoreći svoje riječi, tada ćeš se naužiti u Gospodu; i dat ću ti da jezdiš po visovima zemaljskim i nahranit ću te baštinom Jakova, oca tvojega — jer Gospodnja su usta govorila.“ Iz 58,13.14.

„Jer kao što će nova nebesa i nova zemlja, što ću ih ja stvoriti, stajati preda mnom’, izjavljuje Gospod, ‘tako će stajati vaše potomstvo i ime vaše. I dogodit će se da će od mlađaka do mlađaka i od Šabata do Šabata svako tijelo dolaziti da se pokloni preda mnom’, veli Gospod.“ Iz 66,22.23.

Od tada, Gospodnji Šabat – sedmi dan – je ključ punine znanja o Bogu onako kako je On otkriven u Kristu, ti dokazi pokazuju da je Šabat ključ za pravo znanje cijelog Božjeg zakona – Deset Zapovijedi. I čak je ta misao, na samo taj način, otkrivena u Pismima: Kada je Bog izveo iz Egipta Svoj narod iz starih vremena, da ih uvede u Svoju vlastitu obećanu zemlju, On je rekao da će ih oprobati da li će hodati u Njegovom zakonu ili ne. A izrazito i samo Šabatom ih je On oprobavao da li će hodati u Njegovom zakonu ili ne. Izl 16,4.5.22-30. A sada, kada je On pružio Svoju ruku drugi put da uvede Svoj narod u Svoju vlastitu obećanu zemlju, opet, danas, On će oprobati sve ljude da li će hodati u Njegovom zakonu ili ne. A proba putem koje će On danas oprobati ljude da li će hodati u

Njegovom zakonu ili ne, ista je kao i uvijek – Šabat – Šabat kakav je u Kristu; jer nema niti jednog drugog zakona, nema niti jednog drugog ključa, a On, čiji je zakon i njegov ključ, je „jučer i danas isti – i zauvijek“. Sa Njim „nema promjene ni sjeni od mijene“.

U skladu sa tim svih ovih godina oglašavanja Sedme Trube, – otkad je Božji hram otvoren na nebu, a tamo se u Njegovom hramu vidio kovčeg Njegovog zavjeta; još od 1844., – propovjednicima i ljudima je bilo rečeno Božjim riječima da je „sedmoga dana Šabat Gospodnji“. Međutim umjesto da povjeruju u to, ili da dozvole ljudima da povjeruju u to, religiozne vođe i učitelji su to zanemarili i izjavili da to nije tako. Oni su učili ljude da to nije tako. Oni nisu postavili nikakvu razliku između svetog i bezbožnog (Ez 23,36), govoreći ljudima da nema razlike koji dan oni drže. Tako su oni zanemarili zakon Boga živoga, te su učili ljude da ga zanemare. Zatim nakon što su učili ljude da zanemare jasnu riječ Božjeg zakona o svetkovanju dana koji je On zapovjedio; a isto im govoreći da nema Božje naredbe za svetkovanje nedjelje – što je zaista istina; oni su ujedinili srce i ruku sa Tajnom Bezakonja, da nametnu svima, Nedjelju koju je Papstvo uspostavilo umjesto Gospodnjeg Šabata. Oni su postavili znak Tajne Bezakonja iznad znaka Boga živog, i prisiljavat će sve da ga prime.

A pošto je Gospodnji Šabat ključ za znanje o potpunom Bogu, i o Kristovoj punini, upravo sada kada Zvijer i njen Lik ujedinjuju svu svoju moć i uticaj kroz gaženje Gospodnjeg Šabata, da liše čovječanstvo tog ključa za božansko znanje – *upravo sada* Bog postavlja protiv svakog djela Zvijeri i njenog Lika, Svoj neugasivi protest u Poruci Trećeg Anđela svakoj naciji i jeziku i koljenu i narodu, „govoreći snažnim glasom: ‘Ako se tko klanja Zvijeri i liku njezinu te prima žig na čelo svoje ili na ruku svoju, on će i piti od vina gnjeva Božjega koje se nerazvodnjeno toči u čašu srdžbe njegove’ ... Ovdje je postojanost svetih, *ovdje su oni* KOJI DRŽE ZAPOVIJEDI BOŽJE i VJERU ISUSOVU“.

POGLAVLJE XX.

BOŽJE ZAPOVIJEDI

Ova poruka kaže: „Ako se tko klanja Zvijeri i liku njezinu te prima žig na čelo svoje ili na ruku svoju, on će i piti od vina gnjeva Božjega koje se nerazvodnjeno toči u čašu srdžbe njegove“. Mi smo ranije citirali pisma koja pokazuju da je ta srdžba sedam posljednjih zala, te što pokazuje da sa sedam posljednjih zala dolazi kraj svijeta.

Ipak ne klanjaju se svi Zvijeri i njenom Liku. Postoje neki „pobjednici Zvijeri i lika njezina i žiga njezina i broja imena njezina“; a ti se vide kako stoje „na moru staklenome“, pred Božjim prijestoljem, imajući Božje harfe, te pjevaju pjesmu koju nitko ne može naučiti osim njih, a to je pjesma Mojsijeva, Božjeg sluga, i pjesma Janjetova. Otk 4,6; 15,2.3.

Kako su ovi zadobili pobjedu? Zapazite; poruka ne samo da upozorava sve ljude protiv klanjanja Zvijeri i njenom Liku, već i govori kako da izbjegnemo to klanjanje; ne govori ljudima samo što oni *neće* učiniti, već im govori što *da* učine; ne poziva ljude samo na sukob sa Zvijeri i njenim Likom, već im govori kako da dobiju pobjedu; a to je sadržano u riječima, „Ovdje je postojanost svetih, ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“. Otk 14,12.

Tu je, onda, poruka koja sada stiže, koja će ići „svakoj naciji i plemenu i jeziku i narodu“, pozivajući sve da drže Božje zapovijedi i vjeru Isusovu. Svrha te poruke je sakupiti od „svih koji žive na zemlji“ ljude za koje se stvarno može reći, „*Ovdje* su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“; i da tako, takvi mogu pobjeći od Božjeg gnjeva, koji se toči nerazvodnjen u čašu Njegove srdžbe, a zatim na one koji prime žig Zvijeri, i na one koji se klanjaju njenom liku.

To obavezuje sve da *sada* proučavaju Božje zapovijedi i vjeru Isusovu kao da ih nikada ranije nisu proučavali, postavljajući sebi pitanje, Da li sam ja jedan od onih o kojima Pismo govori? Da li sam ja taj koji zaista drži „zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“? A, pošto je ova poruka za cijeli svijet, ova razmatranja jasno pokazuju da pod silom Poruke Trećeg Anđela mora biti, i bit će, širom svijeta takvo proučavanje Božjih zapovijedi i vjere Isusove, kakvo nije bilo otkad je sveti Ivan stajao na otoku Patmos.

Na što, se misli pod „zapovijedima Božjim, i vjerom Isusovom“?

Prvo, što se tiče Božjih zapovijedi. U određenom smislu, nema sumnje da je svaka naredba u Bibliji Božja zapovijed; jer je Biblija Božja riječ. Ipak, pored toga, postoji određeni dio Biblije koji mora biti priznat kao Božje zapovijedi iznad svakog drugog dijela. Taj određeni dio je DESET ZAPOVIJEDI.

Dok, u svim ostalim datim dijelovima Biblije, „nošeni Duhom Svetim izgovoriše sveti Božji ljudi“ (2Pt 1,21), u datih deset zapovijedi „Bog izgovori sve ove riječi“. Cijela nacija Izraela se okupila u podnožju Sinaja, a „gora Sinaj bijaše cijela u dimu, zato što je Gospod u ognju sišao na nju“; „I sav narod vidje gromove i munje, i zvuk trube“, „I prizor bijaše tako strašan da Mojsije reče: Prestrašen sam i drščem“. I tu usred tih strašnih scena, Bog je osobno izgovorio deset zapovijedi, glasom koji je protresao zemlju.

Međutim ne samo da je Bog *izgovorio* deset zapovijedi: On ih je također *zapisao dvaput* na kamene ploče. Iako su, sveti ljudi, kada su vođeni Svetim Duhom, mogli izgovoriti Božju poruku, nitko se nije mogao naći dovoljno svetim da izgovori riječi deset zapovijedi u njihovom davanju čovječjim sinovima. Iako je Duh mogao reći svetim prorocima, „Pišite“, nijedna takva riječ nije mogla biti data nijednom čovjeku kada je trebalo da se daju deset zapovijedi u opipljivom obliku čovječjim sinovima. Međutim, umjesto toga, *Bog* je rekao, „*Ja* ću ti dati kamene ploče sa zakonom i zapovijedima što sam ih *Ja* napisao“. I opet drugi put, kada su te ploče slomljene,

„Ja ću... ispisati riječi koje su bile na prvim pločama.“

Niti je to bilo sve. Bog nije sišao dole na Goru Sinaj sam; već tisuće nad tisućama svetih anđela su bili tamo sa Njim. „Došao je Gospod sa Sinaja i osvanuo nad njima sa Seira; zasjao je s gore Parana i stigao s desecima tisuća svetih. U desnici mu zakon ognjeni za njih.“ Pnz 33,2. „Kočija je Božjih dvadeset tisuća, i na tisuće tisuća; Gospodin je među njima kao na Sinaju, na svetome mjestu.“ Ps 68,17. To mnoštvo anđela je ono o čemu Stjepan govori kada je rekao svojim progoniteljima „Vi koji primiste Zakon po uredbama anđeoskim“. Dj 7,53. Grčka riječ ovdje prevedena sa „uredba“ označava „dovesti u red; postaviti vojsku; postrojiti se u borbeni red“. – *Liddel i Scott*.

Kada je, stoga, Bog sišao dole na Goru Sinaj da preda deset zapovijedi, On je bio okružen sa nebeskom vojskom anđela, postavljenom u urednom nizu. Kerubini sa četiri lica i četiri krila, serafini sa šest krila, i veličanstveni anđeli sa sjajnim zlatnim kočijama, – svi oni, na desetine tisuća, u pratnji Veličanstva neba kada je On iz ljubavi dao grešnom čovjeku Svoj veliki zakon ljubavi. Pnz 33,3. Kod davanja deset zapovijedi, zasigurno nije bilo veličanstvenije scene od stvaranja svijeta. Pa zaista Pavao može navesti „davanje zakona“ među velikim stvarima koje se odnose na Izrael. Rim 9,4.

S obzirom na sve te stvari, zasigurno je istina da se deset zapovijedi jako ističu kao Božje zapovijedi, iznad svakog drugog dijela Biblije, iako je cijela Biblija Božja riječ. Ovo je u skladu sa samom riječju: „Samo pazi i dobro čuvaj dušu svoju da ne zaboraviš događaje što si ih vidio očima svojim i da u sve dane tvoga života ne nestanu iz srca tvojega; nego pouči o njima svoje sinove i sinove sinova svojih. *Sjeti se dana kad si stajao pred Gospodom, Bogom svojim, na Horebu*, kad mi je Gospod rekao: ‘Saberite mi narod; hoću da čuju moje riječi, *kako bi naučili bojati me* se sve dane što ih budu proživjeli na zemlji te poučili svoje sinove’ ... I objavi vam svoj savez za koji vam zapovjedi da ga vršite — Deset zapovijedi — te

ih ispisa na dvije kamene ploče“. Pnz 4,9-13.

Utisnuvši na narod stvari koje oni trebaju marljivo pamtiti, „posebno“ se trebao pamtiti dan kada je Bog sišao na Sinaj, i riječi koje su se tada čule. A te riječi su bile *deset zapovijedi*.

To je od jednake važnosti za svijet danas; jer je sve sažeto preko Salomona kada on kaže: „Čujmo završnu riječ svemu [na margini, „kraj svemu, čak i onome za što se već čulo“]: Boga se boj i zapovijedi njegove drži, jer to je sve što je do čovjeka. Jer svako će djelo Bog izvesti na sud, i svako skriveno, bilo dobro ili zlo“. Prop 12,13.14.

Ljudima će se suditi po Božjem zakonu; taj zakon je deset zapovijedi; a Salomonove riječi su naglašene u Porukama Prvog i Trećeg Anđela iz Otkrivenja 14. Prvi anđeo kaže: „*Bojte se Boga* i dajte Mu slavu, jer *dode čas suda Njegova*“; a treći anđeo slijedi, govoreći: „*Ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje*“.

POGLAVLJE XXI.

VJERA ISUSOVA

KRIST je držao Božje zapovijedi: „Ja očuvah zapovijedi Oca svojega te ostajem u njegovoj ljubavi“. Ivan 15,10. Njegovom poslušnošću mnogi moraju biti učinjeni pravednima. „Jer kao što neposluhom jednoga čovjeka [Adama] mnogi postadoše grješnici, tako će i posluhom Jednoga [Isusa] mnogi postati pravednici.“ Rim 5,19 Međutim ti su učinjeni pravednima samo vjerom u Njega, tako imajući „pravednost Božju po vjeri Isusa Krista za sve i na sve koji vjeruju. Ta nema razlike! Jer svi sagriješiš te su lišeni slave Božje“. Rim 3,22.23.

Svi su zgriješili; a „grijech je bezakonje“. Pošto su svi tako prekršili zakon, nitko ne može steći pravednost zakonom. Postoji pravednost u Božjem zakonu; zapravo, Riječ kaže, „Sve *su* zapovijedi tvoje pravične“; ali nema tu pravednosti *za prijestupnika*. Ako pravednost ikada dođe onome koji je prestupio zakon, mora doći od nekog izvora mimo zakona. A pošto su svi, u *cijelom svijetu*, prekršili zakon, kome god će, u cijelom svijetu, pravednost doći, ona mora doći iz drugog izvora nego što je zakon, a taj izvor je Isus Krist Gospod.

Ovo je veliki argument iz Rim 3,19-31: „A znamo: što god Zakon veli, govori onima pod Zakonom, da zanijeme svaka usta i *sav svijet bude kriv pred Bogom*... jer se *po djelima Zakona* pred njim *neće opravdati nijedno tijelo*: po Zakonu je naime samo spoznaja grijeha. Sada se pak *bez Zakona očitovala* pravednost Božja, koju svjedoče Zakon i Proroci, *pravednost Božja po vjeri Isusa Krista* za sve i na sve koji vjeruju. Ta nema razlike! Jer svi sagriješiš te su lišeni slave Božje“.

Onda dolazi pitanje, „Obeskrjepljujemo li dakle Zakon po *vjeri*?

Nipošto! Naprotiv, Zakon utvrđujemo“. Zapazite, on je već rekao da iako je ova Božja pravednost „*bez Zakona*“, i od *vjere Kristove*, ipak joj „*svjedoče Zakon* i proroci“. To je pravednost koja je u skladu sa zakonom; to je pravednost kojoj zakon može svjedočiti; to je pravednost kojoj zakon u svojoj savršenoj pravednosti ne može pronaći manu: to je zaista sama pravednost samog zakona; jer je to Božja pravednost, a zakon je samo Božji zakon. To je Božja pravednost, koja je u Kristu iskovana za nas Njegovom savršenom poslušnošću Božjim zapovijedima, a u kojoj smo mi postali sudionici vjerom u Njega; jer „će posluhom Jednoga mnogi postati pravednici“. Tako smo mi postali Božji sinovi vjerom u Krista. Pomoću vjere u Njega pravednost zakona je ispunjena u nama. A mi ne ukidamo zakon, već utvrđujemo Božji zakon, vjerom u Krista. Drugim riječima, u Kristu se nalazi držanje Božjeg zakona.

To je ponovo pokazano u Gal 2,17: „Ako li se, tražeći da se opravdamo u Kristu, i sami nađosmo grješnima, je li onda Krist služnik grijeha? Bože sačuvaj!“! Da se nađemo grešnima, je da se nađemo prijestupnicima zakona; jer „grijev je bezakonje“. Od kada je Bog postavio Svoje vječno „Bože sačuvaj“ protiv svakog prijedloga da je Krist sluga prestupanja zakona, slijedi sa sigurnošću da je Krist sluga *držanja* zakona. Vjernik u Isusa nalazi u Kristu držanje Božjih zapovijedi – Božjeg zakona. Tko god se zato ispovijeda da je opravdan vjerom u Krista, a ipak potvrđuje „slobodu“ da zane-mari Božji zakon u jednoj stavci, prevaren je. On samo tvrdi da je Krist sluga grijeha, protiv čega je Gospod postavio Svoje vječno „Bože sačuvaj“. Tako da vjera, opravdanje vjerom, potvrđuje Božji zakon; zato je vjera Isusa Krista, jedino sredstvo koje postoji preko kojeg se držanje Božjih zapovijedi može ikada pokazati u životu bilo koga u svijetu.

Ovo je dalje pokazano u Rim 8,3-10: „Jer što je bilo nemoguće Zakonu, u čemu je po tijelu bio nemoćan, Bog je učinio poslavši Sina svojega u obličju grješnoga tijela, te za grijeh osudio grijeh u

tijelu da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne hodimo po tijelu, nego po Duhu“.

Što je to bilo što zakon nije mogao uraditi?

1. Zakon je dat za život (Rim 7,10), ali nije mogao služiti životu, jer „svi sagriješite“, – prestupili su zakon, – a „plaća grijeha je *smrt*“. A pošto je to tako, sve čemu zakon može služiti je smrt.

2. Zakon je dat za opravdanje (Rim 2,13), ali će opravdati samo *izvršitelje zakona*: ali od sve Adamove djece nije bilo izvršitelja zakona: „Svi sagriješite te su lišeni slave Božje“.

3. Zakon je dat za pravednost (Rim 10,5), ali može računati kao pravedne samo poslušne: a sav svijet je kriv za neposlušnost pred Bogom.

Zato, zbog čovjekovog neuspjeha, zbog njegovih pogrešnih djela, zakon nije mogao da mu pruži život, nije mogao da ga opravda, nije mogao da ga prihvati kao pravednog. Što se tiče čovjeka, svrha zakona je bila potpuno frustrirajuća.

Međutim zapazite, „Jer što je bilo nemoguće Zakonu, u čemu je po tijelu bio nemoćan, Bog je učinio posлавši Sina svojega u obličju *grešnog tijela*“. Ono što zakon nije mogao uraditi, Krist je uradio. Zakon nije mogao služiti životu, jer su prijestupom svi izloženi njegovoj smrtnoj kazni; zakon nije mogao dati opravdanje, jer nemogućnošću da ga vrše, svi su sebe doveli pod njegovu osudu; zakon nije mogao dati pravednost, jer su svi zgriješili. Međutim umjesto te *smrti*, Krist daje *život*; umjesto te *osude*, Krist daje *opravdanje*; umjesto tog *grijeha*, Krist daje *pravednost*.

A zbog čega? – Da bi se od sada zakon mogao prezirati od nas? – Ne, zaista! Već „da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne hodimo po tijelu, nego po Duhu“.

„Ne pomišljajte da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti, *nego ispuniti*“, rekao je sveti Božji Sin. I tako „svršetak [cilj, meta, svrha] je Zakona Krist – za *pravednost* svakomu koji vjeruje“. Rim 10,4. Jer od Boga, Krist Isus „nama postade mudrost

od Boga, i pravednost i posvećenje i otkupljenje, da bude kako je pisano: Tko se hvali, u Gospodu neka se hvali“. 1Kor 1,30.31.

„Zakon je duhovan.“ Ali „Jer tjelesni um [prirodni um, umovanje tijela] je neprijateljstvo prema Bogu; Zakonu se naime Božjemu ne pokorava, jer se ni ne može. Oni pak koji su u tijelu ne mogu ugoditi Bogu“. Rim 7,14; 8,7.8.

Kako onda da mi ugodimo Bogu? Kako ćemo onda postati pokorni Božjem zakonu? Spasitelj kaže, „Što je rođeno od tijela, tijelo je“, i upravo smo čitali u Rimljanima da „koji su u tijelu ne mogu ugoditi Bogu“. Međutim Spasitelj kaže, dalje, „Što je rođeno od Duha, duh je“.

Tako da je sigurno da ako se ne rodimo od Duha, ne možemo ugoditi Bogu; mi ne možemo biti pokorni Božjem zakonu, koji je duhovan, i zahtijeva duhovnu službu. To je isto, točno što Spasitelj kaže: „Zaista, zaista, kažem ti, ako se tko ne rodi od vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje“.

Znamo da će neki reći da je Božje kraljevstvo ovdje spomenuto kraljevstvo slave, i da novorođenje, rođenje Duhom, nije dok se ne uskrsne, i da mi onda ulazimo u Božje kraljevstvo. Međutim takvo gledište je potpuno pogrešno. Ako se čovjek ne rodi Duhom, on mora još uvijek ostati u tijelu. Ali Pismo kaže, „Oni pak koji su u tijelu ne mogu ugoditi Bogu“. A čovjek koji ne ugoditi Bogu nikada neće vidjeti Božje kraljevstvo, bilo da je to kraljevstvo milosti ili slave.

„Ne čudi se što ti rekoh: ‘Valja vam se nanovo roditi’!“ „Zaista, zaista, kažem ti, ako se tko ne rodi nanovo, ne može vidjeti kraljevstva Božjega.“ Božje kraljevstvo, bilo da je slave ili milosti, je „pravednost i mir i radost u Duhu Svetome“. Rim 14,17. Osim ako se čovjek ne rodi ponovo, on ne može vidjeti, niti ući u, Božju pravednost; on ne može vidjeti, niti ući u, Božji mir, koji prevazilazi svo razumijevanje; i osim ako se on ne rodi od Božjeg Duha, *kako on može vidjeti*, ili ući u, tu „radost u Duhu Svetome“?

Osim ako se čovjek ne rodi ponovo – rodi od Duha – prije nego što umre, on nikada neće vidjeti uskrsnuće u život. To je pokazano u Rim 8,11: „Ako li Duh Onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama, Onaj koji Krista uskrisi od mrtvih oživit će i vaša smrtna tijela po Duhu svojem u koji prebiva u vama“.

Sigurno je zato, da osim ako Kristov Duh boravi u nama, mi ne možemo biti dignuti iz mrtvih u život. Međutim osim ako Njegov Duh boravi u nama, mi smo još u tijelu. A ako smo u tijelu, mi ne možemo ugoditi Bogu. A ako mi ne ugodimo Bogu, nikada ne možemo vidjeti Božje kraljevstvo, bilo ovdje ili u budućnosti.

Zatim: mi smo rođenjem djeca prvog Adama; a ako ćemo ikada biti djeca posljednjeg Adama, to mora biti *novim* rođenjem. Prvi Adam je bio prirodan, i mi smo njegova djeca prirodnim rođenjem; posljednji Adam je duhovan, te ako postanemo Njegova djeca, to mora biti duhovnim rođenjem. Prvi Adam je od zemlje, zemaljski, i mi smo njegova djeca zemaljskim rođenjem; posljednji Adam je Gospod sa neba, odozgo; i ako ćemo biti Njegova djeca, to mora biti nebeskim rođenjem, rođenjem odozgo.

„Kakav je zemljani, *takvi su i zemljanici*.“ Zemaljsko je „prirodno“ – od tijela. A „naravni čovjek ne prima što je od Duha Božjega“; „jer se to duhovno prosuđuje“, a „oni pak koji su u tijelu ne mogu ugoditi Bogu“. Takvo je pravo stečeno rođenjem i svo pravo stečeno rođenjem, koje primamo od prvog Adama.

Međutim, hvala Gospodu, „kakav je *nebeski*, takvi su i nebesnici“. Nebesko je duhovno; On je „duh životvorni“; a duhovni čovjek prima ono što je od Božjeg Duha, jer se to duhovno prosuđuje. On može ugoditi Bogu jer on nije u tijelu, već u Duhu; jer Božji Duh boravi u njemu. On jest, i može biti, pokoran Božjem zakonu, jer je tjelesni um uništen, a on ima Kristov um, nebeski.

Takvo je pravo stečeno rođenjem od posljednjeg Adama, onog odozgo. A sve prednosti, blagoslovi i radosti od tog prava stečenog rođenjem su naše kada smo mi rođeni odozgo. „Ne čudi se što ti

rekoh: ‘Valja vam se roditi nanovo’! „Zaista, zaista, kažem ti, ako se tko ne rodi nanovo, ne može vidjeti kraljevstva Božjega.“ Sa argumentom iz ovog odlomka, molim vas proučite 1Kor 15,45-48; Ivan 3,3-8; 1Kor 3,11-16; Rim 8,5-10.

„Ako je tko u Kristu, novi je stvor.“ 2Kor 5,17. Kao novo stvorenje on živi novi život, život vjere. „A što sada živim u tijelu, živim vjerom Sina Božjega koji me uzljubi i predade sama sebe za mene.“ Međutim vjera je ono što djeluje; jer bez djela je vjera mrtva.

U Kristu ništa ne vrijedi osim novog stvorenja; on živi po vjeri; vjera je ono što djeluje, a djelo je držanje Božjih zapovijedi. Ovako govori Pismo: –

1. „U Kristu Isusu niti što vrijedi obrezanje niti neobrezanje, nego — *novo stvorenje*.“ Gal 6,15.

2. „U Kristu Isusu niti što vrijedi obrezanje niti neobrezanje, nego *vjera koja kroz ljubav djeluje*.“ Gal 5,6.

3. „Obrezanje nije ništa i neobrezanje nije ništa, nego *držanje zapovijedi Božjih*.“ 1Kor 7,19.

Opet: je „vjera koja kroz ljubav djeluje“, ono što vrijedi; a „ljubav je Božja ovo: da držimo njegove zapovijedi“. 1Iv 5,3. A „punina dakle Zakona jest ljubav“. Rim 13,10. Zato, u Isusu Kristu vjera koja vrijedi je vjera koja drži Božje zapovijedi, vjera koja ispunjava Božji zakon.

Još jednom: „Njegova smo tvorevina, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela koja unaprijed pripravi Bog da u njima hodimo“. Ef 2,10. „Stvoreni u Kristu Isusu“, jest da smo učinjeni „novim stvorom“ u Kristu Isusu. Ali mi smo stvoreni u Njemu „za dobra djela“, i ta dobra djela su ona koja je Bog *unaprijed* pripremio da u njima hodamo.

Odnosno, Bog je unaprijed pripremio dobra djela da u njima hodamo. Međutim mi nismo hodali u njima. Sada nas On stvara novima u Kristu, kako bismo mi mogli hodati u tim dobrim djelima u kojima ranije nismo uspjeli hodati. Ta dobra djela su zapovijedi,

zakon, od Boga. Te zapovijedi izražavaju cijelu dužnost čovjeka, ali čovjek nije uspio vršiti svoju dužnost; „Jer svi sagriješite te su lišeni slave Božje“. Međutim sada se Krist pokazao da uzme naše grijehе i da nas očisti od svake nepravедnosti, „da mi budemo pravедnost Božja u njemu“. 2Kor 5,21.

Mi smo učinjeni novim stvorenjima u Njemu, da u Njemu i kroz Njega možemo vršiti prihvatljivu službu, i činiti dužnost (držati Božje zapovijedi), što ranije nismo uspjeli raditi, i što, *izvan Krista*, svi uvijek moraju neuspješno činiti. Jer je On Sam rekao, „Bez mene ne možete činiti ništa“. To je u skladu sa onim što smo ranije pokazali: „Što je bilo nemoguće Zakonu“, „Bog je učinio poslavši Sina svojega“, „da se pravедnost Zakona *ispuni u nama* koji ne hodimo po tijelu, nego po Duhu“. Rim 8,3.4.

POGLAVLJE XXII.

DRŽANJE BOŽJIH ZAPOVIJEDI I VJERE ISUSOVE

ŠTO se tiče dužnosti držanja Božjih zapovijedi, i vjere Isusove, ne treba razumjeti da se to dvoje može i na trenutak razdvojiti. Zapovijedi se ne mogu držati prihvatljivo Bogu osim vjerom u Isusa Krista; a vjera u Krista ne vrijedi ništa – je mrtva – osim ako se pokaže, učini savršenom, u dobrim djelima: a ta dobra djela se sastoje od držanja Božjih zapovijedi.

Kada je mladić došao Isusu, pitajući, „Učitelju dobri, što dobroga da učinim kako bih imao život vječni“? Isus je odgovorio, „ako hoćeš ući u život, drži zapovijedi“, i naveo je drugu ploču od deset zapovijedi. Mladić je odgovorio: „Sve sam to držao od mladosti svoje. Što mi još nedostaje? Isus mu kaza: Ako hoćeš biti savršen, idi, prodaj svoj imetak i podaj siromasima — i imat ćeš blago na nebu; pa dođi i slijedi me“.

Pošto zapis kaže da Isus „pogleda na njega, uzljubivši ga“, i pošto ga je Isus pitao da Ga prati, očigledno je da je mladić bio osoba dobrih namjera i iskrenosti, te je on nesumnjivo pretpostavljao da je stvarno držao zapovijedi. Međutim nije naša vlastita procjena ono što je mjerilo toga što određuje poslušnost zakonu; Božja procjena je mjerilo. Možemo toliko strogo da se podložimo zakonu da, prema našoj vlastitoj procjeni, ne vidimo nijednu stavku neuspjeha; ipak kada naši postupci treba da se izmjere Božjom procjenom, izvagani na vagama svetinje, treba da se nađemo u potpunom nedostatku.

Nije u skladu sa onim što *mi* vidimo, već je u skladu sa onim što *Bog* vidi, da pitanje našeg držanja Božjih zapovijedi bude odlučeno.

A onako kako to Bog vidi, je zapisano: „Svi sagriješiše *te su lišeni* slave Božje“. Nema sumnje da je mladić, kada je izmjeren svojim vlastitim mjerilom, stajao u punom rastu moralnog karaktera. Međutim Božje mjerilo izjavljuje da je on „lišen“.

Čak i kada bi se dopustila sva pravednost koju mladić može tvrditi držanjem samih zapovijedi, – a postoji mnogo još takvih kao on, – ipak njemu i svima koji, kao on, očekuju pravednost zakonom, Kristova riječ je, „*Još ti jedno nedostaje*“. Svima takvima nedostaje *opravdavajuća krrv*: njima nedostaje *posvećujuća sila savršene poslušnosti* Božjeg Sina. Ukratko, njima nedostaje, „*vjera Isusova*“; i tako uvijek moraju biti lišeni dok, prihvaćanjem Krista, oni dostignu Božju pravednost koja je od vjere.

Samo u Kristu čovjek može dostići pun rast moralnog karaktera u Božjim očima. „Dok svi ne dospijemo do jedinstva *vjere i spoznaje Sina Božjega*, do čovjeka savršena, *do mjere uzrasta punine Kristove*.“ Ef 4,13. Koliko god jako težio čovjek za pravednošću držanjem zakona, ipak, dok on ne prihvati Krista i ne nađe u Njemu pravednost koja je od Boga vjerom, protiv njega će uvijek stajati riječ, Ti si „lišen Božje slave“, „još ti jedno nedostaje“.

Mi onda vidimo da je Isus poučavao da oni koji će biti Njegovi učenici moraju držati Božje zapovijedi i vjeru Isusovu.

Opet: u Svojoj propovijedi na gori, Isus je rekao, „Stoga tko god dokine jednu od tih najmanjih zapovijedi i tako pouči ljude, najmanjim će se zvati u kraljevstvu nebeskome. A tko god ih izvrši i pouči druge, taj će se velikim zvati u kraljevstvu nebeskome. Jer kažem vam: Ne bude li pravednost vaša veća od pravednosti književnikā i farizejā, nećete ući u kraljevstvo nebesko“. Mt 5,19.20.

Srećom, imamo zapis o najboljem Farizeju koji je ikada živio, te u njegovom iskustvu mi imamo nadahnuti prikaz ovih Isusovih riječi: Pavao kaže za sebe, „po Zakonu *farizej*; ... po *pravednosti* koja je u Zakonu *besprijekoran*“. Ipak, to nije bilo dovoljno; jer kao što kaže na drugom mjestu, „Ničega naime o sebi nisam svjestan, ali

time nisam opravdan; a onaj koji mene sudi jest Gospodin“. 1Kor 4,4. Dakle iako bi on mogao, onoliko koliko on može vidjeti, biti besprijekoran, ipak to nije bio dokaz da je on bio opravdan; jer je Bog koji sudi: *Božje* je mjerilo pravednosti, a ne naše vlastito, koje moramo ispuniti, da bi bili opravdani; a to mjerilo je Kristova pravednost, koju mi možemo dostići samo vjerom.

Zato je zapisano: „Ali što god mi bijaše dobitak, to poradi Krista smatrah gubitkom. Štoviše, i sve smatram da je gubitak zbog onog najvećeg, spoznaje Krista Isusa, Gospodina mojega: ... i u Njemu se nađem, ne svojom pravednošću, onom od Zakona, *nego onom po vjeri Kristovoj*, pravednošću *od Boga po vjeri*“. Fil 3,7-9. To je pravednost koju on nije imao kada je bio Farizej. To je, onda pravednost koja nadmašuje pravednost književnika i Farizeja. A tu pravednost vjere mi moramo imati dok *činimo i učimo* zapovijedi. U Svojoj propovijedi na gori, zato, Krist potvrdno poučava držanje Božjih zapovijedi i vjere Isusove.

Jakov kaže, „Braćo moja, ne budite *pristrani* u *vjeri* Gospodina našega *Isusa* Krista, Gospodina slave... Ako doista izvršujete kraljevski zakon prema Pismu: Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe, dobro činite; ako li ste pristrani, grijeh činite i Zakon vas prekora kao prijestupnike. Jer tko bude držao sav Zakon, a posrnuo u jednom, postao je kriv za sve. Jer Onaj koji reče [„taj zakon koji kaže“, na marginij]: Ne poćini preljub, reće također, Ne ubij. Ako li ne poćiniš preljuba, a ubiješ, postao si prijestupnik Zakona. Tako govorite i tako činite kao oni koji imaju biti suđeni po zakonu slobode... Kakva korist, braćo moja, ako tko govori da ima vjeru, a djelā nema? Može li ga vjera spasiti? ... Tako i vjera: ako nema djelā, mrtva je sama po sebi“.

Tako Jakov pokazuje da se *vjera Isusova* pokazuje u djelima, a da su ta djela držanje Božjeg zakona. On isključuje samu zamisao da svako može imati vjeru Isusovu sa pristrasnošću; i za pristrasnost on izjavljuje da je grijeh, prijestup zakona. Prema tome vjera

Isusova se ne može držati sa svjesnim kršenjem Božjih zapovijedi, *čak i u jednoj stvari*. Drugim riječima, Jakov uči naj snažnije koliko je moguće da se uči, da oni koji imaju vjeru Isusovu drže Božje zapovijedi, i *vjeru* Isusovu.

Ivan kaže, „*Tko god vjeruje da Isus jest Krist*, od Boga je rođen. I svaki koji ljubi Onoga koji rodi, ljubi i od njega rođenoga. Po ovome znamo da ljubimo djecu Božju: *kad Boga ljubimo i zapovijedi njegove držimo*. Jer ljubav je Božja ovo: *da držimo njegove zapovijedi*. A zapovijedi njegove nisu teške. Jer sve što je od Boga rođeno, pobjeđuje svijet. A ovo je pobjeda što pobijedi svijet: *vjera naša*. Tko je taj što pobjeđuje svijet ako ne onaj koji *vjeruje da je Isus Sin Božji*“? 1Iv 5,1-5. Voljeni učenik prema tome isto uči da su Kršćanstvo, Božja ljubav, držanje Božjih zapovijedi, i vjere Isusove.

Sam Isus Krist, govoreći o Bogu, kaže: „Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, Prvi i Posljednji. Blaženi oni koji *vrše zapovijedi NJEGOVE* [Božje]: *imat će pravo na stablo života i na vrata će ući u grad*“. Otk 22,13.14. On je isto rekao, „Jer Bog tako uzljubi svijet te dade Sina svojega jedinorođenoga da *svaki koji vjeruje u njega* ne propadne, nego ima život vječni“. Krist je rekao, „Ako hoćeš ući u život, *drži zapovijedi*“; On je isto rekao, „*Tko vjeruje u Sina*, ima život vječni“.

Poruka Trećeg Anđela, posljednja poruka od Boga koju će svijet ikada čuti, obuhvaća u jednoj rečenici sve te Kristove izreke: „Ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“.

Zato, kada Poruka Trećeg Anđela poziva, kao što sada poziva, sve ljude da „drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“, ona jednostavno poziva sve ljude na izvršenje cijele dužnosti čovjeka – dok on sada postoji. A kada, pod tom porukom, mi potičemo ljude da drže Božje zapovijedi strogo u skladu sa slovom, mi također mislimo, da oni moraju držati te zapovijedi strogo u skladu sa Duhom. Kada namećemo svima obavezu držanja Božjih zapovijedi, to je uvijek obaveza držanja njih na jedini mogući način na koji

se one mogu držati, to jest, vjerom Isusa Krista; uvijek su Božje zapovijedi i *vjera Isusova*; to je da svi moraju biti savršeni Njegovom savršenom pravednošću; i da sva naša pravednost mora biti Božja pravednost koja je od vjere Isusa Krista, a *tu* pravednost svjedoče zakon i proroci.

POGLAVLJE XXIII.

„DOĐE ČAS SUDA NJEGOVA“

Što se predlaže da se ispunjava ovom velikom trostrukom porukom je u pogledu činjenice da je „čas“ Božjeg „suda došao“. Zato je jedan veliki cilj Poruke Trećeg Anđela da pripremi svijet za sud: da pripremi da se održe *na* sudu svi koji *prime* poruku; te da sazri svijet *za* sud svima koji, *odbijanjem* poruke koja će ih pripremiti da se održe na sudu, stavljaju sebe pod sam sud u svom njegovom užasu.

Riječ te same Poruke je da „dođe čas suda Njegova“, ne da će doći, već da „JE došao“. Svima, prema tome, koji prime tu poruku, Božji sud postaje uvijek prisutna realnost. Svi oni uvijek stoje pred sudskom stolicom, i postavljaju dobrovoljno pod sve ispite suda. To je tako u samoj prirodi vjerovanja te poruke; jer kada Božja poruka objavljuje da „dođe čas suda njegov“, kakvu vrijednost ima takva poruka u vjerovanju osobe za koju to nije sadašnja realnost da „*dođe* čas suda Njegova“? A ako se deklarirani vjernik drži toga da je istina da „*dođe* čas suda njegov“, kakvu vrijednost takvo vjerovanje ima ako ta osoba ne postavi sebe na samo suđenje, kao sadašnju stvar, i ne pokori se voljno svim istražnim realnostima tog suda?

To je naglašeno daljnjom činjenicom da ta poruka treba pripremiti ljude da se sretnu spremni sa Gospodom kada On dođe na nebeskim oblacima, — ljude koji će biti živi na zemlji kada Gospod dođe, i koji će biti preneseni bez da vide smrt. Otk 14,4; 15,2.3; 1Sol 4,15-17. A svi ti koji budu spremni moraju biti „dostojnima umaći“ svim zlima koja dolaze na zemlju, i „stati pred Sina Čovječjega“. Luka 21,36. Oni moraju biti dostojni *prije* nego što se taj dolazak dogodi, ili inače oni neće biti dostojni na Njegovom dolasku, te

zato, ne mogu biti spašeni od Njega *na* Njegovom dolasku. A u tom prebrojavanju svake dostojne osobe, ili suprotno, odlučujuća riječ je, „Tko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu; i tko je okaljan, neka se i dalje kalja; i tko je pravedan, neka i dalje čini pravdu; i tko je svet, neka se i dalje posvećuje“. Otk 22,11.

Tako, po samoj prirodi odluke suda u slučajevima tih živih, u vrijeme poruke da „dođe čas suda njegov“, očigledno je da tu nema dugog procesa ispitivanja i vaganja izvještaja jednog protiv drugog; već je to jednostavno priznanje stanja svake osobe, u skladu sa stanjem kakvo *jest* njenim vlastitim izborom. Upravo kakva ona jest u trenutku kada je procjena odluke u njenom slučaju donijeta, *takva ona zauvijek ostaje*. Ako je ona *pravedna*, sud to prepoznaje, i izgovara riječ, „Neka i dalje čini pravdu“. I ta riječ je tako izgovorena u tom trenutku jednostavno zato što ona već *jest* to što ovo kaže da će ona biti „i dalje“. Ako je ona *nepravedna*, onda riječ presude jest, „Neka i dalje čini nepravdu“. A to je tako rečeno u tom trenutku jednostavno zato što ona jest takva u tom trenutku, bilo da je presuda izgovorena ili ne; a procjena presude, donijeta za njen slučaj baš u tom trenutku, pronalazi je takvu, prepoznaje je, i kaže, „Neka i dalje čini nepravdu“.

A zašto to da ne bude tako? Tu je Božja poruka, objavljena svakoj naciji, i koljenu, i jeziku, i narodu, govoreći svima, „Bojte se Boga i dajte mu slavu“, posebno zato što „dođe čas suda Njegova“. Sa jedne strane, tu su ljudi koji su primili poruku. Ta poruka ima u sebi svu božansku silu vječnog evanđelja, potpuno da ih osposobi za sud; a njihovo samo prihvaćanje poruke je priznanje da oni prepoznaju činjenicu da „dođe čas suda njegov“, i da su oni u tom „času“. A ako, usprkos tome, bilo tko od njih živi kao da on nije u „času Božjeg suda“ bit će tako *nespreman* za blagoslovljenu riječ kada bude izgovorena, „Neka i dalje čini pravdu“, a bit će spreman za užasnu riječ, „Neka i dalje čini nepravdu“, zasigurno, nitko osim njega samog ne može biti kriv za to. Odluka je takva

kakva jest zbog njegovog zanemarivanja same stvari za koju se izjašnjavao da je drži, i to same stvari koja ga je pozvala na izjašnjavanje kojeg se drži.

Sa druge strane, tu je poruka, objavljena cijelom svijetu, – svakoj naciji, i koljenu, i jeziku, i narodu, govoreći snažnim glasom: „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer *dođe* čas suda Njegova“. A tu je ogromno mnoštvo ljudi koji odbijaju povjerovati da ima bilo kakve istine u izjavi da „dođe čas suda njegova“. Oni zato, idu svojim putem, potpuno bez obzira na istinu da su oni u prisustvu suda. Onda, kada se dođe do bilo kog slučaja pojedinca među njima, a riječ mora biti, „Tko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu“, to je isto samo zbog njegove vlastite odluke; izgovorena presuda je samo priznanje stanja u kojem on *jest*, a koje je on sam učvrstio svojim zanemarivanjem poruke koja bi sveukupno promijenila njegovo stanje, i osposobila ga za tu drugu riječ, „Tko je pravedan, neka i dalje čini pravdu“.

Često, ljudi pitaju, da li ćemo znati kada je vrijeme suda došlo? Da li ćemo moći znati kada je sud došao *živima*? Velika trostruka poruka – Poruka Trećeg Anđela – daje odgovor. Zar ta sama poruka ne kaže jasno, toliko jasno koliko Gospod može govoriti, „*dođe* čas suda Njegova“? Zar nije ova poruka rekla istu stvar svakom čovjeku koji ju je ikada čuo? i zar nije ta poruka nastavila da mu to govori od dana kada ju je prvi put čuo?

Sa obzirom da je to tako, da li je moguće da netko tko je čuo tu poruku, te iznad svega netko tko se izjašnjava da vjeruje u tu poruku, nije još uvijek naučio da „dođe čas suda Njegova“, kada je ta sama riječ ono što je čuo, i ono za šta se on izjašnjava da vjeruje, od dana kada je on to čuo? A ako bilo koji deklarirani vjernik Poruke Trećeg Anđela ne vjeruje ovoj Božjoj riječi, za koju se, sve ovo vrijeme, on izjašnjava da vjeruje, kada mu govori da čas Božjeg suda *jest* došao, da li bi onda on povjerovao ako bi mu Gospod ponovo govorio? Da li je moguće da je bilo tko živio u

izjašnjavanju da vjeruje u ovu poruku, čak i na dan, a da ipak nije postavio sebe u prisustvo suda, i nije podvrgao sebe svim istražnim ispitima suda? Da li je moguće da bilo tko od tih koji se izjašnjavaju da vjeruju u riječ „*dode* čas suda Njegova“, uopće ne vjeruje u to, a glumi sve vrijeme, pošto ne bi glumio ako bi on stvarno vjerovao da „*dode* čas suda Njegova“?

Što se tiče svakog vjernika Poruke Trećeg Anđela, svaki pojedinac je utvrdio da je, *sa njim samim*, počeo sud nad živima; jer je on živ, i prihvatio je poruku od Boga koja objavljuje njemu da je došao čas Božjeg suda. Budući da je živ, i prihvativši takvu poruku od Boga, samom silom svog izjašnjavanja, jednostavno vrlinom svog vjerovanja, on ulazi živ, *trenutno* na sud. On živi u prisustvu suda. On otvara svoj život svim istražnim ispitima suda. A pošto je tako sa njim, njemu je pitanje odgovoreno, Da li ćemo moći znati kada će početi sud nad živima?

Poruka trećeg Anđela – ta velika trostruka poruka – je u svakoj osobini *sadašnja* istina. I kada je u njenim vlastitim riječima pokazano da je ta poruka data u pogledu činjenice da čas Božjeg suda „*jest* došao“, a znajući da je *sada* vrijeme te poruke, *sadašnja* istina je samo da se potpuno vjeruje da zaista „*dode* čas suda njegov“.

Zaista, da je ova poruka uopće data bilo bi samo po sebi dokaz da je došao čas Njegovog suda; jer nijedna Božja poruka ne može biti data prije vremena. Zato gdje god se ta poruka nađe oglašavajući se svijetu, *tada* će biti točno da je došao čas Božjeg suda. A *riječ* poruke koja tako kaže bit će samo najava *činjenice* da čas Njegovog suda *jest* došao. A svi koji vjeruju u poruku će povjerovati da je to činjenica: on će morati vjerovati, da bi bio vjernik poruke; jer sama riječ poruke za koju se on izjašnjava da vjeruje kaže da je to tako. A ukoliko on sigurno to vjeruje, on će ući trenutno u Božji sud, i stalno će se držati podložnim svim ispitima tog suda.

Ta poruka *sada* dopijeva svijetu. Data je svijetu. Godinama je bilo tako. Prema tome, godinama je bila, i sada je, *sadašnja*

istina da čas Božjeg suda *jest* došao. Tisuće nad tisućama osoba se izjašnjavaju da vjeruju u tu poruku. Zato je *načelo* da su svi ti ljudi te poruke ušli trenutno u Božji sud, i dok stalno žive, oni podliježu svim istražnim ispitima tog suda. Svi oni, prema tome, znaju *što se tiče njih samih*, svakog pojedinačno, da je sud počeo nad živima; jer su oni *živi*. Za njih je Božja poruka došla da „*dode* čas suda njegova“; oni su prihvatili tu poruku, te u skladu sa tim su ušli u taj sud, i tako oni *žive* stalno u prisustvu te užasne činjenice. Slijedom toga mi opet kažemo da sa *takvima* nema prostora za bilo kakvo takvo pitanje kao što je „da li je sud počeo nad živima“.

A ako ima nekih koji se izjašnjavaju da vjeruju u tu poruku, a ipak žive onako kako ne bi živjeli kada bi znali da je sud došao; a napravili bi preokret u svojim životima kada bi oni samo znali da je sud *došao* na žive, ali *ne bi* napravili taj preokret kada bi oni bili sigurni da sud *nije* došao; onda kakvu svrhu *za njih* ima poruka, da je sud počeo nad živima, čak i da je poslana direktno sa neba njima osobno? U tom slučaju, svaka promjena koja bi se tražila ili učinila, ne bi imala bilo kakvu vrijednost; a te osobe ne bi bile bolje pripremljene za odluku suda nego da one ništa nisu čule o tome. Jedina promjena koja bi se napravila u takvom životu bila bi potpuno *iz straha od posljedica*, a ne iz bilo kakve *ljubavi za pravednošću*. Zato, po prirodi stvari, u tom slučaju riječ ne bi mogla biti, On je pravedan, „neka i dalje čini pravdu“; zato što on nije pravedan: on nema u svom srcu bilo kakvu ljubav za pravednošću. To se pokazalo činjenicom da je, pod samim izjašnjavanjem ove poruke suda, on živio ne obazirući se na sud: on se odavao zlim stvarima u svom životu, – stvarima za koje je on znao da ne mogu proći na sudu, – i on je nastavio da im se odaje dok mu iznenadna riječ nije došla osobno da *mu* je sud došao. Zatim, odjednom, a *samo da bi prošao na sudu*, i *izbjegao posljedice zlih stvari kojima se, usprkos pravednosti, on odavao*, on kreće praviti veliki zaokret u svom životu!

Međutim ništa takvo neće nikada proći na Božjem sudu. Tko

god bude prošao u pravednosti Božji sud, učinit će tako samo zato što on „uzljubi pravednost, a zamrzi bezakonje“, *bez obzira da li je sud počeo nad njim ili ne*. On voli pravednost zato što jest pravednost, a mrzi bezakonje zato što jest bezakonje; i on se neće odavati bezakonju u svom životu sa sudom udaljenim tisuću godina više nego sa sudom udaljenim samo minut.

Nema, zato, nikakvog prostora za bilo kojeg deklariranog vjernika Poruke Trećeg Anđela, da se zapita da li je sud počeo nad živima. Svaki pravi vjernik Poruke Trećeg Anđela ZNA, zato što Božja Riječ to kaže, i govorila je to godinama, da „*dode* čas suda njegovog“.

A kome god na cijelom svijetu ova poruka bude došla, čak iako on u to ne vjeruje, za njega će biti istina, i on to može znati, da je vrijeme suda došlo za njega. Da li će on to prepoznati ili ignorirati, na njemu samom je da kaže; ali za njega će biti istina da čas Božjeg suda „*dode*“.

„Dođe čas suda njegovog.“ To je ovdje: To je prisutna stvar tako sigurno kao što je svijet ovdje. A, znajući to, svaki pravi vjernik ove poruke živi u skladu sa tim: on se živ stavlja pred sud; on se obuzdava svaki čas pred sudskom stolicom; jer „*dode* čas suda Njegovog“. Za pravog vjernika Poruke Trećeg Anđela to je činjenica; to je živa istina.

A kako će on drugačije ikada iznijeti tu poruku svijetu? može li on, sa bilo kakvom silom istine uopće, propovijedati drugom čovjeku da čas suda Božjeg „*dode*“, kada on sam uopće ne vjeruje da „*dode*“, već samo da *će doći*? Tko to tamo u svijetu ne vjeruje da će Božji sud *doći*? Međutim Poruka Trećeg Anđela *nije* da *će* sud doći; već da samo vrijeme, „čas, suda njegovog DOĐE“.

Pošto je taj sud, u svojoj odluci kada se objavi, samo priznanje i objava stanja koje već postoji, i koje je, zbog toga, praktično bez odlaganja, slijedi da će sredstvo pripreme za tu užasnu odluku biti takvo da će biti sposobno da utiče na tu pripremu također bez odlaganja. A upravo je ta priprema ono što je ponuđeno od

Gospoda u toj velikoj, slavnoj Poruci Trećeg Anđela; jer ona nosi „*vječno evanđelje* da objavi onima koji žive na zemlji, i svakoj naciji i jeziku i koljenu i narodu“. A to vječno evanđelje je „*sila Božja* na *spasenje* svakomu koji vjeruje“. „Jer se pravednost Božja u njemu otkriva iz vjere u vjeru.“

Oni koji su tako učinjeni pravednima žive pravedno; jer će oni „od vjere živjeti“. Ta Božja sila je stvaralačka, i zato je, bez odlaganja u svom djelovanju. Jer „*On reče — i postade*“. Ps 33,9. Kada je gubavac rekao, „Ako hoćeš, možeš me očistiti“. On je odgovorio, „Hoću, očisti se! I čim je on to rekao, guba odmah spade s njega i bi čist“. Mk 1,40-42. A bilo koja duša koja voli i žudi za pravednošću, i mrzi i želi da pobjegne bezakonju, koja čuje tu poruku vječnog evanđelja, koja objavljuje da je čas Božjeg suda došao, i pristupi sudu u tom času, može *u toj samoj minuti* – „odmah“ – tim vječnim evanđeljem biti spremna za sud. A dok se ona drži u prisustvu suda, podložna svim njegovim istražnim ispitima, te se drži čvrsto vječnog evanđelja, – njegove sile da spasi, i pravednosti koju otkriva, – ona je spremna za procjenu tog suda u bilo kom trenutku „časa“; jer, kada dođe kritični trenutak u kojem se stigne do njenog imena, ona je pravedna „silom Božjom“ i Božjom pravednošću koju joj je to evanđelje dalo; a sa zadovoljstvom će Sudac izgovoriti radosne riječi, „Neka i dalje čini pravdu“.

„Jer svako će djelo Bog izvesti na sud, i sve skriveno, bilo dobro ili zlo.“ Prop 12,14. A zato što će Bog iznijeti svako djelo na sud, i sve skriveno, svi ljudi su potaknuti da se „Boga boje i zapovijedi njegove drže“. Stih 13.

Ta riječ u Propovjedniku je dopunjena i naglašena u riječima ove velike trostruke poruke, u kojoj se vječno evanđelje propovjeda onima koji žive na zemlji, – svakoj naciji, i koljenu, i jeziku, i narodu, – govoreći, snažnim glasom, „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer dođe čas suda Njegova... Ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“.

Oni koji su zgriješili u zakonu, to jest, sa znanjem o Božjem zakonu, „To će se očitovati u dan kada, prema mojem evanđelju, Bog, po Isusu Kristu, bude sudio tajne ljudske“. A pošto sada „*dode* čas suda Njegova“, i pošto će svi kojima ova poruka dolazi biti suđeni po Božjem zakonu, sigurno je da će svi koji prihvate poruku postaviti svoje cijele živote u svjetlu tog zakona, da se svaka skrivena stvar koja nije u skladu sa tim svetim zakonom ispita i ukloni.

Jer taj zakon doseže do najskrivenijih stvari, do samih misli i namjera srca. „Čuli ste da je rečeno starima: Ne ubij! I: Tko god ubije, bit će podvrgnut sudu. A ja vam kažem: Svaki koji se bez razloga srdi na brata svojega, bit će podvrgnut sudu. I tko god rekne bratu svojemu: ‘Šupljoglavče!’, bit će podvrgnut Vijeću. A tko god rekne: ‘Luđače!’, bit će podvrgnut paklu ognjenomu.“ „Čuli ste da je rečeno starima: Ne poćini preljuba! A ja vam kažem: Svaki koji pogleda ženu žudeći za njom, već je poćinio preljub s njome u srcu svojemu.“ „Tako govorite i tako ćinite kao oni koji imaju biti suđeni po zakonu slobode“. Mt 5,21.22.27-28; Jak 2,12.

Zato kod svih koji prihvate ovu poruku sa iskrenošću, molitva će uvijek biti, „Pronikni me, Bože, i upoznaj mi srce; ispitaј me i upoznaj misli moje; i vidi ima li u meni kakva zla puta, i povedi me putem vjećnim!“ Ps 139,23.24. Svatko tko se tako moli, svatko tko tako otvori život Bogu, i pozove Ga unutra da ispita i vidi da li tu ima nekog zlog puta, – svatko takav će biti pripremljen za procjenu suda kada god bi ona mogla doći. Jer će onda Bog ispitati srce i proćistiti život, i ućinit će sve da mora biti sveto pred Bogom. A svi takvi će biti vođeni od Gospoda na put vjećni.

A zašto bi uopće bilo drugaćije? A od svih vremena, sada, u ćasu Njegovog suda, zašto bi uopće bilo drugaćije? Jer zar ne vidi Bog svakako sav život? Zar nisu sve stvari „gole i razotkrivene oćima Onoga kojemu nam je dati raćun“. Može li se bilo što sakriti od Njega? Zar nisu naši sakriveni grijesi postavljeni u svjetlu Njegovog lica? Ps 90,8. Nije li nas On ispitao i upoznao? Zar ne zna On našu

samu misao „izdaleka“, puno ranije nego što je pomislimo?

Pošto je sve ovo svakako točno svakog trenutka svačijeg života, kakva vrsta osobe mora biti taj kojem će prolaziti dan za danom i godina za godinom kao da to uopće nije tako? A pošto je sve to točno svakog trenutka svačijeg života; i pošto smo mi sada u vremenu kada je posebno točna činjenica da je čas Njegovog suda došao; kakva bi vrsta osobe bio taj koji bi sa izjašnjavanjem prihvatio tu poruku da čas Njegovog suda *jest* došao, a *onda* proživio *jedan dan* kao da to nije tako?

Ne, ne; ništa takvo ne može biti, sa ljudima ove sudske poruke. Ona dolazi njima kao sudska poruka; oni je prihvaćaju kao sudsku poruku; i u skladu sa tim oni ulaze trenutno u sud. Pošto *je* On postavio naše tajne grijehе u svijetlost Svog lica, mi sami ćemo postaviti svoje tajne grijehе u svijetlost Njegovog lica. Pošto nas *je* On ispitao i upoznao, mi ćemo mu trenutno reći, „Pronikni me, Bože, i upoznaj mi srce; ispitaј me i upoznaj misli moje; i vidi ima li u meni kakva zla puta“. Pošto su sve stvari gole i otvorene pred očima Njega kojem dajemo račun, mi sami ćemo stalno držati sve stvari golim i otvorenim pred očima Njega kojem dajemo račun.

Tada će Bog zauzeti sav život, i iščistit će i pročistit će ga Svojim vlastitim prisustvom, čineći ga pogodnim domom za Sebe da unutra boravi. Zatim će nas On odjenuti haljinama Svog vlastitog spasenja, i stavit će na nas ogrtač Svoje vlastite pravednosti. Iz 61,10. A onda, kad svakom pojedincu dođe procjena suda, sa Kristom koji nas tako predstavlja besprijekornim pred prisustvom Svoje slave sa neizmjernom radošću (Jd 1,24), radosna vijest će oduševiti svaku dušu. On „je pravedan, neka i dalje čini pravdu“. On „je svet, neka se i dalje posvećuje. I evo, dolazim ubrzo, i plaća moja sa mnom, da svakomu platim kakvo mu je djelo“.

Hvala Gospodu za takvu dragocjenu poruku točnog upozorenja. Slava Bogu za takvu veličanstvenu poruku opravdanja, posvećenja i iskupljenja.

Poruka Trećeg Anđela obuhvaća Sion i Golgotu; Božji zakon i Kristovo evanđelje; Boga Oca i Boga Sina.

Poruka Trećeg Anđela je oličenje samog Kristovog evanđelja, u kojem „se pravednost Božja u njemu otkriva iz vjere u vjeru, kao što je pisano: A pravednik će od vjere živjeti“. Rim 1,16.17.

U Kristu, Kristovom vjerom, vjernik u Isusa nalazi držanje Božjih zapovijedi, što je Božja pravednost. Tako da je držanje Božjih zapovijedi Božji dar: to je „besplatan dar“ Božje pravednosti „po vjeri Isusa Krista za sve i na sve koji vjeruju“. A ovo je Poruka Trećeg Anđela: „Ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu“.

Kada Poruka Trećeg Anđela bude završena, onda će Božja tajna – evanđelje – biti završeno; i to u dane oglašavanja anđela Sedme Trube, kao što je On objavio Svojim slugama prorocima.

Oni koji stvarno slušaju Poruku Trećeg Anđela će zadobiti pobjedu nad Zvijeri i nad njenim Likom, i nad njenim žigom, i nad brojem njenog imena; oni će, na kraju, stajati na staklenom moru, imajući Božje harfe; i oni će biti bez mane pred Božjim prijestolom. A sve će to biti kroz „Onoga koji nas uzljubi i svojom nas krvlju oprao od grijeha naših“. Njemu neka je slava i moć u vijeke vjekova.

Mi zahvaljujemo Bogu za poruku koja poziva sve ljude da „drže *zapovijedi Božje i vjeru Isusovu*“; da, u to vrijeme kada „će joj se pokloniti svi koji žive na zemlji, kojih imena nisu zapisana u Knjizi života Jaganjca zaklana od postanka svijeta“, oni mogu imati pobjedu nad Zvijeri i nad njenim Likom i nad njenim žigom i nad brojem njenog imena.

Mi zahvaljujemo Bogu za Poruku Trećeg Anđela, koja danas poziva sve ljude na držanje Božjih zapovijedi i vjere Isusove, da oni mogu biti izbačeni u „vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda“ koje je predstojeće.